

העולם הזה

אחנה:

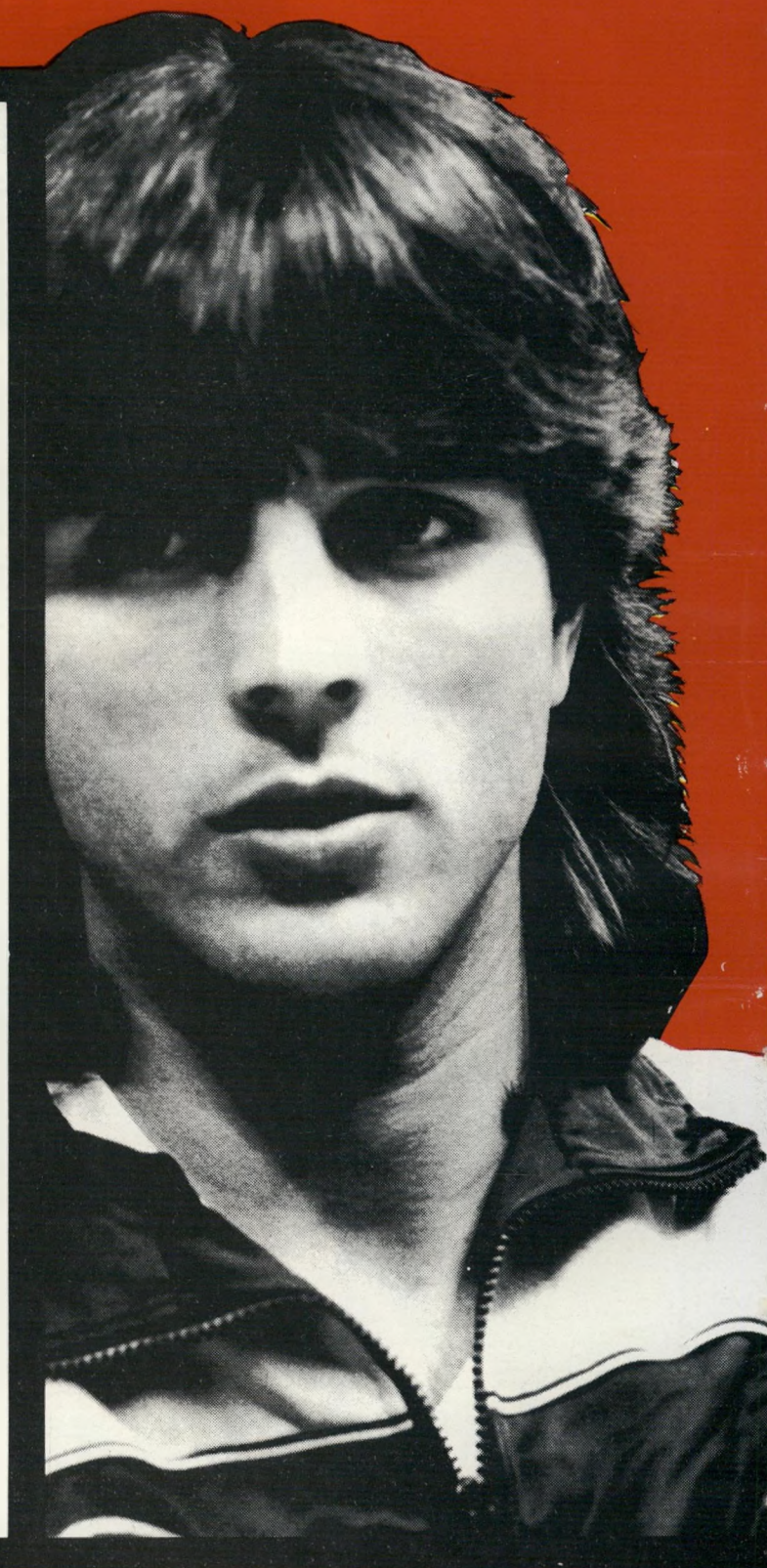
הייתי תמים.

אילו שילמתי

לעסקני מכלן,

הייתי עובר

לאיטליה מזמן!

בריל: להוציא את צה"ל מהאינתיפאדה

צ'מפיון

של מוזיקה שלישית

בלי חומרי שימור

בלי צבעי מאכל

בלי תוספת סוכר

ברסום ויזר +

מנגו: בא לי ויטמינים של צ'מפיון!
 קריין: מיץ אננס, מיץ פירות טרופיים
 מנגו: צ'מפיון!
 קריין: מיץ אשכוליות ותפוחים
 מנגו: הכי טבעי שיש, תנו לי צ'מפיון!
 קריין: המיצים של צ'מפיון
 הכי טבעי שיש!

קריין: שלישית מנגו של צ'מפיון
 – קבלו אותן!
 מנגו: מיץ טבעי של צ'מפיון
 זה הטעם
 בלי חומרי שימור ובלי סוכר
 ובלי צבעי מאכל –
 הכי טבעי שיש. כן.
 בא לי מיץ של צ'מפיון, רגע!
 קריין: מיץ מנגו מיץ תפוחים

צ'מפיון הכי טבעי שיש!

אשה

תחושה של החמצה

אלו היתה לה הזדמנות שניה, יעל דיין היתה רוצה להיות מדענית (עמודים 10-11)

גבר

רון בן ישי

עות שלשיר היא ידידה טובה (עמודים 38-39)

עיתונאי

מחסל חשבונות

מדור חדש: דויד שווייצר כותב כמו שהוא מאמץ. הפעם על "בוא שחקני כדורגל (עמוד 50)

ליידי

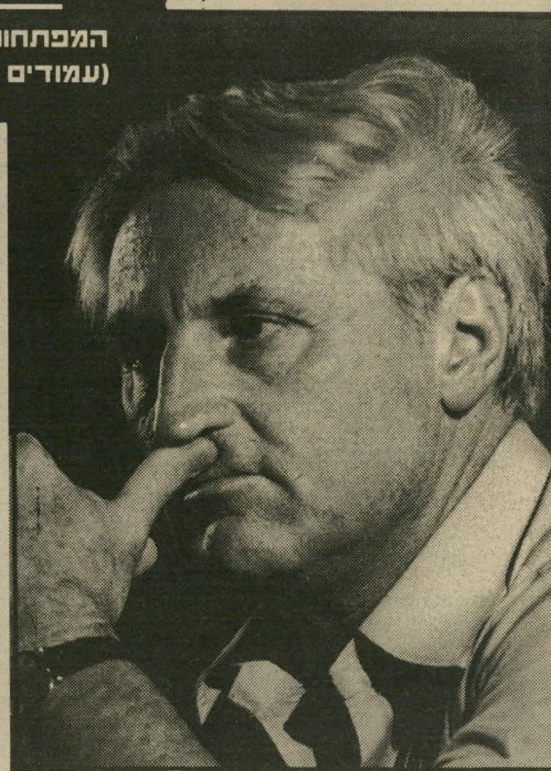
חיה בלונדון

מרים דיוויס. פעם צעירה דתית בחיפה, היום חברתו של חבר-פרלמנט בריטי (עמוד 33)

מינויים כוליטיים בעריות

המפתחות בפנים (עמודים 18-19)

בתוך הגליון:

- 26 לילות ישראל — בצרה היום
מזה הם אומרים — מיכאל קרן, דויד גוברין, חיה קשתן.
28 רוחמה חרמון, עודד מנס, דפנה שריר
30 דף חדש — עדיין במוסקווה
32 הורסקום — האם אתם אוהבים?
33 סיפור — ליידי — מחיפה ללונדון
34 תשבץ — 250 ש"ח 500 ש"ח 750 ש"ח 1000 ש"ח
37 חוג הסילון — ישיעה מיוחמת
38 רחל המרחלת — ורשה במקום תל אביב
דיעה אחרת — מאיר ליפשיץ: מלחמות אחים • לימור
ליבנת: משדרים חדשות • אורי דן: סודות לבנון •
מדרכי הורוביץ: תחילת הסוף • דניאלה אשכנזי: איזון
חוזר • גיל סמסנוב: החומה הסינית
40 ברית-המועצות — גורבאצ'וב הוא הסמל החדש
44 שני ערוצים — אבי ברדו ומיכאל קליינר
46 עיתונות בע"מ — הבל הזבל
50 ספורט — בני יש לו מיכסיים

- 4 קורא יקר — יורד נד וייצמן
4 מיכתבים — קאריקטורה פסולה
6 תשקיף — למי מאזין העב"כ?
6 צה"ל — מה מציע בריל?
8 אלי אוחנה — אני רוצה להתעשר
10 במדינה — בנו של מינכהאוזן
10 יעל דיין — לבד, מחפשת עבודה
12 מישמחת צוריאנו — שושלת תל אביבית
15 הנדון — איפה היינו?
16 אנשים — צינלאך ויינגלאך
18 תחקיר — תן אנף, קח וולוו
20 יומן אישי — והרי החדשות
21 עמוד אורח — גאל תומרקין
22 קולנוע — 14 קומות מעל החיים
23 קולנוע — מלחמת התשה
25 זה וגם זה — חג הספר

חיים שור:

לא לשבת!"

בשבוע שעבר פורסם מיסמך משותף, שעליו חתומים נציגי הקיבוץ הארצי — השומר הצעיר, מזה, ונציגי מועצת יש"ע ונושאים מזה. המיסמך קורא לשמירה על כבודו של צה"ל, לשמירה על קדושת החיים — יהודים וערבים — ועל הבטחת ביטחונם ושלומם של כל התושבים, מעבר למחלוקות הפוליטיות. החתימה על המיסמך עוררה ויכוח קשה בין חברי הקיבוץ הארצי, השומר הצעיר ומי פ"ם.

חיים שור, איש קיבוץ שובל, לשעבר עורך ענף השומר, איש מפתח בתפקידים שונים בקיבוץ הארצי ובמפ"ם וכיום עורך ויר אאוטלוק.

מה דעתך על המיסמך?

זה מיסמך שיקרי, ככל שאמורים הרברים באנשי מועצת יש"ע ונושאים. מדובר בו שיש להבטיח את שלומם וביטחונם של כל התושבים, כל התושבים, פירושו גם התושבים הערבים. מדובר בו על קדושת החיים. שום דבר מהדברים האלה אינו מתקיים בפועל בגדה המערבית.

ואם זה נכון, מדוע לא גינתה מועצת יש"ע מיקרים שבהם לא נשמרו ביטחונם ושלומם של כל התושבים ומיקרים שבהם אנשים הוכו והושפלו ואף נרצחו?

וכדאי לשנן את המסקנה שלה. בשביל שלום צריך — "שמואל הקר, ירושלים"

יעוץ

על המצוי בהתנחלויות ("הנדון", העולם הזה 7.6.89).

עורך העולם הזה מסביר, כי בהתנחלויות אין כלום, לא מוסדות-חינוך מקומיים, לא מרכזי-קנייה, לא עבודה.

זה לא נכון. עבודה רווקא יש.

במו עיניי ראיתי, במשך כמה וכמה תקופות של שרות-מילואים, עבודה בכניין ועברו דה במפעלונים המקומיים, עבודה בניקיון ועבודה בשרותים השונים.

מיכתבים

הבוטיק והכליב

עוד על המתכונת החדשה של העולם הזה (18.4.89) והלאה). קשה לי להגיע לכלל מסקנה. אחרי כמה שבועות של העולם הזה במתכונתו החדשה אני עדיין אינני יודע מה היה יותר טוב, העור לם הזה הישן או העולם הזה החדש. אבל דבר אחד בטוח. בעבר היה העולם הזה בוטיק, מיוחד לאינטימיות של טעם מיוחד מאור. עכשיו העולם הזה היה לכליבו: כל הדיעות מכל המינים.

דורון חפני, ירושלים

הכשרת השרץ

עוד על דיעה אחרת (העולם הזה 18.4.89). שייסלחו לי עורכי העולם הזה ושיפסיקו לכלכל לי את המות. מה זה כל הריבוי הזה על גיוון-דיעות והר-חבת הקשת הרעיונית?

ארכיטקט העמודים השבועיים של דיעה אחד רח עושים דבר אחד בלבד, דבר רע מאוד. הם מכשירים את השרץ, שרץ שליחיה קשה מי אור, אבל אין ברירה, אלא לכנות אותו בשמו האמיתי — השרץ הנאצי, הוולף, לאסונגו, ופושט בקירבנו. עמי זלצמן, תל-אביב

ברוך השם

על כותרת-מישנה אחת ("הנ"ד", העולם הזה 7.6.89).

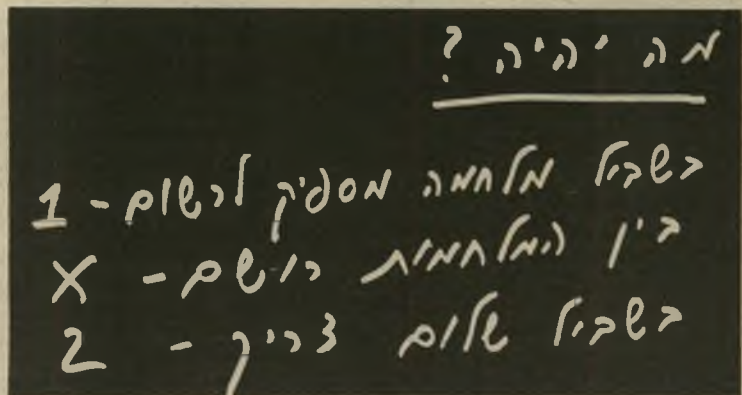
עכשיו אני נוכח לדעת שאורי אבנרי בא מתחור בתשובה. לא סתם מיגוון-דיעות בה עולם הזה, אלא מיגוון הדיעות הנכונות. הראייה: כותרת-המישנה של הודון האחד רון: "העיקר: לא לפחד כלל!"

אם מר אבנרי כבר מוכן לצטט מאמר זה, סימן שהוא כבר עלה, ברוך השם, על הדרך הנכונה. לא סתם פתיחת העולם הזה לדיעות אחרות, אלא פתיחת העולם הזה לדיעה הנכונה — ככתוב: "העיקר: לא לפחד כלל!" יצחק גולמליב, בני-ברק

טוטהשולים

על מגיפת ההימורים ("התשקיף", העולם הזה 24.5.89) והלאה).

מה יהיה?

המסקנה של קנז
מה יהיה?

רק מה? לא עבודה עברית, חלילה. עבודה ערבית! נחום שחורי, ראשון-לציון

עבודה עברית

עוד על טיבו של אחר ("מיכתב", ב"ס", העולם הזה 9.5.89) והלאה).

ק/א י'נ'

לפי הטרבה שפורסמה השבוע, מיספר

ה"יורדים" מהארץ מאז קום המדינה — הם מגיע עכשיו ל-200 אלף.

הכוונה היא, כמובן, רק ליהודים. ערבים אינם "יורדים" אלא מהגרים, ויהודים רבים מלווים את הגירתם כברכה. הסטיגמה של ה"יורה" רבקה ביהודים בלבד.

לכל הישראלים יש בעיה לגבי היורדים. איך להתירם אליהם? יצחק רבין טבע את מטבעיהלשון. נפולת של נמושות. אך מיפגלות-ישראל, מהימין ומהשמאל, מקב-לות את תרומותיהם בסבר פנים יפות ווחש-איות.

לא-מכבר קיבלתי מיכתב מאחד מהם,

השר וייצמן
שיקפון ל"ו

רווקא מאוסטרליה. אמר פו חי בברייטון, ליד מלבורן.

הנה מיכתבו, כלשונם:

נדהמתי לקרוא בדיעות אחרונות על תגובתו של השר עוד וייצמן לעיתון ישראל שלנו: "כל היורדים יכולים לקפוץ ליד או, לפי דבריו של וייצמן עצמו: אין לי כל כוונה להתראיין ליורדון, המיועד לישראלים שירדו מהארץ, ועוד קורא לעצמו ישראל שלנו. זו לא ישראל שלי!"

מדוע אמריקאים שעזבו את ארצות-הברית, ושהלם אף "עלו" לישראל (כן, עוד מילה מטופשת, ממש כמו "ירידה"), אנגלים שעזבו את אנגליה, או יוונים שעזבו את יוון אינם נקראים בפי פוליטיקאים ממדינות אלה "יורדים", "בוגרים" ונפולת של נמושות?

מדוע בכל אומה דמוקרטית ברחבי העולם מכירים בזכותו של כל אדם לחיות במקום שבו טוב לו?

טוב לי באוסטרליה. ירדתי" לכאן לפני ארבע שנים, ומעולם לא עלה בי אף צל של חרטה. אינני סובל משום רגשי-אשמה, למרות ששורה ארוכה של פוליטיקאים מנסה כל הזמן לגרום לי להרגיש אשם.

אני אודה לשיעור את המעטות.

המסקנה של קנז

מפקדי מפ"ם ואנשי גוש-אמונים: התקפה מימין ומשמאל

ביהודה ושומרון, "למען השלום". ואילו אני מוכן למות על הגנת בתיים.

אנחנו תנועה בונה, ובהם אין שום דבר בונה. עומדת פה תנועה הרסנית, שלילית, ואנו נותנים להם דימוי חיובי.

אין יותר קיבוצים חדשים. מפרקים את הקיבוצים.

אין גם סימטריה בכך שכביכול צריך לעשות הסכם איתם.

אליקים העצני:

לא

לדבר!

אני לא בחרתי אף אחד מהאנשים האלה שישבו איתם, והם לא מייצגים אותי.

איש לא בחר את האנשים שיושבים במוזכיר רות נוש אמונים אלה בוגרי מחזור מסוים בבית-ספר דתי או ישיבה מסוימת, והם לא מהיבטים אחרים. בדרך. מועצת יש"ע כלל לא רנה בנושא.

אני נגד עצם המיפגשים האלה, כי הם אינם סימטריים מכמה בחינות. ראשית. אנו מייצגים רוב מכריע בעם, רוב של 65%, ש' תומך בהתיישבות ביהודה, שומרון וחבל עזה. הם מייצגים מיעוט שולי של 10% התומך בפנימי הישובים. אי-אפשר ליצור דימוי כוזב כאילו זה "הציחצח" בעם.

התוצאות של סימטריה מזויפת כזו באות לידי ביטוי באירוע המבוזה שהיה בטלוויזיה: קצובר וערמוני ישוב כמו על ספסל-הנאש'מים. בתווך ישב השופט רונן, שהוא עצמו שמאלן ושני קטגוריה משלום עכשיו. מדוע הם קיבלו על עצמם בכלל את התפקיד של המתנגדים?

שנית, אין סימטריה בכך שהם רוצים להחריב את ביתי, ואת ההתיישבות היהודית

העולם הזה להתחבט בשאלה הנכבדה, מה קרה לתנועות-הנוער בארץ" (בראיון עם המד כיר הטרי של תנועת-הצופים).

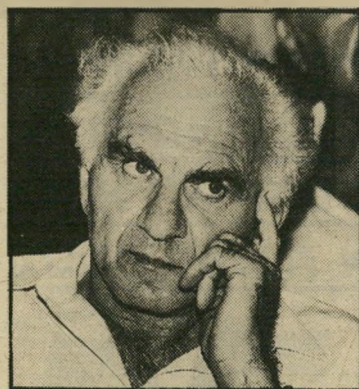
הרי הערטה, בהקדמה לראיון, "הוא (המד כיר הטרי) כבר מוטרד מבעיות התנייה בעיר הגדולה", כבר עונה על השאלה.

כשאני הייתי צופה בכיר לא הטרדה אותי נו בעיית התנייה למכונות. לכל היותר חיפשינו עמוד-חשמל לקשור אליו את אופנינו. וזה, כדברי הסיסמה, כל ההבדל.

אהרון בנימיני, הרצליה

מי באמת המציא את דויד לוי

אני קורא ותיק מאוד של העולם הזה, והנה, הבוקר, כאשר קניתי את העיתון, הופ' תעתי לקרוא כתבה על אברהם אפל, שאותו אני מכיר שנים רבות (אני המצאתי את דויד לוי), העולם הזה 31.5.89, אלא שברצוני להתייחס אך ורק למישפט: "אני המצאתי את דויד לוי, אני נסעתי לבית-שאן והורדתי או תו מהפיגומים".

שור

העצני

● אין לך ביקורת על אנשי הקיבוצ הארצי, שחתמו על המיסמך? הם לקחו לעצמם סמכות לפסוק בשמנו בענייני אמונה, ולא סתם בענייני אמונה, אלא בדברים שעניינם חיים ומוות. אני עדיין לא מבין מנין החברים האלה שאבו את הסמכות, שאיש לא העניק להם אותה, לחייב את כולנו על המיסמך הנוראי הזה.

● אתה שולל כל שיתוף-פעולה בין גוש-אמונים לבין הקיבוץ הארצי?

אני חושב שקיימת אפשרות לשיתוף-פעולה. אני חושב שתהום רובצת בינינו.

● זה לא אותו העם?

ובאותו עם לא יכולה לרבוץ תהום? הה' ברים האלה, שחתמו על המיסמך, מורעים לתהום. הם חשבו בתמימותם, כמעט בחוסר-מחשבתם, שעליידי המיסמך הזה הם יכולים למנוע מילחמת-אזרחים במדינת-ישראל. עם כל הכבוד, אם יש גורם אחד שיכול למנוע מילחמת-אזרחים זו מממשלת-ישראל. על-ידי חתימה על מיסמך כזה הם נותנים בעיני קיפין לגיטימציה למעשיהם הנוראים של המתנחלים.

● אתה חושב שהם היו בלי בידי המתנחלים?

וראי שהם היו כלי. איך הם בכלל יכלו להרשות לעצמם ללכת ולחתום על מיסמך כזה בלי לשאול את הציבור, שהם אמורים לייצג אותו?

אני רואה כמה מהאנשים החתומים על המיסמך כידידי האישיים, וכל מה שאמרתי אמרתי למרות הידידות האישית.

מוכירות הסיעה ביישוב. האיש שחיכה לי עם עוד מיספר אנשים היה דויד לוי. קיימנו את הישיבה ורנו בענייני נים הסתדרותיים, וביקשתי מדויד לוי שיפעל במיגור ההסתדרותי, במקביל לפעולתו המר-ניציפאלית. כשהעלה אריה בן-אליעזר את בקשתו, נזכרתי בדויד לוי, שהיה כבר אז איש-ציבור מקומי.

"בן-אליעזר שאל אם אני מכיר את הבחור, שכן מה שהוא מתכוון להציע לו זו כניסה לצמרת גח"ל. זה רציני מאוד", הוא אמר. למחרת טלפנתי לדויד לוי והודעתי לו על העניין. הוא נדהם מעצם הפנייה, אף שלא מסרתי לו פרטים על מה שבן-אליעזר מתכוון לשוחח איתו. כך יצאתי את הקשר בין השניים.

אלה הן פשוט העובדות ההיסטוריות, ואני מציע לדיק בהן, שהרי ידועה התכונה של בני-אנוש להתקשט בנצונות לא-להם.

משה בן-שחר, תל-אביב

בחלק קטן מגלינות ידיעות אחרונות ביום ה-4 ביוני 1989, והוחלפה בתצלום ממאורעות פקינג, על-ידי הוראת העורך, דוב יודקובסקי, שהחליט, כי היא פוגעת בגושות הציבור הדתי - ראה גולפה.

צורהשעה: 541

על התגובה להתנהגות המתנחלים ("הנדין", העולם הזה 31.5.89).

צורהשעה: אחרות העם כולו. כל יעשה אף מתנחל כישר וכטוב בעיניו יש ממשלת-אחרות בישראל והיא חייבת לפעול כממשלה מאוחדת על בסיס של עם מאוחד, כדי למנוע מהעם היהודי את הגורל המר, הרודף אותו בכל שלבי ההיסטוריה, כמי רומז בגימטריה הבאה: ישראל = 541, אין מולדת = 541.

שמואל בריקמא, תל-אביב

צופה חונה

על פרובלמטיקת תנועות-הנוער ("מה הם אומרים", העולם הזה 7.6.89).

כשביל מה היתה צריכה המראיית של

מה נטפלו הקוראים לאחר, אלישע בן-אביוה. נכון שהוא, כדברי המקורות, "קיצץ בנטיעות" ושר שירים יווניים וקרא ספר-מינים, אבל הוא היה גם, ללא ספק, חלוץ תודעת העבודה העברית.

הלא המקורות יודעים לספר, כי אלישע בן-אביוה היה, מה שאפשר לקרוא בלשון ראשוני הציונות, חלוץ תובעי הפרודוקטיביות וציה של עם ישראל. הוא התנגד לעיסוק המופרז בלימודי-תורה והיה נוהג להודיע בזה הלשון: "מה הללו יושבים ועוסקים כאן? אומ' נותו של זה - בנאי אומנותו של זה - נגד! אומנותו של זה - צייר! דהיינו - לא לבטל זמן בלימוד, אלא לעסוק במלאכה המפרנסת את בעליה.

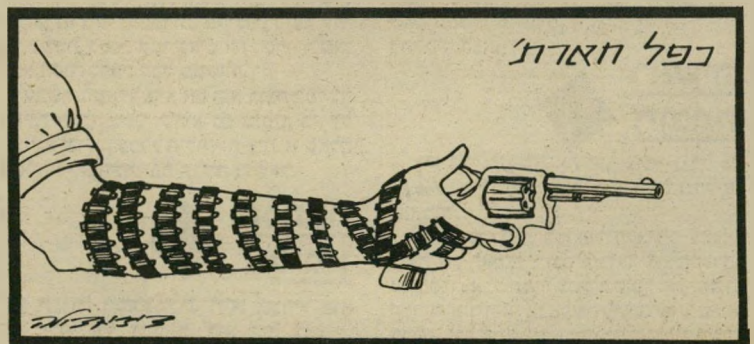
שי בן-עקיבא, חיפה

תפילת הכדורים

על הקריקטורה של ידידי וצילה מנוסי שבגללה נעצרה הדפסת ידיעות אחרונות (העולם הזה 7.6.89).

חיפשתי את הקריקטורה בנרות, ולא מצאתי אותה בשום מקום. מדוע לא הראיתם אותה?

● הקריקטורה של הזוג מנוסי הומיעה

הקריקטורה הפסולה של מנוסי שדוע לא?

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת-מוזיקה:
רנה מיטלרני

המערכת והמינהל:

תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפון: 232262/3/4 (03)
פקס: 245130 (03)

המוזיקה: העולם הזה בע"מ
הרפסודה: הרפסודה החדשה
הפצה: גר

תל-אביב, יד חרצים 7
טלפון: 377056 (03)

המנהל הכללי: דויד גרשונביץ

תשד"ק

אורית זרובבל

למי מאזין השב"כ?

מישרד המימשל מסרב לגלות לכמה אנשים בישראל מאזין השב"כ. כדי לאלצו לעשות זאת הגיש עיתון "העיר" בקשה להוצאת צו מבית המימשל הגבוה לצדק. נציגי הנדס טוענים כי יש חשיבות רבה לציבור לדעת אם מיספרם של המאזינים הוא קטן, או מגיע לאלפים או לעשרות אלפים. על פי חוק האזנות סתר, רשאי שירות הביטחון להאזין לטלפונים, בתנאי שהבקשה אושרה בידי ראש הממשלה, שהוא הממונה על השב"כ, שירות הביטחון ו/או שר המימשל. בנוסף על כך יש למטכ"ל הסמכות להורות לביטחון שדה, הכפוף למרותו, להאזין לטלפונים הצבאיים.

גובו מקלמנוביץ

אחרי שהועבר שבתאי קלמנוביץ לבית המעצר מכלא ניר, פרצו אסירים לתאו וגנבו משם חפצים רבים. הם לקחו את ה"דוקימן" שלו ואת מכשירי הווידאו. את החפצים שלא הצליחו לגנוב השחיתו האסירים. קלמנוביץ שנוא בכלא בגלל הרשעתו בריגול.

הארגונינים מרוגזים על פרץ

תמיהה ומורת זרז בארגונינים מדיבוי השור יצחק פרץ על האנטישמיות המאפיינת את מימשל הנשיא הארגוניני החדש, קרלוס מנז, שעדיין לא נכנס לתפקידו. גורם בכיר בממשלה הביע את תמיהתו על הדברים באוזני השגריר הישראלי. דיבוי פרץ היכו גלים כחוגים רחבים ובתיקשורת בארגונינים. לפי דיבוי פרץ השילטון בארגונינים הופך אנטישמי, וזאת הסיבה שאליה יהודים מידפקים על דלתות מישרד ההסוכנות בארגונינים. הנשיא החדש הוא פרוניסי וממוצא טורי. מדובר ב-5000 איש הרוצים לעלות, בעיקר בגלל השינוי הקיצוני הצפוי באופי המימשל.

פרץ

המפקד: שלונסקי או דניאל?

דניאל

שלונסקי

ההערכה של מקורכי הרמטכ"ל היא שמבין כל המועמדים לתפקיד מפקד גלי צה"ל שנוכחי יצטרך הרמטכ"ל לבחור בין איש קול ישראלי, רוני דניאל, ששימש במשך שנים ארוכות ככתב וכפרשן צבאי לבין משה שלונסקי, הכתב הצבאי של הטלוויזיה. המועמדים כבר התחילו בלובינג אצל כמה ממקורכי הרמטכ"ל ושר הביטחון.

המתנגדים להילוך גבוה

מתנגדי תוכנית יצחק שמיר בליכוד מגבירים פעילות לקראת הישיבת המרכז, שתתקיים ב-4 ביולי. בימים אלה סימו אשי, ח"ת ארץ ישראל, הכנת חוברת הסברה, שתישלח לכל חברי המרכז, ושתמקד מדוע יש להתנגד לתוכנית במתכונתה הקיימת. השבוע הוקם גם פורום הארבעה לתיאום הפעילויות והכנסים של השרים והח"כים מתנגדי התוכנית. הפורום כולל את עוזרי שלושת השרים: אורי שני, עוזר אריאל שרון; משה מישעני, עוזר רויט לוי; סילבן שלום, עוזר יצחק מודעי; ומנכ"ל חזית ארץ ישראל, סיני קהת. כנסת הישיבה המרכזי של מתנגדי התוכנית יתקיים ב-21 ביוני בכפר המכביה, בהשתתפות שלושת השרים ובי-10 ח"כים מ"חזית ארץ ישראל". כנסים איזוריים בדרום בצפון ובירושלים יתקיימו ב-25, 26 וב-28 ביוני.

ישראל תייבא מים

המאבק של צמרת מישרד החקלאות, הבריאות ורשויות אחרות במישרד לאיכות הסביבה הגיע השבוע לשיא חדש. שרי הבריאות הודיע שאם לא יפסיק מנכ"ל המישרד לאיכות הסביבה, אורי מרינוב, לזרוע פחד ומידע, מסולף וחלקי על הסכנות למקורות המים של ישראל, ימליץ לפני המישרד לייבא מים מחו"ל לאספקה לערים ולקודרות יישוב, שבהן נטען כי יש בעייה של מקורות מים מזוהמים.

לוקחים טנק, מעמידים אותו בכי

מי האיש שרוצה לחסל את האינתיפאדה? הגורלים אומרים שהוא לא חכם גדול אבל הוא מסוגל לעשות את העבודה

זה הוא

אית המיחזרת לו הופכת אותו למועמר המועדף של המתנחלים, של כמה חברי כנסת, ואולי אף של דן שומרון ויצחק רבין. רציתם באלוף קשות, שלכם בבקשה, האחריות עליו. הוא הרבה יותר מתאים להיות מוסר האש מאשר מיצנע, שלא הפסיד להכות ולבכות. אבל יכול להיות שכל מי שרוצים בו בגלל הסיבות האלה אינם מעבירים את נתוני המודיעין העומדים לרשותם. הם חוורים על השגיאה הקלאסית של המודיעין הישראלי, המסתבך בהערכות ובאיתור כוונות, במקום לספק מידע על הכוונות ומיקומם, שהוא תפיסו היחיד.

אחרי ששת הימים, כאשר החלים מהפציי עה, התבקש בריל לנהל את מחנה הכבושים בעתלית. הוא הסכים, והרבה מאוד יחסית ידירות נוצרו או בינו ובין מנהיגי השבויים, והמחנה נשאר שקט לגמרי. הכבוד שהוא רוחש ללוחמים, גם מי שלוחמים בו, הוא הכבוד בדיוק שיש לו לגערים פלסטיניים בני 14, היוצאים בגוף חשוף מול צבא כובש, כשם שהוא עצמו עשה מול הבריטים.

אין בכלל ספק בכך שבירל, הרואה את עיקר הבעייה העומדת מול ישראל בצבא הסורי, היה מוכן להגיע עם חאפס' אליאסר להסדר המושתת על עקרונות קמפ דייוויד, והיה מחזיר את רמת הגולן לסוריה בשימחה רבה. כשם שברור לו לגמרי, כך עולה מניחות כתביו הרבים, של ישראל אין שום סיכוי לשרוד בלי הסדר מדיני עם העולם הערבי שמסביב, וכל הצבא שייכנה, משופר וטוב מכפי שהוא היום, לא יעזור אם לא יהיה כאן שלום. אם נאכל כאן חרב, לנצח נאכל אותה, ובגרול.

הוא רוצה לחסל את השחיקה של צה"ל, לא את ההתקוממות. להוציא את צה"ל מהאינתיפאדה.

הוא מוכן לסבול הפגנות ושביתות, כרוזים ודגלים, בתנאי שצה"ל לא יושפל, ויכול לח"י זור ולהתאמן. זה המיחשק שהוא ינסה להבי תיב, אבל אם זה לא יילך, והטנק בכל זאת ייכנס לאיוז כיכר, התמונה הזו, שתתפרסם בכל תחנות הטלוויזיה בעולם, תקים את המי דינה הפלסטינית הרבה יותר מוקדם ממה שהמתנחלים חושבים, והאלוף שלהם יעבור לתפקיד הבא.

ראשית חוכמה

ב ריל יעשה את זה, אומר גנרל מ" שוחרר וממורמר, כמו כל הגנרלים, "אז מה?

נכון שמיצנע, כמו כל הקצינים בצבא, רואה את האמצעי, ובריל רואה את המטרה, וזה בסדר. אבל תמיד צריך לשאול את שאלת המחיר. איך הוא אז אפשר להגיד עליו שהוא עקשן, דבק בשימחה, ומלא יראת כבוד לשר? לה, לסמכות ולסמלים. הוא לא פחות טוב מאחרים, אבל אין בו טיפת ברק או מקוריות, מה שלא צריך להפריע.

כ די לרצות ולהרים מתוך מדורת הצמיגים את תפוח האדמה הלוהט שעמ" רם מיצנע ורק חזרה ללהבת האינתיפאדה, צריך להיות צעיר מאוד, או אמיץ מאוד, או טיפש מאוד.

פיקוד המרכז, שחץ מהימים העליונים של ציר השוועלים עם גנרי והעיתונאים בהליקר פטרס, נחשב במילא כל הזמן לליגה הבית, לא היה מעולם תפקיד שרצו בו. זה משהו שקיבלו. במקום משהו. עד שיתפנה משהו.

אחרי ברק, למשל, הצליח לכרוח משם אחרי פחות משנתיים, דקה לפני האינתיפאדה. מיצנע, שקיבל את התפקיד לפני שהתחילה ההתקוממות הפלסטינית, המוצלחת ביותר בכל ההתקוממויות מאז 1921, שייחך בתפוח הלוהט בשנתיים האחרונות, אבל כאשר הסתייבר לו שתמיד הוא יפול לתוך אחת משתי הידיים, התחבר מחדש אל המצפוניות הידועה והיא, וכמו אלי גבע לפניו השאיר את העבר דה המלוכלכת, הבלתי אפשרית, למישהו אחר, אם רק ימצא האיריטוטי שישכים לקבל אותה. או האמיץ. או הצעיר.

הצעיר ישנו. דורון רובין, אלוף, שרשם לגי נותו את המיכצע האומלל בנעימה, ועם ארבעת החיילים שנותקו מהכוח שהיה 300 מטרים מהם, ושהושראו עליידו בשטח במשך יממה, עד שחיל האוויר הציל אותם. הוא רוצה בזה, וכדרכו של צה"ל, הכישלון הזה נותן לו סיכויים טובים לקבל את זה.

רובין רוצה, אבל מי שמשמש משתוקק לקיבל את התפקיד הוא "בריל", משה בריכוכבא, ותיקהאלופים בצה"ל, שהיה כבר אלוף פיקוד המרכז, ודווקא הוא נפגש עם שרי הביטחון והציע את עצמו כמחלל האינתיפאדה. בכבוד ובנחישות, הוא אמר לשר, בכבוד ובנחישות. הם יוכלו להפגין, אבל אם תהיה התפרצות, טנק יוצב בכיכר של הכפר. שהצבא לא יתכווה.

הוא בסביבות גיל 60, מבוגר כמעט בדור שלם משאר האלופים, בצה"ל מאז יום הקמתו, בעל חווה לשלוש שנות שירות נוספות. הוא רוצה לצאת מהמימשל הרמטכ"לי, שבו הוא מפיק עכשיו לקחים ממלחמות קודמות ומנהל תרגילי מיפקדות. בקיצור, רוצה לח"י זור לשטח, לספק למדיינאים את הסחורה שה צבא אמור לספק לכל ממשלה.

עכשיו השאלה היא אם הוא רוצה בפיקוד האינתיפאדה מפני שהוא גם טיפש, כי על אומץ ליבו אין בכלל חילוקי דעות. זו שאלה השווה דיון. והתשובה תלויה בנשאל.

הפתעה לימין

ה הנחה המקובלת היא שכריל הוא אלוף של הליכוד. הוא היה באצ"ל, ואפילו התחבק עם אריאל שרון בכנסיותי הקי האצ"ל, שנערך לפני שנה וחצי באביחיל. יש לו סנטימנט לרתיים, והנחיצות הצב

אספר לך את הסיפור על הדוכס ולינג' סור. היתה מרידה בכדומה, ובראש מישלחת העונשין הוא הציב איזה קצין. הרי ידוע, אצור לו, שהקצין הזה הוא טיפש מטופש. למה אתה ממנה אותו? אכן, ענה ולינגטון, טיפש מטופש, אבל את רגנון יכבוש. זהו. מה אתה עוד רוצה לדעת?"

פיוחטקה, תתאלוף אפריים חירם, המ' כיד את בריל כבר הרבה שנים, ובמילואים שלו הוא רואה את העבודה השוטפת, אומר

קופץ

עליו דברים הפוכים. כמעט הפוכים. קצין מוכשר, הרוחף את כל הצבא קרימה. הוא מעודד את כולם לחשוב. זה משהו, לא? הוא פשוט מכריח את כולם לשבת על התחת, ולחשוב

ומדכי ציפורי, המכיר את בריל עוד מה שחת המשותף באצ"ל, ומעשרות שנות אבק סנקים, מצדו ש-בריל מעולם לא נכשל. הוא מילא בהצלחה את כל התפקידים, ככה שהוא בחלט פוטנציאל לתפקידים נוספים. אבל ראשית חוכמה, כדי להכיר את ה' מעצם מסעם עצמו לתפקיד המסוכן ביותר בצהל, צריך להתחיל רווקא מהסוף, ולראות מה בריל עושה בשנים האחרונות, שבהן הוא מסרסר את כל המפקדות העליונות בתר' גיל-פיקודדשליטה. זו ראשית החוכמה. ואז זה נמשך.

התרגילים, אין ספק, קיבלו מימד דראמתי יותר, ועל זה פיוחטקה בוודאי אומר ש-בריל מסריח את הצבא לחשוב.

בריל הפחיד את כולם לגבי הסורים כפי שקרה באמם, למרות גיחוסי סגל הפיקוד הבכיר באותו מרס 73, שיבעה חודשים לפני המלחמה שירידה את צה"ל, ניפחה לו את השומן, אבל פגעה בתאריהמו השולטים בשדדים, רבר שנמשך מאז ועד עתה, לדעת כל אלופי צה"ל כמעט, בסדיר או במילואים.

המילחמה הבאה

בריל קיבל תפקיד כפול: התרגילים שבי עזרתם מתכוננים למלחמה הבאה, והפי קת הלוקים מהמלחמות הקודמות. הוא עצמו דובטסא, כאחד מהמאמרים הרבים שהוא כתב, שצה"ל אינו מפיק את הלוקים מהמלחמות, ורצוא שהוא מאשים גם את עצמו, כי הוא ואיש האמור להפיק את הלוקים האלה. אבל זה רק כאילו. צוותי הפקת-הלוקים של בריל מורכבים מכל מיני גנרלים-כרימוס. ביניהם גנר (שפרש כינתיים), אורי כדארי, קצין שגניע לשיאו במלחמת-קדש, ואהרלה דיר, שהוא אדם נעים-הליכות. בקיצור, לא העם שום מנגנון-קבע להפקת-לוקים, וככל הנראה המיכנה הקיים של הטמעת התורה והקביצת איננו עונה על הצורך אשר לו מטיף בריל עצמו בעשרות המאמרים שהוא מפרסם, כי שהוא מתרכז בעצם במלחמה הבאה. לד סחו ייאמר שבועיניו היא נראית שונה לגמרי ממצלחמות הקודמות, והוא לא מפסיק להפי ציץ את מחלקת-ההדרכה של צה"ל, ואת חב' רח במסה הכללי, בניירות-עבודה מסודרים של הערכות על המלחמה הבאה, סיכוניה, והדרכים שבהן אפשר להיערך לקראתה.

ככל הציתן לדעת על תורת-הקרב של בריל (ניתן לדעת הרבה מאוד. הוא האלוף הסתוב ביותר בצהל), האיום הבא הוא סורי, בעיקר, הבעייה של צה"ל היא באי-הקניית שרכי-ליחמה של אומץ, תעוזה, וראייה ושטחית של הבעיות, שיביאו, בהכרח, לפי

תרונות יוצא-ידופן, שאת חלקם הוא מציע בחוכמות הצבא המתפרסמות תחת הסיווג "סודי" ו"סודי ביותר".

חמור הפלדה

אם ישראל מל (וטליק), המבוגר רק בשנים אחדות מבריל, הוא "מר שיריון", יכול להיות שהאלוף כריכוכבא הוא חמור-הפלדה. לא בגלל השכל, אלא בגלל העקשנות שלו לראות את השיריון כעמוד-השדרה של הצבא המודרני, מאז מלחמת 1948, שא' ליה נכנס צה"ל עם טנק אחד (לערכים, כולם, היו 40), דרך מיכציקרש, שבה כבר התאזנו המיספרים (147 טנקים לכל צד), ועד היום הזה. ובכל תפקיד, כולם מודים, הוא הטמיע ופיתח בכתובים את הצד התורתי, בצד הררי-שות המיבציות הגבוהות. הוא היה האלוף פיקוד, סגן-מפקד-אוגדת-שיריון במלחמת יום-הכיפורים, מפקד חטיבת-הטנקים במלחמת ששת-הימים, שאולי הניבה את השיר "עמק רותן, עמק רותן", אבל גרמה גם לפצעי עקשה של המח"ט שסירב, כמו בסרטם, להתפנות, והמשיך כשהוא פצוע.

במיבצע סיני קיבל את עיטור-העוז על שכבש בטנק היחיד שנשא לו בפלוגה את סכר הרואיפה, אבל את התרגיל המבריק שעשה באותה מלחמה מנסים להשכיח. הוא השמיד, במארבי-טנקים קלאסי, כוח שיריון עריף בהרבה. אלמלא היו אלה טנקים שלנו, בוודאי היה מקבל על זה צל"ש נוסף. אגב, הדבר לא היה באשמתו בכלל, אבל אין אוהבים לדבר על זה בצבא המישפחתי ביותר בעולם, שבו היחס לתעוזה הנדרשת בתרגילים עומד ביחס הפוך להפעלת הכוחות בשטח, שעדיף שיישארו צמודים וקרוכים, שמא יקרה משהו לילד במדים.

את דרגת האלוף הוא קיבל לפני 12 שנה, ממוטה גור, שזכר אותו משנות ה-70 בפתח לנר, שבה שוטטה החטיבה של בריל על הרי-הלבנון כמו עוירבר, אבל זו צורת עבירות שלא גלשה מחוץ לחטיבה ההיא. הוא אוהב מאוד את המרכבה, ונהנה מתרגילי העבירות שלה, הממוטטים בביצוע בשטח את כל התחיות הספקניות של האלופים.

החיילים אוהבים את האבהות הקשוחה והראגנית שלו, והאלופים של '89 מקבלים אותו כבר כנתון טבע, שאי-אפשר להתעלם ממנו. לא רק בגלל כל הפעמים בעבר שבהן צדק, כמו שיאנוש התוודה לא מזמן, אלא גם בגלל גילו, המהווה הוכחה לתיאוריה שלה הוא מטיף מזה שנים: שאין כלל צורך בשני מסלולי-יחיים לאנשי-צבא, שאפשר להיות מח"ט בגיל 45, וכמעט אי-אפשר לפני כן, בגלל הירע הדרוש לתפקיד המורכב בצבא המודרני.

השאלה היא אם כל זה יעזור לו לחסל את האינתיפאדה, ואם בכלל יתנו לו לגסות.

אי הגיון

בשנת 1985, כאשר סיים שלוש שנים כאלוף-פיקוד-הדרום, הוצע לבריל תפקיד סגן-הרמטכ"ל. הגבר מגורל-הגוף, ש' נולך בפולין ושחי בתוך טנק, אמר תודה רבה, אבל ביקש תפקיד אחר.

בוא, אמרו לו, ותהיה עוזר הרמטכ"ל לענ' ייני לקחים ותרגילים. זה לא השם המרויק של התפקיד, אבל זה מה שהוא עשה. הפקת לקחים-מלחמות, ובניית תרגיל צה"לי.

התורכים הצעירים, שלא כל-כך הכירו את בריל, שמחו שעור אלוף נעלם להם מהשטח, ונשלח לשחק בתיכנון תרגילים שלעולם לא ייצאו אל הפועל. אבל הם לא הכירו את בריל, שכל זנב-תפקיד מספיק לו כדי לתמרן את כל המערכת לאן שהוא רוצה.

כאשר היה מפקד חטיבת-שיריון סדירה ברמת-הגולן, אותה חטיבה שנשחקה תחת מחליפו ושנעלמה במלחמת יום-הכיפורים,

היו לו תוכניות מיבציות שונות, למיסקרה שהגיונה תתחמם, והוא יוכל לבוא אל הפיקוד ברגע הנכון, לפני כולם, כשבידיו תוכניות מוכנות. כדיוק כשם שבנה את החטיבה ההיא בעורמה, והפך אותה מגרוד סריר אחד לחטיבה שלמה.

בספטמבר 1970, כאשר הסתבר לו שהח' סיבה שלו אינה מיועדת להיכנס לקרבות שצה"ל תיכנן או מול הסורים שפלוש לירדן, וכל תפקידו הסתכם באבטחת האגף, הוא הסתובב בנפאח כשהוא מבודד לגמרי, כי כל הקצינים שלו לא העזו להתקרב אליו, ורק מרחוק שמעו אותו מבטיח שהגנה אגפית כזו עוד לא היתה, וגם לא תהיה, ולא תהיה מילח' מה בסכיבה מבלי שמוישה בריל ימצא בעין הסערה, ולא חשוב מה אומרת הפקודה המקר' רית. הבטחת אגפים. הה'

מי שלא הכירו את בריל הופתעו כאשר התרגיל הגדול, שהגה בו בחרד הקטן שהקצי' בו לו, הופך מריפוי-ביסוק לניידת-עבודה מאיימת, עם דרישות, לוודומנים, משימות. לא עבר זמן רב עד שכל הפיקוד העליון נכנס לתרגיל בפנים זועפות, אבל יצא ממנו כש' הוא מלא סיפוק, כמו פלוגת סידונ-צנחנים אחרי מסע הכומתה.

■ מיכללה צבאית באוניברסיטה

צה"ל ואוניברסיטת תל-אביב מנהלים בימים אלה משאומתן על הקמת מיכללה צבאית.

המשאומתן נמצא בשלבים ראשוניים, ומסעם האוניברסיטה מנהל את המגעים עם שילטונות הצבא הפרופ' גבי גורדצקי, מהחוג להיסטוריה כללית. הכוונה היא להקים ליד אוניברסיטת תל-אביב מיכללה עצמאית, שתנהל על-ידי צה"ל, אך תעמוד בפיקוח אקדמי של האוניברסיטה. בדומה למעמד שיש למרכז ללימודים אסטרטגיים.

המיכללה תעניק תארים אקדמיים ותפתח מסלולי לימוד ייחודיים לקצינים בצה"ל, אך גם תעניק השכלה כללית רחבה ככל האפשר. יש חילוקי דעות בין האוניברסיטת השונות, המנסות למשוך אליהן את אנשי הצבא במסגרות לימודים שונות.

523

ביום השני, ה-12 ביוני, דיווח דובר צה"ל על 405 הרוגים פלסטיניים בשטחים הכבושים. מיספר זה כולל הרוגים מירי חיילי צה"ל בלבד. לפי ספירת "העולם הזה" עומד מיספר ההרוגים על 523. לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 649 הרוגים פלסטיניים, לפי המירוט הבא:

- 448 הרוגים מירי חיילי צה"ל ומתנחלים.
- 77 הרוגים כתוצאה משאיפת גז.
- 47 הרוגים ממכות ומתחשמלות.
- 77 הרוגים מסיבות אחרות.

■ ארביב ואביטן —

חתונה?

אביטן

ארביב

אסירה העולם הרצל אביטן וחברתו ואם בנו, אורית ארביב, החליטו להינשא ככלא. הובטח להם כי אחרי הנישואין יורשה להם להתייחד פעם בחודש, כהתחלה.

■ פרויקט-סיוע "סגר?"

פרויקט ייחודי לאוניברסיטת חיפה, המיועד לסיוע לטורנטים החוזרים משרות-מילואים, נמצא בסכנת סגירה. הפרויקט מאורגן על-ידי אגודת הסטודנטים של האוניברסיטה, ואמור לספק שיעורים פרטיים לטורנטים, כדי להשלים את החומר שהפסידו במשך שרות המילואים שלהם. מאגודת הסטודנטים נמסר כי עקב האינתיפאדה ובגללה — עליית מיספר ימיה המילואים — הוכפלו השנה הוצאות הפרויקט, והגיעו ל-80 אלף שקל. אגודת הסטודנטים פנתה למישרד הביטחון ולמישרד האוצר בבקשת סיוע, ואם לא ייענו צפוי הפרויקט להיסגר.

■ עיסקה מתבשלת בהתאחדות

לאחר ניצחונות הימין בשלוש אוניברסיטות בחדש האחרון (ירושלים, בריאלין ובארשבע), גברו מאוד הסיכויים למתקן שילטוני בהתאחדות הסטודנטים הארצית.

הבחירות לתפקיד יו"ר ההתאחדות ייערכו בנובמבר-דצמבר שנה זו, ומסתמן רוב לקואליציה בראשות הליכוד ובהשתתפות המפד"ל, אחרי שבע שנים רצופות של שילטון המערך.

מועמד הליכוד לתפקיד יושב-ראש ההתאחדות יהיה איקי כהן, בנו של הח"כ לשעבר מאיר כהן-אביב.

גורע כי בין מנהיגי הסטודנטים של המערך נדונה, עקב ההתפתחויות האחרונות, הצעה של פיה יתמוך המערך כמועמד הליכוד לתפקיד יו"ר ההתאחדות, תמורת קבלת חברת הנסיעות של הסטודנטים, איסוף א' ליריהם.

כיום עומד בראש איסוף א' איש הליכוד חיים בשארי.

מונולוג של אלי אוחנה:

"אני רוצה להתעשר!"

● ילדות: "לאבא 100% נכות..."

נכות...

גדלתי במשפחה מרובת-ילדים. אנחנו שמונה אחים ואחות אחת. אני השלישי מה סוף... זה ככה, כרי לחסוך ממך סיבוכים. אני היה עובר בבית-חרושת לנעליים, עד שקרתה לו תאונה. הוא קיבל 100% נכות והפך סיק לעבוד. זה קרה כשהייתי בן 4,3. אמא שלי תמיד בישלה טוב. היא עברה כטבחת. במשך שנים עברה מאוד קשה. אבא נכה — זה היה קשה, קשה מאוד. האם הייתי קרוב אליו? אצלנו, עדות-מיוחדת, אני חושב שזה שונה מאשר אצל האשכנזים. יש מין הפרדה: הורים-ילדים. תפקידים של ההור רים הוא לספק בילדים, לפרנס אותם, לגדל אותם. אין כאלה יחסי-קרבה, שיחות.

אבא היה לפני הנכות — בעצם, גם אחרי — השוט בבית. זה לא שהוא הרביץ, אבל עד היום מלווים אותי מיספטים כמו "אספר לאבא", או: "תזהר שאבא לא יידע מזה!" ההורים דווקא היו מאחורי בעניין הכדור-גל. האחים? כטח. תמיד היה אחד מהם מלווה אותי למישחקים. אצל שחקנים אחרים נהוג שההורים מלווים, אבל אצלנו לא נהוגה כזאת קירבה.

אני בא מבית מסורתי, הורים מסורתיים. הם רצו מאוד שאלמד. לפעמים, אני זוכר, איימו עלי: "אם לא תלמד — נפסק לך את הכדורגל!" אבל הכדורגל היה אצלי בליכך מושרש.

למדתי עד כיתה י"א. אז הפסקתי. אז מה אם אין לי בגרות? הנה, למדתי אנגלית בכור חות עצמי, רק מהנסיעות ברחבי אירופה. האם אני דובר פלמית (השפה המדוברת בחלקים מבגליה, שם שיחק במשך שנתיים)? לא, כי לא בא לי.

האם יש כוונותי להשלים את לימודיי? לא! לא בא לי להשלים את לימודיי, גם ההור רים לא לחוצים.

● חלום: "לקנות להם בית!"

כן, יש לי חלום: אני רוצה להיות, באחד הימים, איש עשיר!

כלומר: ההורים שלי אמנם כבר עברו מה אוכסטונים, אבל הם מתגוררים כיום בשכונה שבה יש פשע. זה פלא שפע רקע כזה אנחנו לא התגלגלנו לפשע. זה ייאמר לזכותם.

החלום שלי הוא לקנות להם בית יפה, בית שהם היו רוצים לגור בו. הייתי רוצה לעזור יותר למשפחה שלי. לכן אני רוצה להיות איש עשיר.

אני גם אוהב להיות טוב: לאכול במסע' דות טובות, לנסוע לחו"ל, להלביש יפה את האשה שאיתי, לבזבז עד כמה שאני יכול.

● נחדים: "כולם יכולים לקנא!"

אין לי שום אמונות טפלות, לא מפחד מכי

לום. אני לא מאמין בעין הרע, בכל השטויות האלה: אני מאמין בעצמי! אם אשקיע ואגיע להישגים — יכולים כולם מסביבי לקנא ולי שים עלי עין. אני בטוח שמקנאים בהצלחתי, בעובדה שאני מפורסם, אבל צריך לקחת הכל כפרופורציה מתאימה.

הפחד היחיד שקיים בי הוא שלא ארוויח רי כסף לפני שאצטרך לפרוש. אני חייב! כבר כיום אני משתדל לעזור למשפחתי. כלשון גסה, אני מפרנס את הבית, נותן לאמא שלי כסף לכלכלה. הרי אני נכה. אני משתדל לעזור לאחים שלי... אבל שזה לא יישמע לא נכון: גם אם אני אצטרך כסף — אחי ימכרו כל מה שיש להם כדי לעזור לי. אנחנו כאלה, מישפחה מלוכדת. אבל יש לי רק עוד כמה שנים שבהן אוכל להרוויח סכומים.

אחות חורגת

אלי ואתי רך חצי

בטורי הרכילות סופר תדיר על אחותו של כוכב-הכדורגל אלי אוחנה, העוסקת — שומו שמיים! — בדוגמנות. שמותיהם של אוחנה ובית"ר ירושלים התי-קשרו מאז ומעולם עם עולם-המ-סורת, ומכאן הסקנדאל. כשהזכיר אוחנה את "אחותי היחידה, הנשואה, בבת-עיינם של ההורים" קצת התבלבלתי. התי-אור התמים הזה לא תאם בדיוק לרושם שנוצר אצלי בעיקבות מה שנכתב.

"הדוגמנית אתי אוחנה", הסביר לי אלי, "היא חצי-אחות שלי. אנחנו שמונה אחים ואחות אחת. אבל אבי כבר היה נשוי פעם לפני נישואיו עם אמי. מנישואין אלה נולדה אתי. במשך רוב השנים היא גדלה אצל אמה, אבל היא בקשר עם כולנו. אייתי היא במיוחד בקשר טוב."

אלי אוחנה (1986)

מכלן תקבל פתאום חיבובן...

הלוואי על הספסל — הרבה יותר גרוע... אבל מה שמצחיק הוא שדווקא עכשיו, כשאני עוזב, עוזב גם דהמוס את האיומן ועבר לקבוצת אנדרלכט. בדיוק היום טילפן אלי רודי קרול, המתחיל לאמן את מכלן. הוא טילפן אלי לישראל והסביר לי שהרברים השתנו, שהוא לא כמו המאמן הקודם, ביקש שאשקול את האפשרות להישאר. אחריכך נתן לי לרבר עם אחד המנהלים של הקבוצה. גם הוא ביקש מאוד שאשאר בקבוצה, ואפילו רצה לרעת היכן אהיה בחופשה. סירבתי לתת לו פרטים. ענתי להם שאני יוצא עכשיו לחופשה, לא משאיר מיספרייטלפון, נקודה. אני רוצה לעבור.

● **פרט לעשיית כסף, יש לך עוד מטרות במיקצועי?**

אם אהיה טוב באורינוזה — תיפתח לפני דלתות רבות באיטליה. אוכל לשחק בקבוצת הטובות יותר ואז... כל האפשרויות פתוחות.

אלא בכמה כסף ידרשו בקבוצת מכלן עובדי. אני כבר נזהר, מפני שאכלתי אותה בגלל התמימות שלי. אם אני כפוף לחוזה, הקבוצה שאיתה אני חתום יכולה לטרפד כל צעד שלי, ולדרוש עובדי כל סכום שעולה על דעתה. כך טורפדה אחת ההצעות היותר מפתות שהיו לי — מכיוון שלא הייתי בעניינים.

● **מה מירש, להיות בעניינים?**
אנסח זאת כך: אילו כמה אנשים — האנשים הנכונים — היו משלשלים כסף לכיס כחלק מהעיסקה המוצעת...

● **עם כל הכבוד לניסוח הזהיר, אתה מדבר על "כמה אנשים" במכלן?**

ברור! לולא הייתי כזה תמים, והייתי יודע אז למי לפנות ולמי להבטיח סכומים — כבר מזמן הייתי עובר. גם עכשיו יש לי פחד כזה, שמכלן תקבל פתאום תיאבון גדול ותבקש הרבה כסף מהאיטלקים.

● **אבל החוזה שלך עם מכלן מסתיים.**

גם עכשיו הם יכולים לבקש תמורת עד 1.6 מיליון דולר. בכלל, מכלן כבר סגרה עלי עיסקה עם שטרסבורג. הכל היה סגור, אלא שאני התניתי זאת בכך ששטרסבורג תישאר בליגה הבכירה. זה לא קרה.

● **תאר את החיים של "ירושלמי שרוף" במכלן שבבולגריה.**

חיתי שם בשנתיים האחרונות. זוהי עיירה ליד אנטוורפן — עיירה ציורית, עתיקה, מקום יפה. המעבר לשם היה חר מאוד. היה לי מאוד קשה. אני לא יודע אם השפה (פלמית) היקשתה עלי, המקום חור, השקט של העיירה — לא יודע. הייתי נורא לבד. גם בירושלים גרתי לבד, אבל מעולם לא היתה לי רקה לבד. היו חברים, אזהרים. שם — עד שצברתי חברים...

לולא רוג' (ב'בסט) היתה איתי — היה לי בכלל נורא. אבל זהו אורח-חיים של כדורגלן-מיקצוען.

● **מדוע רצית בליכך לעזוב את מכלן?**

בגלל המאמן הקודם — אד דהמוס. לא הסתדרתי איתו, וזה התגשם בי.

● **בילית בגללו על הספסל?**

גיבור השבוע

גיבור השבוע, אלי אוחנה, נפגש איתי בחסותו של דויד שווייצר, מי שהמציא את אוחנה. שאלתי שאלות של הדיוטה גמורה בכדורגל. אוחנה ניסה להסביר, ואילו שווייצר, כמו כל אב גאה, התמוגג ודאג כל הזמן שלא אחמיץ את פנינה אחת של הילד הגאון.

אלי אוחנה לא נראה כמי שזקוק לליטופים הבליטי-פוסקים של שווייצר. האנו שלו בנוי לתלפיות, ובצדק. הוא בנה את עצמו, כמו שאומרים, "בעשר אצבעות" (של כפות-הרגליים), והגיע משכונת-מצוקה ירושלמית לפיסגת הכדורגל האירופי המיקצועני.

עם זאת, ולמרות הסבריו הקולחים על "מהו אורח-חיינו של כדורגלן-מיקצוען!" הוא הראה בקיאות מפתיעה בנעשה סביבו, פיקחות ובעיקר — חוש-מידה. רבים במקומו של אוחנה היו מרחמים בוודאי באוויר מרוב אושר, אך אוחנה ניצב בשתי רגליו המוצקות על הקרקע. הוא בוגר מכפי גילו ("אני יליד פברואר 1964 — בן 25. אם תרצי, 25 פלוס...").

חוץ מזה, הוא חתיך עולמי. גם החברה שלו היא חתיכה: בת 28, גרושה, תיסרוקת-קארה בגוון בלונד, גוף חטוב ומאניירות של ליידי. שמה רוג'ית בן בסט. למרות שאינם נשואים כדת וכדין, ולמרות שהרבות לא נתנה לכך הכשר אלוהים-ישמור, "אנחנו ביחד". לפי האווירה והשיחות ליד השולחן, זה סופי, עד להודעה חדשה.

אז אם יש עוד משהו במדינה שעדיין אינו יודע — אלי אוחנה עובר, ככל הנראה, לשחק בליגה המיקצוענית הבכירה של הכדורגל האיטלקי — חלום-חיינו של כדורגלן. בקנה-מידה ישראלי, זהו הישג חסר-תקדים, והוא יצר השבוע כותרות למכביר.

שווייצר, שהחליט כנראה, שאינני מתפעלת די מההישג ומבעלה-הישג, השליש: "ללא התמזל המזל שמכלן הגיעה לשחק בשלב הגמר של גביע-אירופה. היא ניצחה את קבוצת אטלנטה האיטלקית בחצי-הגמר. בעצם, אטלנטה רצתה בו, אלא שמכלן טירפדה את העיסקה. מה שקרה הוא שהטלוויזיה האיטלקית צילמה את המישחקים. אלי הצטיין, וכל צידי הכישרונות שמו עליו עין. הבינו שיש להם עסק עם כוכב.

"אני, תכניקה — זהו דבר שמפתחים מילדות. כושר גופני — זה ניתן לפתח על-ידי עבודה קשה. כשראתי את אלי, כשהיה עוד נער, הבנתי שיש לו עמידה בתנאי-לחץ. אז ידעתי שיצליח. כבר אז ידעתי שיהיה כדורגלן-מיקצוען.

נשים: "אני שמח שאני בחור יפה!"

כל הנושא הזה של הערצה — מחכים/ות לי בתור אחרי כל מישחק, מטרידים/ות, מתקשרים/ות הביתה, דופקים/ות בדת... זה לא הכי נעים, אבל אני מעדיף שזה יימשך. כדורגל לגביי זהו אורח-חיים. זה כמו סמים. הכותרות, הפירסום, ההערצה — זה חלק מהעניין. ההערצה כלפיי זוהי אחת ההנאות הגדולות ביותר שיש לי. כל אחד רוצה להיות טוב כמה שהוא עוסק.

אני נתקל לפעמים בשמי בטריה-הרכילות. אני דווקא רחוק מאוד מכל העולם ההוא של הזוהר, המסיבות. אף-פעם עוד לא ציטטו אותי על נושאים כמו עם מי אני יוצא, מה אני מרגיש, מי החברה שלי.

תרמית של נערי-זוהר? אין מה לעשות. כותבים עלי מפני שאני מפורסם. תרמית של יפה? אני שמח שאני בחור יפה. למולי, כל בני-משפחתי... נאמר שאנחנו (שמונת האחים) בחורים לא-מכוערים. אני חי ביחד עם רוג'ית (ב'בסט). היא היתה איתי בבולגריה, נוסעת איתי לאיטליה. הייתי משתגע במקומות האלה לולא היתה איתי, לולא היתה מחכה לי בבית.

מה עם חתונה? לא, ההורים לא לוחצים... אצלנו אין העניין הזה של לחץ. ההורים מעולם לא התערבו. אחותי התחתנה צעירה. היא בתי-חירה — בבת-עיינים של ההורים. וככל ואת התחתנה בלי כל לחץ.

כדורגל: "לא מבלה, לא שותה!"

מאז שאני זוכר את עצמי — ממת? ממת? את זוכרת את עצמך? מגיל שנתיים? שלוש שנים? — אני עם כדור. כדורגלנים רבים צמחו משכונת-מצוקה. מדוע? איזה עצצועים כבר היו לנו? אז משחקים כמה שיש, בועטים בסמרטוטים. כך יוצא, שמגיל קטן, אם אתה שחקן-כדורגל טוב, כולם פונים אליך, רוצים שתשחק בקבוצותיהם, רוצים בקירבתך. כך נוצר מנהיג: אבל מנהיגות לא נוצרת סתם,

מנהיגות — לוקחים. כשהייתי בגיל 13, עוד לא התקבלתי לקבוצת-הילדים של בית"ר ירושלים. מאמך הפועל ירושלים פיתה אותי להצטרף ישר לקבוצת-הנערים שלו. זה היה מאוד מפתה, אבל אני מאוד רציתי לשחק בבית"ר. היתה לי חוצפה לגשת ולהיכנס. והנה הצלחתי! מה שאני רוצה לומר הוא שהמון תלוי בחוצפה ובכוח-רצון. לי יש כוח-רצון. אהו!! מה אני מוצא בכדורגל? אני אוהב את זה. זה הכל ביחד: מתת, תחרות. כמה אנשים בער לם עושים מה שהם רוצים, ועוד מתפרנסים מזה?

לולא הייתי כדורגלן? לא רוצה לחשוב, למה לחשוב? כדורגל זה החיים שלי, זהו אורח-חיים.

מהו אורח-החיים שלי? אני לא מבלה עד מאוחר כלילה, לא שותה משקאות חריפים, משתדל ללכת לישון מוקדם. אם המאמן שלי יידע שאני יוצא בלילות בפאבים ובדיסקוט'ים קים בתדירות גבוהה, כמו שנהגתי לעשות בארץ — הוא יאפס אותי מייד, אולי לא יציב אותי בהרכב במיגרש. כך זה בכדורגל מיקצועני. אם לא אקפיד על כל אלה — הכושר שלי יירד ב-50%.

כשיגיע זמני ואסיים את הקאריירה על המיגרש ראשית, אני רואה עצמי גר בארץ, רק בארץ — בירושלים: לא סובל את תל' אביב. אבל כל עוד ירצו אותי באירופה — אשאר שם, לא אחזור הנה. מדובר על לפחות עוד שבע שנים!

עד אז אני מקווה שאצליח לעשות די כסף. אחריכך? אולי אאמן, אולי אפתח עסק. תלוי. לא כל שחקן-כדורגל טוב הוא מאמן טוב. לא יודע.

המעבר: "טילפנו ארצה שאשאר!"

● **שחקן-כדורגל ישראלי מגיע לשחק בליגה האיטלקית הבכירה — זהו הישג חסר תקדים?**
בטח, מבחינה ישראלית. למרות שהעניין עדיין לא נתון.
● **היכן עומדת העיסקה ברגע זה?**
כרגע, הדברים לא תלויים בי או באורינוזה,

אלי עם רוג'ית ב'בסט. הייתי משתגע לולא היתה איתי!

בנו של מינכהאוזן

כל ילד מופרע וכל צעירה בעלת דיסיון יכולים עכשיו לגנום לאסון בדרך ארץ העיגול.

לכאורה, סיפור באנאלי:

ילד חיפאי סיפר שבכרוב מבית הספר ה' ביה צעה ליד מכונת, בעלת לוחית כחולה של "השטחים". ישבו בה שני ערכים. אחד מהם ניסה לחטוף אותו. אבל הוא, הילד, נהנית עליו מכות קאראטה והתגבר עליו. הערכים ברחו...

למחרת היום התבררה האמת. צעיר מקר ייתא אתה את הילד, כשהוא מרביץ לילד את מכות דצת. הוא עצר את מכונתו, ירר והפריד בין הילדים. הילד המכה השתולל. אחרי שהילד המוכה ברח, שיחרר הצעיר את המכה ונסע לדרך.

כששמע הצעיר ברדיו את גירסת הילד, הוחרה ובידה את העניין.

חומר נפץ. זה יכול היה להיות סיפור באנאלי, אלמלא שיקף את הגזענות המתחילה שהשתלטה על החברה הישראלית.

סיפור הילד היה מופרך בעליל. לא היה צורך להיות פסיכולוגים כדי לדעת שהו פר של דימיון ילדותי משתולל.

אולם כליתיקסוטר עטו על המציאה. העיתונות ניפחה אותה, כי סיפור כזה מוכר גליונות. הטלוויזיה החינוכית הזמינה את הילד האמו לראיון, ללא כל ביקורת. הסיפור כולו הוסיף עוד כמה קילוגרמים של חומר נפץ לפיצוץ הזמן המתקתקת בחברה הישראלית.

סיפורים כאלה פורחים עכשיו על כל צעד ושעל. צעירה ירושלמית סיפרה שנחטפה לאוהדיהם בחובב עליידי ערבים, עיניה נקשרו, היא הוכנסה למכונת והוסעה ליעד בלתי ידוע. אחר כך הוחזרה למקום שבו נחטפה, מבלי שאונה לה רע.

גם כאן לא היה צורך בפסיכולוגיה כדי לדעת שהו סיפור מופרך בעליל. לא קשה היה לנחש את המניע: הנערה פחדה להתייצב לבחינה.

אולם גם סיפור זה זכה בהבלטה בכלי התקשורת, ונמסר בכל הרצינות. המיטרה פתחה בחקירה. זהו אביק שריפה: ערכים, נערה יהודי, חטיפה.

חזרה לליניץ. באיו מידה אשמים כי סיפורים כאלה אנשים היסטריים, נשים וילדים, הקוראים דרור לדימיון חולני באיו מידה אשמה המיטרה, המטפת בהורעותיה אווירה גועזת? באיו מידה אשמים כלי התקשורת, המספחים את ההיסטריה בריוח של חידוש חסר אתריות?

כימי הגזענות הצהנית בארצות הברית נודעו מיקים רבים שבהם המציאו צעירות לבנות סיפורים על מעשים מגונים של שוורים, וגרמו למסעיליניץ ולרצח כושים מודמנים. ישראל "מתקמת". במהירות למצב רומה.

יחסי'חח

דויד לוי האמריקאי

הפעם זאת לא בריחה.

הוא על סג'נהשיא.

לחשוד מסר.

סג'נהשיא רן קווייל הוא נושא לבריות אדסטר. מבחינה זו הוא רומה לרור לוי, בראשית דרכו.

(כדי להזכיר קווייל חור מביקור בארצות אמריקה הלאסית. "חבל שלא הקפדתי

ללמוד לאסית בבית הספר" הוא אומר, "כי אז יכולתי לרבר עם האנשים האלה בשפ"תם...")

כדי לגבש לעצמו עמדה עצמאית ומכובדת בתחום השילטון האמריקאי, הוא משתמש בישראל. קווייל מציג את עצמו כגורל הירי דים של ישראל בווינגטון של ג'ורג' בוש, ומשתדל לרכוש את אהדת המיסר היהודי, לקראת האפשרות שינסה בעתיד להציג את מועמדותו למישרת הנשיא.

ראיון שתול. דווקא משום כך היה זה מן הראוי לשים לב לדברים שיצאו בשבוע שעבר מפיו של סג'נהשיא.

קווייל הזמין אליו את וולף בליצר, כתב ג'רוזלם פוסט בווינגטון. לא היה ספק שיוי מה זו נועדה כולה להעביר מסר פומבי לישראל. גם בליצר עצמו הבין כי הראיון הסתובב סביב כמה מישפטים, שעליהם חזר קווייל בה קפדה רבה.

"הדבר היחיד שהוא בעייה... צריכים לה בין שהתנחלויות האלה בגדה המערבית יוצרות בעיות פוליטיות לארצות הברית... ההכרזות האלה על התנחלויות חדשות יוצרות בעייה פוליטית, גם אם אין ההתנחלויות קמות בפועל... ההכרזות עליהן יוצרות בעייה פוליטית פוטנציאלית... הייתי רוצה שתהיה לכך רגישות בישראל..."

ארצות הברית אינה ישראל, ושרייממשה אינם מברברים שם, אישיש כצוננו, לשם השגת מטרות פרטיות. לכל נאום יש משמעות פוליטית. אין שר נואם אלא אחרי התיי צויות מקיפות והכנה מדוקדקת של צוות מיומן. לגבי סג'נהשיא זה נכון על אחת כמה וכמה.

להפסיק מייד! אחרי נאומי של ג'יימס בייקר, שרהחוק, הראיון עם קווייל הוא שלב חדש בהסלמה.

ביקר ישראלי לותור על "החלום על ארץ ישראל הגדולה" (התרגום האנגלי המ קובל ל"ארץ ישראל השלמה"). נאומי, שהוכן בקפדנות, ושנישאל לפני מורם יהודי דווקא, עורר סערה. עכשיו נשלח קווייל להעביר מסר חריף עוד יותר וברגר גבוה עוד יותר: להימנע מכל התנחלות נוספת, ולהימנע גם מהכרזות על נושא זה.

העיתוי אינו מיקרי. ממשלת ארצות הברית יודעת כי חל בדעת הקהל הישראלי מיפנה שקט, אך מכריע, נגר ההתנחלויות. סימנים לכך התגלו השבוע בסקר, שפורסם עליידי ידעות אחרונות: 73% של הנשאלים יגנו את מעשי המתנחלים, רק 26% הצדיקו אותם. 58% סברו כי הם עלולים להביא למלחמת אחים, 40% סברו שלא.

שיעור מדהים של 42% תומכים עכשיו בפירוק ההתנחלויות, אם זה תנאי לשלום, ורק 53% מתנגדים כיום לרעיון זה, שהיה נדחה על הסף לפני שנתיים.

ברור כי המתנחלים מתחילים להימאס על הציבור. האמריקאים יודעים זאת.

יחסי'חח

צריכים לדעת

לקרוא

94 סנאטורים הביעו תמיכה

ולהבת בשמיד. אך עיון

מדוקדק יותר מגלה חורים

גם סוכניישראל בסנאט של ארצות הברית לא טמנו ידם בצלחת.

השבוע הם הצליחו לארגן 94 (מתוך 100)

(המשך בעמוד 12)

* אמריקה הלאסית: כוללת את ארצות אמריקה הדרומית והמרכזית. משום שמרב רים בהן שתי שפות שמוצאן בלאסית: ספרדית ופורטוגזית.

בין ועידה בחו"ל והרצאה בארץ, יעל

אלי דיין בפנים, יעל דיין בחוץ.

שם המישפחה, כנראה, אינו

מספיק. יעל על אסי דיין, על

ספרים, על מדע ועל בדידות

יונתן שם-אור

גלית. לא זכורה לי תקופה כמו עכשיו, בגלל הצ'אנס הגדול שיש.

● **אז אם יש ציאנס, למה התרחדה?**

מה לעשות אם הולכים לפספס אותה? יעל דיין, הנלחמת בתוך המיפלטה

שאותה נטש אביה לטובת מיניסטריון השלום של מנחם בגין, יושבת מזלי. על

השולחן קפה ועוגות ממשמש מכוסות שמנת, והיא נותנת לי את התצפית על

הים, ומותירה לעצמה את השליטה הוויזואלית על כל חלל המגורים, עד

דלת הכניסה והמבוא למיטבח ולחדרי המגורים.

דיין נמצאת עכשיו במיתקפה גדולה, כמעט טוטאלית, על הלוח המתמלא ב

כנסים, באירועים, במיפגשים. יונייהם ערך, מי שנבחרו, התמלאו בתחושת

הסיפוק מעצם ההישג האישי, וכמו כל יונה מפוסטת הם אינם מוציאים הנה.

דיין בשטח. בשם הכאב, אולי, אבל בעלת המוניטין המישפחתי, הפועל בכי

וונים מנוגדים, ובעלת כרטיסי הביקור האישי לגמרי, של שמונה ספרים, מא

המעורר סקרנות ועניין.

הזכר היחיד בבית למשה דיין הוא עתיקות מעטות, עגומות צורה וזרזא,

שאולי בכלל לא היו שלו מעולם, וזן מחופרות מאחורי חלונות הזכוכית של

המיזנון הקטן, שבין החדר הגדול וחדר העבודה. אבל אולי לא צריך יותר, אם

כל פעם, כאשר אתה מסתרק, אתה רואה בראי את אביך.

● **הקסם הדייני פועל לטובתך?**

השם דיין הוא עדיין משה דיין. אבל אני

אף אחד לא עזר לי. אף אחד. ישבתי לבד ברכב שלי. היו לי הרבה חסרי

מות. לא פתחו לי בימה. הייתי צריכה — ותסלח לי על המילה — להתבונן, כאשר

ידעתי שאכרום בורג או יוסי ביילין באים לסניף בנהריה, ואני באתי לשם, לא מוזמנת,

וביקשתי מהאחראי לתת לי רק שתי דקות כדי להציג את עצמי. ולא נתנו לי."

מערכת הבחירות האבודה, הנשכח

חנה, שהתחוללה לפני דורות של אינתי פאדה, קמה לתחייה בחדרי המגורים

הנינוח של יעל דיין, בקומה ה-12 של הבניין הגבוה ברמת אביב, ש"ממנו אני

יכולה לראות את הים."

● **זה היה בבחירות הפנימיות?**

כן, אחר כך, בבחירות, כולם באו לשמוע אותי. אין לי בעייה בהתיקוה או בעיירות

פיתוח. הקהל שלי איננו קהל עיוני. אולי זה מפני שלא מזהים אותי עם המיסר, ואני

מוזמנת שוב ושוב. החוק, לא המרכז, הקפיץ אותי בקלות לרמת חבריהכנסת. הרבה יותר

מאשר כמה מהם. אם היו אומרים לי לאסוף 20 אלף חתימות בציבור, זה היה הולך הרבה

יותר קל מאשר להזיז 400 חברי מרכז, שעד שים כל מיני חשבונות, לתמוך בי. ראנו לזה

גם ניציהמערך שנתקפו בפאניקה, ושדאגו למערכת שלמה של הכפשה.

● **ועכשיו את רצה בשטח בשביל הפעם הבאה?**

אני לא יודעת אם תהיה הפעם הבאה. **למה את מסתייבת כל הזמן?**

כי יש לי תחושה של מצוקה, שלא היתה לי אף פעם. עברתי את כל המילחמות. זכורה לי

אפילו תקופת הדיסיון. אבל הדברים לא הפריעו לי מעולם כמו עכשיו, וזה ברמה האמוציו

חושבת שיעל ריין זה לא פחות מאלי ריין מאשקלון. אפילו הקול שלי מוכר. הנה, טילפנתי קודם למרכזיה של 18, והטלפנית אומרת לי: "רגע, אל תחשבי שאני חצופה, אבל תני לי לנחש מי את. יעל ריין, נכון?" האם אני בסדר-הגודל של אבא שלי? ודאי שלא. אבל מול אחרים, הבעייה לא קיימת. בוודאי לא אצל הערבים, ולא אצל האמריקאים, ולא באירופה.

■ ■ ■

● **הסירסומים של אסי הזיקן לך?**
למה פירסומים ברכים? היה פירסום אחד, ואני מניחה שהוא הזיק. או, בבחירות הפנימיות, כאשר מיספר הקולות הקובע היה כל כך קטן, כל דבר הזיק. ואני יודעת שזה נעשה בכוונה, אפילו הריצה שלי לכנסת. זה נעשה בשביל זה.

● **והיום את מדברת איתו?**
בוודאי. אני רואת לו, ואני בקשר יומיומי איתו.

● **מה יש לך למכור שאין לאח?**
ריב? במה את עדיפה על בורג? על ביילין?

תגיד לי למה החלטת דווקא על בורג, ואני אוכל להגיד לך למה לא. אני יכולה להביא עכשיו קבלות שעברתי אצל 80 אלף איש.

● **יותר משלמה ארצי?**
אני יודעת? אולי סתם זרקתי מיספר. אבל אני לוקחת בחשבון גם את ההפגנה בכיכר. אז נניח שדיברתי כבר עם 20-30 אלף. אני אומרת דברים שאיש לא אומר.

● **מה, למשל?**

בעצרת ההיא אמרתי שאין לנו מה לעשות בכיכר: שזו כיכר-האשליה! שצריך להפסיק את הדיאלוג בין צוותא וכיכר מלכיה-ישראל. לובה אליאב לא אמר את זה. שולמית אלוני לא אמרה את זה.

■ ■ ■

● **אולי נוצר כאן עם חדש, שאין לכם, לך, שום שפה איתו?**

העם השתנה. אין לי שפה איתם. לא עם מי שזרקו בקבוק על רחל אבנרי, ופצעו לה את העין. תמיד היה ויכוח, אבל זה לא עבר אף פעם אחת לאלומות פיסית.

● **את מות-לוצצת. קיבוצים נחתכו לשניים. הפיזיון שאת, אישית, אומרת שאת זוכרת. תמיד היתה כאן אלימות.**

אין מקום להשוואה.

● **למה?**

כי זה תחום שניתן היה להתגבר עליו. גם היום יש לי חברים שהתנתקתי מהם. אבל מה, אני אלך לשכור עליהם בקבוק על הראש?

● **מה תעשי להם מחר בשתוויות העובדים הזרים יגיעו לתל-אביב?**

יפה. לכן הדאגה שלי לא מנותבת לנושא הישראלי-ערבי, אלא לנושא היהודי-יהודי.

● **ואולי אין לך שפה, בי האליטות השתנו?**

היאווש שלי איננו סוציולוגי. פעם חשבנו שכולם ישירו את קאלינוקה, יילכו בסגדלים תנ"כיים ויהיו כחול-ירוקים. כל העסק הוא עיוות של מה שקרה כאן. זה מה שמייאש. הפחד שקרה כאן הוא מה שמפריד בין הדור שלי, בין הדיינים, העצים הנטועים עם השורשים העמוקים — ואלה. אנחנו לא הצ'לחנו, והצד השני כן הצליח. יותר קל להפחיד, מאשר לטעת ביטחון. יותר קל באמוציות.

● **כאשר אבא שלך מונה כשר-הביטחון, התרומה שלו היתה תרומה אמוציונאלית רבת-ערך.**

אבל אנשים עושים כאן תפנית של 180 מעלות. אילו היו עוזבים את האנשים, ולא מפעילים עליהם את המוטאציות של הליכוד, הם היו יוצאים עצים דייניים. אבל לקחו שתיל רך, שיש לו השורשים של חוסר-הביטחון של הדור הקודם, ועשו חיץ לעומק. לא נתנו להם לתקוע שורשים. ושורשים זה לא רק להעמיק, אלא גם לא לשלוח יהודים לחזרת-אליט'אנק ולי-ביתא.

לא תשכנע אותי שלילדים בני 18 יש פתאום איריאולוגיה של שלמות-הארץ. אני באה אליהם, הם מדברת איתם, ונחררת. ילדים בני 18 אומרים לי שהערבים יכולו אליהם הביתה ויטבחו או יאייפו. ואיפה זה? ואיפה זה? ואיפה זה? 40 שנה שלא עשו את זה, ואיפה הזהות הברורה מאלה?

● **אולי הליכוד יעשה את השלום, שאת כליכך רוצה**
(המשך-בעמוד 48)

מחפשת עבודה

חבריה הסנאט, והחתימו אותם על מיכתב משותף לשר החוץ ג'יימס בייקר.

לכאורה היה זה הישג גדול לממשלת ישראל. אמנם, למיכתב של סנאטורים אין תוקף מעשי רב יותר מאשר להחלטה של ועדת-כנסת, שאיש אינו מתייחס אליה ברצינות. אך יש לה הר תעמולת.

למראית-עין תומך המיכתב ללא-סייג בממשלת-ישראל, ואף כתוב כולו כסיגנון התעמולה הישראלית הרשמית. אולם עיון מדויק בנוסח המיכתב מגלה בו הסתייגויות רבות-משמעות.

בין השאר: "...לאפשר את צמיחתה של מנהיגות פלסטינית מקומית, כצער ראשון לקראת שלום צודק ובר-קיימא... לארצות-הברית יש תפקיד חיוני בשיכנוע אחרים במעלותיה של התוכנית הישראלית..."

העוקץ העיקרי: "אף כי אפשר שלא כל פרט בהצעות ישראל כבר עומד במקומו במלואו... לאפשר את הנחת כל האופי

בגישות בגישות בטולדו

היהודים המזרחים עומדים להוכיח: בעשיית שלום הם עולים על האשכנזים

בתחילת חודש יולי ייערך בטולדו שבספרד טיפגש שכותרתו "יהודים מזרחים ופלסטינים למען שלום ישראלי-ערבי". את המיפגש מארגן המכון האקדמי הספרדי, וישתתפו בו 100 איש-ספרדים, יהודים, ערבים, פלסטינים וישראלים.

בניגוד למיפגשים קודמים שנערכו בין ישראלים ופלסטינים, לא נבחרו המשתתפים הפעם לפי מפתח מיעולגתי כלשהו ויהיו בו, מן הצד הישראלי, מיבחר של סופרים, אמנים, אנשי-רוח וחוקרים — כולם מזרחים, כאלה שחקרו את הישראלים המזרחים או כאלה שהיו חברים, או שהם חברים כיום, בתנועות מיוחדות הדוגלות בריאלוג בין שני העמים. בין השאר ייצאו מישראל השחקן יוסי שילוח, הסופר שימעון בלאס, המשורר ארז ביטון, אנשי האקדמיה הר"ר שימעון סבירס

קי, הר"ר שלמה אלבו, מאיר עמור, עדנה ורצקי, הר"ר יוסי יונה, הר"ר יוסי רהן, הר"ר ניסים קלדרון, חיים הנגבי, עורך-הדין אברהם בדרגון, שימש גם כיועץ המיפגש של המישלחת ואחרים.

במישלחת אש"ף לכינוס יהיו, בין השאר, מחמוד (אבו-רמאן) עבאס, חאלד אל-חסן, עבאס שיבלאק, הר"ר אליאס סנבר ואחרים. אל הכינוס יגיעו גם יהודים וערבים מאירופה ומארצות-הברית, כולם בעלי-שם בתחומם. בניגוד לכינוסים קודמים, לא יסובו הריונים בכינוס זה סביב הנוסחות המיפלגתיות הקבועות, אלא ינסו לדון לעומק בשאלת מקומם של היהודים והישראלים, יוצאי ארצות-האיסלאם, בפיתרון הסיכסוך הישראלי-פלסטיני. מכיוון שאת הכינוס מארגן ונותן לו חסות גוף אקדמי ספרדי, לא תהיה למשתתפים בו בעייה עם עבירה על החוק הישראלי האוסר מיפגשים עם אנשי אש"ף. כי לפי חוק זה, מותרות פגישות במסגרת כנס אקדמי-מרעי.

ציות על השולחן במשאומתן... ישראלית תתבקש לוותר ויתור פוליטי על מה שהשיגה בניצחון צבאי..."

אלה הן מילות-צופן, שמוכנן ברור בווינגטון ובירושלים. "אחרים" פירושו אש"ף. "לא כל פרט במקומו" פירושו שישראל תירדש להוסיף ולשנות פרטים, כגון זכות-הבחירה של תושבי ירושלים המזרחית, פיקוח בינלאומי, יציאת צה"ל מהערים, וכו', כדרישת אש"ף. "כל האופי ציות" פירושו ישות פלסטינית בקונפדרציה עם ירדן. "לוותר ויתור פוליטי" פירושו "שטחים תמורת שלום". כל אלה הן עמדות המנוגדות לחלוטין לעמדות יצחק שמיר.

למעשה חזרו הסנאטורים על העמדות הערכיות של ממשלת-יבוס. אך הם הלבישו אותן בלבוש מילולי נוח יותר, כנאה לפוליטיקאים הזקוקים לקולות ולכסף של היהודים כדי להיבחר מחדש בבוא העת.

אדיפוס-שמדיפוס — אמא הולכת עם הבנים נגד הבנות. "אמא היא אנאלפביתית!" אומרת הבת. הבנות הן נחשים!" אומרת אמא. האחים השכירו דירות לערבים ולבית-זונות! — מאשימות האחיות.

אילנה אלון

בצוואה, שנכתבה חצי שנה לפני מותו, הותיר האב את כל רכושו לאשתו. לשני בניו ציווה את הזכות להיות מנהלים בלעדיים תמידים של חברת יחיאל, החברה המחזיקה בכנס העיקרי של המישפחה.

הבניין שבו שכן קפה ורד שייך כולו לבת-רית יחיאל, שמניותיה מפורזות בחלקים בלתי-שווים בין בני מישפחת צוריאנו. האב ציווה בצוואתו שהנכס הזה, ברחוב ריזנגוף, שבו שבע חנויות ומספר רב של דירות מגורים, לא יימכר לעולם לזרים.

היורשים: הר"ר אברהם צוריאנו, מהנדס, בעלה של עיתונאית-האופנה הידועה גורית בתי-ער; אהרון ("רונני") צוריאנו, המנהל את מכון-החיפה דיאנה; והבנות מרים חכמוב, מזל לוי, אביבה יניב ומרגלית בללי.

בסעיף (ד) בצוואה מרגיש האב כי רצונו האחרון הוא שבתו — מרים חכמוב — לא תירש ביחד עם שאר אחיה ואחיותיה, ולא תקבל מאומה מיתרת הרכוש, לרבות מניות בחברת יחיאל.

האב כעס על מרים בתו — הנקראת על

כ אשר נמטר יצחק צוריאנו בגיל 87, לפני שלוש שנים, הוא השאיר אחריו מירשם ברוך למריבה מישפחתית מפוצצת. לוותיקי תל-אביב, השם צוריאנו אומר משוהו. כמו השם מוגרבי. כמו השם ויטמן. כמו השם רובננקו.

צוריאנו היתה חנות-הנעליים הגדולה בר"חוב נחלת-בנימין, או רחוב ראשי בתל-אביב. היא היתה שייכת לאחת המישפחות הספרדיות הוותיקות והעשירות. בין השאר היתה גם בעלת קפה ורד. מוסד תל-אביב ידוע, שבו בילו סופרים ואמנים, מין כסית שניה. ורד שכן ברחוב ריזנגוף פינת שדרות הקרן-הקיימת (כיום שדרות בני-גוריון).

שום דבר לאחות!

צוריאנו הזקן השאיר רכוש ששוויו לפחות חמישה מיליוני דולר, אלמנה ושישה ילדים. צירוף זה הוא המקור לכל הצרות.

בית המריבה
פנסהאוז, וגם מכון עיטוי

המפרק פינחס גולדשטיין (מימין) והבן אברהם צוריאנו (משמאל), ליד אשתו נורית בתי'ער) בבית-המישפט: סידרה בהמשכים

„שושלת" תל-אביבית:

ההגדה לבית צוריאנו

ושלט בכל נכסיו. התצהירים הוגשו עליידי האח הסיעודי שטיפל במנוח עד יום מותו, ושהיה מטייל איתו כמה פעמים בשבוע ברחוב דיונגוף. האב היה מרוחק לכסא-גלגלים. לדברי המטפל, שרל עטל, פגש האב בטיולים אלה באנשים שונים ופיטפט איתם. כאשר עברו ליד מכון דאונא, הנמצא ברחוב דיונגוף והשייך לבן, אהרון, נהג האב לעצור ולשוחח עם הבן ועם העובדים במכון.

לדברי המטפל נהגו גם הבנות לבקר את אביהן ללא כל הגבלה, ונהגו להתנחל איתו ועם אשתו על האמון הרב שהוא נותן בכניו. עד מותו היה האב צלול כדעתו, הירבה לשחק בקלפים וידע אילו קלטות הוא רוצה לראות בווידיאו. „בשנה האחרונה חל שיפור ניכר במצבו, והוא אמר לי מדי פעם שהוא מקווה להבריח ולהלך בכוחות עצמו, ואז יטפל בענייני החברה וירסן את בתו החצופה, מרים, והוא עוד יראה לה איך צריך להתנהג."

נכדו של המנוח, יצחק „צחי" צוריאנו, בנו של אהרון, הקרוי על שם סבו המנוח, הצהיר כי בחצי השנה האחרונה לחיי הסב, נהג לטפל בו באופן קבוע בוקר וערב. הוא עזר לו לקום מהמיטה, הושיכו בכסא-הגלגלים, עזר לו בשרותים ועשה איתו טיולים ותרגילי-הליכה. הוא נהג לאכול עם סבו וסכי תו ארוחת-צהריים מדי יום, ועבור פעולותיו אלה קיבל שכר מחברת יח'אל.

הנכד טוען כי גם לפני התלונן הסב על חוצפתה הרבה של בתו מרים, שגולה ממנו את דירת-הפנסהאוז וניסתה להכריז עליו כי על פסולידיו. לדברי הנכד, הביע האב כעס גם על כנותיו האחרות, שלדעתו תמכו במרים, למרות שהכחישו זאת לפניו.

הוראה מהוראות הצוואה בטלה. המריבה הפכה כליך מרירה וכואבת, שהאם הקשישה כינתה את בנותיה, בעדותה בבית-המישפט, „נחשים".

קלפים וקלטות

ה בנים, מצירים, לא שמנו את ידם בצלחת. הם הביאו לפני בית-המישפט תצהירים רבים על מצבו של המנוח סבוך לפטירתו, ותיארו אותו כאדם שלמרות מיגבלותיו הגופניות ידע היטב את רצונו,

היתרים כחוק לשהות בשעות החשיכה בתומוי הקו הירוק בעיר תל-אביב. פועלים אלה, המשתמשים בפועל בדירות שבכנין, מרעשים, מלכלכים ומזיקים, ומחזיקים סוכן ביטחוני של ממש לכנין, לדיריו, לנו ולבני מישפחותינו."

האחות טוענת כי בשלב מסוים העזו האחים להשכיר דירה בכנין למכוני-עיסוי, שלא קיבל רישיון ושטימם בעצם למטרות זנות, ורק בהתערבות השילטונות חדל השימוש בדירה למטרה פסולה זו.

בבקשה לפסילת הצוואה, שהגישו כל ארבע הבנות, הן טענו כי האחים עשו קנוניה עם האם, בעוד שהאב היה עדיין בחיים, ועקב מחלותיו וגילו איבר כבר שליטתו בעניינים. כך התמנו הבנים בצוואתו כמנהלים בחברת יח'אל לנצח, דבר שאינו חוקי, לדברי יועציה המישפטית של הבנות. הבנים עשו הכל כדי לרוקן את נכסיו של הזקן מתכולתם בעודו בחיים, כאשר הזרימו כספים רבים לשם פינוי דיריים מוגנים מהכנין שברחוב דיונגוף, ושיכנו בו פועלים ערביים.

הבנות טוענות כי האם היא אנאלפביתית, היוודעת אך ורק לכתוב את שמה, ושהאב, שהיה מודע למיגבלתיה של אשתו, לא התכוון מעולם להוריש לה את רכשו. אלא שעקב מחלותיו המרובות, ביניהן פרקינסון בשלב מתקדם, נשללו ממנו כוח ההיזק וההכנה, והבנים, יחד עם האם, עשו יד אחת והחתימו אותו על צוואה שלא הבין ושלא רצה כה. הבת מרים מביעה ספק אם בכלל תאוותי ניתן היה להחליף ללא כל קושי את הדף הראשון בצוואה, שאינו חתום ביד המנוח, ובו כל ההוראות האופרטיביות. הבת מרים מצהירה כי אם אמנם יתברר שחשדותיה אמת, תבקש למצות את חומרת הדין עם האשמים.

היא טוענת כי האם והבנים — או מי מהם — נטלו חלק בעריכת הצוואה, ועליכן כל

שם אמו והטוענת כי היתה בתו האהובה — מפני שערכ מותו פנתה לבית-המישפט וביקש שה להכריז על אביה הקשיש כעל פסולידיו. היא טענה ששני אחיה ניצלו את מחלתו של האב ואת חולשתו והשתלטו על רכושיה-המישפחה ועל אביה. יחד עם אמש הרחיקו הבנים מהאב את כנותיו ומנעו ממנו להיפגש איתן. היא טענה כי בתקופה האחרונה לחייו היה האב חולה, ואיראפשר היה ליצור איתו קשר. זמן קצר אחרי הגשת הבקשה למינוי אפוטרור פוס נפטר האב, והבקשה נמחקה.

הסיכסוך עם הבת מרים נובע מכך שבתחילת 1986 התפתחה דירת-גג בת חמישה וחצי חדרים בכנין שברחוב דיונגוף. מרים התגוררה בדירה הסמוכה מאז נישואיה, ב-1959. כאשר התפתחה הדירה הגדולה, השתלטה עליה מרים וצירפה אותה לדירתה. בכך יצרה לעצמה דירת-פנסהאוז השווה כחצי מיליון דולר.

האם והאחים הגישו תביעה לסלקה מהדירה, והאב הדיר אותה מצוואתו. לאחר מותו של האב הגישה אלמנתו, פנינה, בקשה לאי-שור צוואתו האחרונה.

ערבים ועיסוי

ט וענת הבת מרים, באחת מבקשרי תיה לבית-המישפט: רצונו האמיתי של אביה היה לתת לה ולמישפחתה את הזכות בדירה הגדולה, בגלל חיבתו המיוחדת אליהם. לדבריה, שני אחיה ואמה, שידעו על חיבה זו, חיבלו ברצונו של האב ואחרי מותו הירשו לעצמם לשקר בעדות-מצח ולומר שאין לה זכות לדירתה. „שני אחי השתלטו על נכסי-המישפחה, ועשו פעולות שמטרתן לסלק את דירי הבית מהכנין, ולהמאס עליהם את המגורים בכנין בכדי לאלצם להתפנות. שני אחי הירשו לשוכרי-הדירות להכניס לכנין מיספר בלתי-מוגבל של פועלים או עובדים בלתי-מוזמנים, שאין בידם

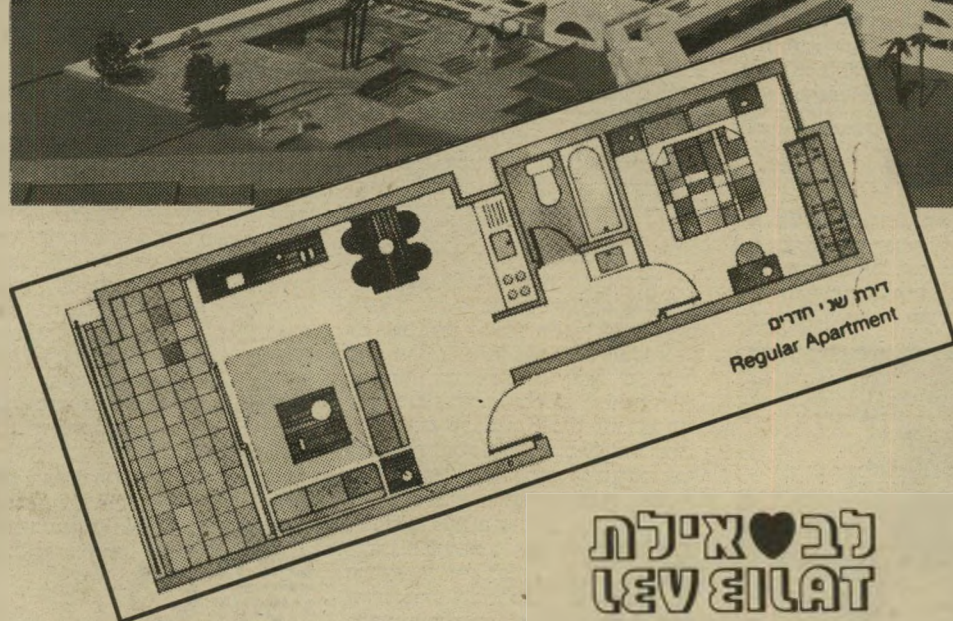
הבנות מרגלית כללי ואביבה יניב אבא התרנו מאוד

ה מ י ל ה ה א ח ר ו נ ה

ב ה ש ק ע ת נ ד ל ן ב ט ו ח ה :

ד י ר ת נ ו פ ש

לב אילת
LEV EILAT

לב אילת
LEV EILAT

הפרויקט מלווה פיננסית ע"י בל"ל המעניק
ערבויות ומשכנתאות נוחות לרוכשים.

לב אילת
LEV EILAT

גם דירת נופש וגם השקעה עם תשואה נאה,
בתנאי תשלום נוחים.

לב אילת
LEV EILAT

שלב א' מכור ועשרות הרוכשים יקבלו דירותיהם
כבר בסוף שנת 89. שלב ב' בנוי ונותר עוד מספר
מצומצם של דירות למכירה.

לב אילת
LEV EILAT

דירות נופש בנות 2-4 חדרים משקיפות למפרץ
ים־סוף, למגורים או להשכרה.

לפרטים נוספים:
ב.ש. בלושטיין קבלני בנין בע"מ
משרדי מכירות לב אילת
ת"א: רח' קוסובסקי 8, ת"א
טל' 03-5467161/2
אילת: רח' חטיבת הנגב
טל' 059-73574, 059-71973

הנדון:

המתנחלים יודעים לעבוד. לא כן אושיהשלום. מדוע?

איפה היינו?

לכן חייבת תנועת השלום הישראלית להגיד קודם כל: זהו תיאור שיקרי. לא בנוסיות שפורעים עומדת מור לנו, ולא חברות מסיתות מתייצבת בהסגנה מול חיילינו, אלא עם כבוש לוחם על חרותו.

הבה יאמר הדברים בגלוי: האינתיפאדה היא המוצא האחרון של עם, אשר לפניו סגרו את כל שאר הדרכים להגשמת מאווי הלאומיים הצודקים. דרישת העם הפלסטיני לחרות לאומית, לעצמאות ולמדינה משלו היא דרישה צודקת, כשם שהותה צודקת דרישתנו שלנו לחרות לאומית, לעצמאות ולמדינה משלנו. לכן מילחמתנו באינתיפאדה היא מילחמה בלתי צודקת, ומי שכור פה מילחמה זו על צה"ל חוטא כלפי צה"ל, כלפי כולנו, כלפי מדינת ישראל.

אין פיתרון אלא הפיתרון שימסור לירי העם הפלסטיני את הגדה המערבית ורצועת עזה עד לקו הירוק, כדי שיקים בהן את מדינתו, תוך הסכם ושלום עימנו. הדבר לא יתכן, אלא במסגרת יסיר בין ממשלת ישראל ואש"ף, שהוא הממשלה הפלסטינית. יאמר הדברים בלי גימגום. בלי חוכמות. בראש מורם. בפה מלא.

אינני טוען, חלילה, שאמירת הדברים האלה כשלעצמה תשנה בוללילה את המצב, ותביא את המונייית ישראל להירי הורי חרטה ותשובה, כפי שקרה לבני נינווה אחרי נאום יונה הנביא. בוראי של. אבל רק מי שמרבר כך מסור גל להעמיד חוון מול חוון. את החוון של ישראל הגדולה באיכות מול החוון של ישראל הדי גדולה בכיבול בשטח. (עוד כמה עשרות קילומטרים, בעידן של טיי לים באליסטיים)

החוון של ישראל החיה בשלום, המקדישה את משאביה הפנימיים העצומים לטיפול תרבות וטכנולוגיה, סעד ורווחה, תחת לבזבוז אותם על המצאת חצצית ושכירת עצמות הילדים בקסבה. ישראל שהיא חלק בלתי נפרד מהמרחב הגיאוגרפי-פוליטי-כלכלי האדיר שבו היא שוכנת, תחת לשונור באמי ריקה ולחור על הפתחים באירופה. ישראל הבונה פרויקטים בסעודיה והסוחרת עם עיראק, המחלפת פרופסורים עם מאורקו ומשלחות תרבות עם אברדכי. אין זה חוון של אחרית הימים. זה יכול לקרות, זה צריך לקרות תוך עשר שנים, תוך חמש.

ובינתיים זה יכול לדבר אל ליבו של ילד מאורקו בבארשבע ולהלהיב את יוצא עיראק במעלות.

כאשר המונים יעלו על ירושלים כדי לתבוע מהממשלה מדיניות אחרת, כאי שרקע תבעד מפתח לרגליהם של מזכירי הליכוד בעיירות הפיתוח, כאשר ראשי המע"ך יקבלו איתנות מהשטח שנמאס לציבור לשמוע מפי יצחק רבין שארטרטו נגמרת האינתיפאדה — רק אז ייווצר המצב שעליו יגידו ההיסטוריונים:

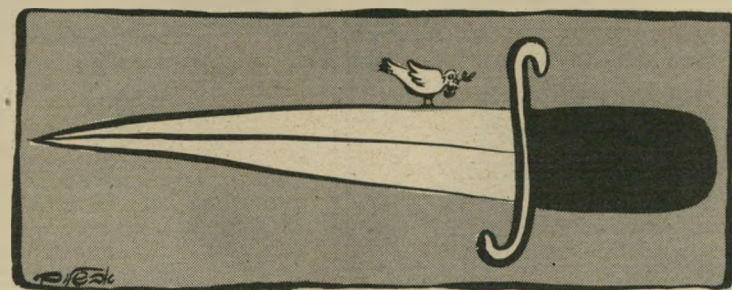
בשעת הסתארגת ביותר של מדינת ישראל קמה בה תנועת שלום יעילה. היא עצרה את ההידרדרות בעוד מועד והעלתה את המדינה על ררך המלך. ובאשר ישראל אותנו, איפה היי תם? נוכל לקום ולומר בגאווה: "היינו שמו"

טו, המצטמק והולך מבחינה דמורגראסית. הדבר משרה עליהם אווריתנכאים, המתבטאת בפסימיות אופנתית של ערביסוף העולם.

יוהי אחת הסיבות, סיבה חשובה. אך יתכן כי סיבה זו עצמה אינה אלא תוצאה של סיבה עמוקה יותר.

לכוחות השלום הישראליים אין דגלים, אין סמלים, אין שירים מלהיבים, מפני שמשוהו סגום בתפיסה היסודית של רובם.

בשיא מילחמת ויאטנאם השתתפתי בהפגנה המפורסמת של חצי מיליון אמריקאים, שעלו על הפנטגון. נדהמתי לראות שקבוצות

רבות בהפגנה נשאו דגלים של הוואיטקונג. באותה שעה עמדו מאות אלפי מגויסים אמריקאיים במלחמה נואשת עם הוואיטקונג ונהרגו בהמוניהם בג'ונגלים. אך כוחות השלום לא נרתעו מלהניף את דיגלי האויב. משלחות שלהם נחתו בהאנוי, בירת האויב, ונועדו עם מנהיגים שם, בעצם הדקות שבהן הפציצו את העיר מפציצי חיל האוויר האמריקאי. זאת היתה אמירה: האויב צודק. האם יעלה על הדעת שבהפגנת "שלום עכשיו" יונמו דגלים פלסטיניים? הרי ראשי תנועה זו היו מתעלפים בו במקום!

האם יעלה על הדעת ששנהיגי שלום עכשיו ורוב כוחות השלום האחרים, ינחתו מחר בתונים, כדי להיוועד עם יאסר רעפאת? עד כה עשו זאת רק שלושה אנשים, המוחרמים מאז עלידי כל שאר כוחות השלום. כאן קבור הבלב. משהו אינו כשרי.

כדי להקים כוח פוליטי אמיתי, צריכים להגיד את האמת.

מי שמתחכם, מי שמטכס טכסיסים, מי שמרבר טחורסחור, מי שמגמגם, מי שפזול לכל הצדדים כדי להיות בסדר עם קונסנווס" מרומה — מי שנוהג כך, אינו יכול לרכוש את לב המונים. אין מלהיבים המונים להילחם למען מטרה מטושטשת. הציבור הגדול חש היטב אם אומרים לו את האמת, כל האמת ורק האמת, או שמנסים לזבל לו את הדשב.

כל עוד מאמין הציבור כי מלחמתו היא כנופיה של "מסיתים", "פורעים", שונא ישראל המבקשים את נפשנו והוממים להרוס את מדינתנו, לא תעזור שום מחאה. קשה לרחם על מחבל פורע רוצח מסית, גם כאשר מתעללים בו.

כימים הראשונים של האינתיפאדה, היה נרמה כאילו הועזע עומד להוליד בישראל תנועה ציבורית גדולה.

היו התחלות מבטיות. כאשר אליההומר של הדור הצעיר הופיעו ביהר על בימה וסיכי נו את הקאריירה המיקצועית שלהם, נרמה היה שהנה נפתחים שעריי שמיים. אם אכן נפתחו, הרי שנסגרו במהרה.

עוצמת הפעולה — וגם עוצמת המחאה — לא גדלה, ואולי אף פחתה, בשעה שמרד הוועה בשטחים הכבושים עולה מחודש לחודש.

הבה נגיד לעצמנו את האמת: אין כל פרופורציה בין מאות ההרוגים (רכים מהם ילדים וילדות), רבבות העצורים, רבבות הפצו

עים, הפוגרומים של המתנחלים, מעשייהלי" נץ, סיפורי הוועה דוגמת זה המתואר בפסק"הרין של חיליגיבעתי כנומה מקובלת — ובין הפעולה הנגדית ברעתהקהל הישראלי.

ואם נכון הדבר כי במצב הזה לא נבחן עם על פי עוצמת הדיכוי, אלא על פי עוצמת ההתנגדות לדיכוי — לעפ"י ישראל ייתנו ציונים נמוכים מאודימאוד. ולא נעסוק כאן בהשוואות אחרות.

העובדות ידועות לכל מי שרוצה לראותן, ואיני מחדש כאן דבר. השאלה היא: מדוע?

מדוע לא קמה תנועת השלום של ממש? מדוע לא הצליחו כוחותיה מחאה הקיימים להקים תנועה פוליטית גדולה, יעילה?

על סיבה אחת כתבתי לאדחת. היא נוגעת למיקומם של רוב כוחות השלום במפת הבקע הלאומיידתיעדתיעמרי החוצה את מדינת ישראל.

כמעט כל כוחות השלום שייכים לגדה המערביתאשכנזיתחילוניתאמירה של הדיקע. אין הם מצליחים לדבר אל ליבם של בני הגדה השנייה של בקע זה, הגדה המזרחית רתיעניה.

זה מתבטא בסינון הדברים, בחי תוך הדיבור, בסמלים, בדגלים, במגניות.

כאשר קמו קבוצות קטנות של אינטלקטואלים מיוחחים והרימו דיגלי שלום, היה נרמה כי הנה נשבר מחסום היסטורי. תיקווה זו לא התממשה. קבוצות אלה נהגו באומץ לב רב כאשר יצאו להיפגש עם נציגיאש"ף בחו"ל, אך הן לא העזו לחזור לעיירותיה פיתוח, כדי לרכוש שם נפשות לאמונתם. והרי שם החזית הקובעת. כמעט כל כוחות השלום חיים בגי

כאשר יבואו ההיסטוריונים לתאר את התקופה הנוכחית — תקופת האינתיפאדה — הם ייתקלו בתעלומה. הם ישאלו, יחקרו, יתמהו: היכן היתה תנועת השלום הישראלית? אין צורך להמתין להיסטוריונים. אותה תעלומה עומדת לפנינו כבר בשעה זו, בעיצומו של המאורעות.

יש קבוצות מחאה. יש פעולות מחאה.

הרבה הרבה קבוצות. ובכל קבוצה, קומץ של אנשים נהדרים. אני שים ונשים המוכנים לעשות ימים כי לילות כדי להביע את הועזע שלהם מול פני הוועות הנעשות בשמנו. יש רופאים, פסיכולוגים, פרקליטים, אמינים ורכים אחרים המביעים את מחאתם בתחום מיקצועם.

יש מכונימחקר המרווחים על האירועים, ומוסדות שלום המארגנים עליהם סימפוזיום.

יש תנועת שלום עכשיו. המארגנת אחת לכמה חודשים פעולה גדולה, כתיאום עם צה"ל, תוך שימוש בהרבה מונחים צבאיים כמו "צירים", "רכבים" ו"נשקים". יש סרבנייהשרותבשטחים, אנשים אמיתיים המביאים קורבן אישי גדול, יש מפגינים המוכנים ללכת לכלא.

יש הרבה אלפים אנשים טובים, חיילים ואזרחים, המביעים אישאישי במקומו מחאה, והעושים אישאישי במקומו כמיטב יכולתו כדי למנוע דברים גרועים עוד יותר. כל זה ישנו. ולכל אחד מהאנשים היקרים האלה תצדע ההיסטוריה העברית כבוא העת, כפי שאנחנו מצדיעים להם כיום.

יש מחאה. מחאה רבה. אבל תנור עת שלום איננה.

תנועת מחאה היא תנועת מחאה. לא מפתח, אבל גם לא יותר.

מחאה אומרת: אני מתנגד. אני שולל. אני מתקומם נגד זה בכל גימי נפשי. מחאה היא פעולה מוסרית, אישית וקבוצתית.

אבל מחאה כשלעצמה אינה משהנה את המציאות.

את המציאות הפוליטית משנים עלידי אמצעים פוליטיים. עלידי יצירת כוחות והתמודדות עם כוחות. עלידי פעולה שמטרתה היא לשנות את מדיניות הממשלה, או את הממשלה עצמה. כך עושים המתנחלים. זהו הברל המהותי בין תנועת מחאה ותנועת שלום.

כדי להביע מחאה, די באיש אחד, או בכבוצה מצומצמת.

כדי לשנות את המציאות הפוליטית, יש צורך בתנועת המונים, די רוכשת נפשות במאמץ שיטתי, די מארגנת ציבורים גדולים, יוםיום די שעדישה, לפעולה גדולה ומתמשכת.

תנועה כזאת לא קמה בארץ כ־17 חודשי האינתיפאדה.

כתוצאה מכך נוצר פער גדול והולך בין האירועים בשטח ובין התגובה עליהם בישראל.

פצצה אטומית לאורי פורת ★ מוסיאון כבסיס צבאי ★ אין צינגלאך, אבל יש יינגלאך

סלחנות: NOBODY IS PERFECT. השיב תמוז, בו במקום: לא ידעתי שאני NOBODY

■ אחרי שהיא אימצה ילדה בראזילית, היא החליטה לפני חודשים אחרים לאמץ גם ילד פיליפיני. כעת, כשיש לה בבית שני ילדים מאומצים, הצליחה ורד ציבעון, הגברת הראשונה של המחול האירובי בארץ, להיכנס

רחל אבנרי, העולם הזה

סין, בעל צמה ועגיל באוזן, עמד בשעת-לילה מאוחרת בקרן בתל-אביב, והמתין למונית שהזיז מין. לפתע עצרה לידו מכונית אחרת, יצאה ממנה צעירה ואמי רה: "יש לך עגיל יפה. יש לי בריוק אחר כזה. אז תן לי את זה." כספין המופתע סירב, ואז שלפה הצעירה סכין מארנק ואמרה: "אם לא תיתן, אקח אותה יחד עם האוזן!" למולו של כספין, הגיעה

מגישי התוכנית השבועית עניין של אופנה, רליה שפילן וגדי ליבנה, ולנסות את יורק. הניסיון עבר בהצלחה, וגראה שהוא עשוי לזכות בתפקיד. ■ המושבה הדיפלומטית בני-תניה מסתכמת בשגריר אחד. זהו פרנץ יוזף, השגריר כהה העור של האיטי. ביום השישי האחרון נערכה לו מסיבת-פרדה בביתו של המנתח הפלסטי ראובן ריגלר. השגריר, שבחר במגור

לוותו. גנדי היה מופתע מכך שהמלצר לא זיהה אותו, הורה ועזב את המסע. ■ לסרט בדרך לעינחור. עלי-סיפרו של עמוס קינן, נדרשה ילדה קטנה, שתופיע בסצנה אחת כבתו של כוכב הסרט, אנתוני סק. מלהקת הסרט חיפשה כנגידים בתל-אביב, והתלהבה מילדה יפה אחת, לורן בת ה-14, בתם של הרוגמלש-עבר אביב יורק ואשתו מרי,

■ בתרגיל של צה"ל, שנועד לבדוק את תיפקוד התיקשורת הצה"לית בשעת-חרום, המציאו העיתונאים להנאתם כל מיני ידיעות לשידור ברדיו, לצורכי התרגיל. כאחד הבקרים שידר הרדיו את הידיעה הבאה: פצצה גרעינית נפלה על ראשון-לציון, ופגעה באורי פורת. פורת, המנכ"ל לשעבר של רשות-השידור, גר בעיירה הדרומית. כשי נודע על כך לפורת עצמו, הגיב:

רחל אבנרי, העולם הזה

משמאל: פורת בין העיתונאיות ברוריה אבידן-בריר ובלה אלמוג. למטה מימין: ציפי שביט אמרה למלכת-היופי ניקול הלפרין ש"לפני שילדתי, נראיתי בדיוק כמוך!" ניקול (מאחורי החבר שלה, רוני מאנה), נדהמה. אחת מכוכבות הערב היתה גליה אלבין (למטה משמאל, עם הקאריקטוריסט אורי הופמקלר), שנראתה קודם לכן בתוכנית-הטלוויזיה "סופסופ", שבה השיבה מנה אחת אפיים למראיין גבי גזית.

רחל אבנרי, העולם הזה

נס להריון. היא מאושפזת בבית-החולים בשמירת-הריון קפדנית. ■ לקהילת ילדי עורכיה-רדיו, הממשיכים בדרך הוריהם, מצטרפת גם שרון בריר, בתם של עורך-הרדיו אברהם בריר וסגנית-עורך לאשה, ברוריה אי-ביין. בריר נרשמה לקורס ל-לימודי אנגלית מישפטיית בניו-יורק, ועם סיום הקורס תתחיל בלימודיה בלונדון, שם לומרים בניהם של כמה מעורכיה-הרדיו המפורסמים בארץ. ■ לפני שבועיים הגיע ארצה

באותו רגע המונית שלו, הוא קפץ לתוכה וצעק לנהג: "יאללה, עוף מפה!" ■ ציפי שביט מספרת על האשה הפולנית, שאמרו לה שי היא צריכה לגנוח בשעת המישי גל, כדי להסב תענוג לגבר. בריר גע המכריע היא התחילה לגנוח: "אוי, איזה יום עבר עלי... אוי, העוזרת לא הגיעה... אוי, הילדים השתוללו..." ■ הסופר בנימין תמוז מתח ביקורת על אנשים מסויימים. בתהייתה שלו העירה, כי

רים בנתניה מסיבות אישיות, התמנה כשגריר ברומא. ■ נועה בתם של אריק לביא ושושיק שני, שוחררה מהכלא הצבאי, אחרי שריצתה את עונשה בעוון עישון חשיש בהלקת-פיקוד-המרכז. היא הועבדה לתפקיד חדש בצה"ל, ותסיים את שרותה בעוד ארבעה חודשים. ■ במסע החריש, מתנחם אי-ביה, אין "צינגלאך" (מנות חשיש). אולם, מזהירה אמה, יש "יינגלאך" (נערים). ■ מעצבי-האופנה יובל כסי

ערכה בביתה ברמת-גן מסיבה, בפעם הראשונה מאז מות בעלה, עמירם ניר. הנשף היה לכבוד אורי פורת, שחזר מתפקידו כמנכ"ל רשות-השידור ל"ידיעות אחרונות". בעוד שבמסיבת-הפרדה של רשות-השידור נכחו רק מעטים, באו רבים למסיבה של ג'ודי, שנמשכה עד 3 בבוקר. למעלה מימין: ג'ודי ניר בשיחה עם אבישי דקל, בעלה של ציפי שביט.

רחל אבנרי, העולם הזה

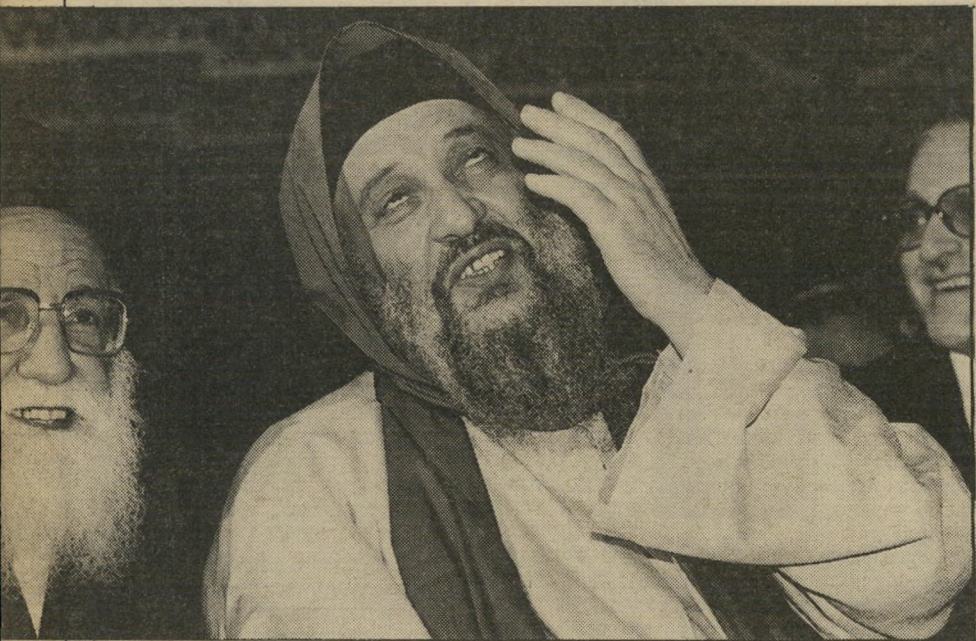
עיתונאית. לורן הצליחה ללמוד די מהר את הנדרש ממנה: להרים את שפופרת-הטלפון, כאשר הוא מצלצל, ולקרוא לאביה (בסרט): רדידרי! ■ גם אביב יורק נבחר להופיע בטלוויזיה, לא בקולנוע. יורק, העוסק בתרגום תוכניות (מאנגלית וצרפתית) עבור ערוץ 2, אמר פעם לאנשי הערוץ שאם הם ייתקעו פעם כמצב שאין להם קריין, הוא מוכן לעשות זאת, מכיוון שהוא למד זאת בעבר. באחרונה הוחלט להחליף את

■ מה, ררושה פצצה אטומית כדי לגמור אתי? ■ חבר הכנסת רחבעם (גנרי) זאבי, המכהן גם כמנכ"ל מוסיאון ארץ-ישראל בתל-אביב, מנצח על האתר הזה כעל בסיס צבאי לכל דבר, ומקפיד ביותר על פרטים קטנים. באחד הימים הוא ניגש למיסעדת המוסיאון, שהיא עסק פרטי ושי אל לשמו של אחד המלצרים, שי לא נשא על ביגוד את התג המ ציין את שמו, כפי שנהוג במקום. המלצר חמד לצון ושאל את גנדי

ציון צמירי, העולם הזה

אהרון אבוֹחצירא השיא את בתו חגית (מימין) בחתונה רבת-משתתפים. בין האורחים בלט בן-דודו של אבוֹחצירא, יריבוֹ-לשעבר, הבאֹ-ברוך (למטה). יצחק שמיר ומשה ארנס שהוזמנו לחתונה לא באו, שימעון פרס הגיע.

ציון צמירי, העולם הזה

אביו של אלן ביהן, בימאי התיאטרון הרממלכתי של אנגליה. כהן הגיע ארצה כדי לביים הצגה עבור התיאטרון הקאמרי. בחוגייה־אִטִי רון שמחו על כואו של הבימאי המהולל, והיו אף מי שהציעו לו "לעשות עלייה". אך השבוע גילה כהן שהוא בכלל לא יהודי. סבו היה חייט יהודי, שנישא לאהובתו הלא־יהודיה והוחרם על־ידי הקהילה היהודית בעיר.

אביו של אלן ביהן, בימאי התיאטרון הרממלכתי של אנגליה. כהן הגיע ארצה כדי לביים הצגה עבור התיאטרון הקאמרי. בחוגייה־אִטִי רון שמחו על כואו של הבימאי המהולל, והיו אף מי שהציעו לו "לעשות עלייה". אך השבוע גילה כהן שהוא בכלל לא יהודי. סבו היה חייט יהודי, שנישא לאהובתו הלא־יהודיה והוחרם על־ידי הקהילה היהודית בעיר.

חיים של פרקליט־צמרת

עורך־הדין יגאל ארנון, אחד מבכירי עורכי־הדין במדי־נה, מספר על אורח־חיוו בעדות שמסר במישטרה בתקירתו על הפגשה הלילית המפורסמת.

"אני חתום על העיתון הארץ. אני קונה כל עיתון אחר. אני הולך לעבודה מדי יום בין 6 ל־6 בבוקר, לפעמים קודם. אני עובד כל יום עד 6, 7, 8 או 9 בערב, לעיתים יותר מאוחר, וזה מביא אותי ל־14, 15 או 16 שעות־עבודה רצופות, ללא אוכל.

"אין לי רדיו במישרד. לעיתים רחוקות, כאשר אני מזמין מרק למישרד, או כשנותנים לי סנדוויץ, מכניסים לי את ידיעות אחרונות, שהפקידים קונים, כדי שאקרא את הכות־רות בזמן האוכל. כשאני חוזר הביתה אני הרוג... לכן, כשאני מגיע הביתה, אני אוכל במהירות ושוכב לישון. לעיתים אני

יגאל וסאקי ארנון
כמה זמן יש לאשה?

מעייין בכותרות ראשיות של העיתון הארץ מהבוקר, ול־עיתים יותר קרובות לא." נראה שאין לארנון זמן רב להקדיש לאשתו השנית, הצעירה והיפהפיה, סאקי.

פסוקי השבוע

● **העיתונאי דן מר־גלית:** "כשעורך אמב־לנס ומשמיע קול צמירה — זה או שבוחר של המערך נפטר או שבוחר של ה־ליכוד נולד."

● **כרזה של מפגנים נגד הקמת המיכלאות ל־עובדים ערבים בפתח־תיקווה:** "מאס־המושבות ל־לאס־המיכלאות!"

● **ח"כ הליכוד יגאל הורוביץ, שהתפרסם ב־עת היותו שר־האוצר, ב־אימרתו "משוגעים, רדו מן הגג", על המצב ב־משק:** "הבעיה כיום אינה איך לרדת מהגג, אלא איך לעלות מהמרתף!"

● **"חדשות", על ב־חירת עלי חמינאי כמנהיג איראן:** "מינוי של סרדין לתפקיד של לויתן!"

■ **סדרן־הספורט שימעון וילנאי** הושאל באחרונה לחטי־בת־החרשות ברדיו. כאשר שימש ככתב מוניציפאלי, ליווה את שר־הפנים אריה דרעי בסיוורו בתל־אביב. וילנאי ריאיון את ה־שר והתברר, תוך כדי שיחה ביני־הם, שדרעי מעורב, ויורע ש־ווילנאי היה לפני־כן איש מחל־קת־הספורט. "איך אתה יכול ל־דת זאת?" שאל שימעון, "הרי ה־ספורט משודר בעיקר בשכתי־ענה לו השר: "אני יודע, אני עוקב אחריו."

■ **ווילנאי אירגן בשבוע שעבר** מסיבה לסיום עונת שידורי־הכדורסל. במסיבה היו אמנון אבידן, סטיב קפלן, מאיר אינשטיין, אמנון סאָר, שימחה ריגור, וגם שלום קיטל, המשמש לעיתים ככתב־ספורט. במהלך הערב הורם קיטל בידי כמה מהנוכחים, והשחיל כדור לתוך טבעת הסל, שהות־קנה באולם.

נעמי רון וזוהר אדל־אב ■

■ **מלכת־היופי ניקול הל־פ־ין**, הנחשבת גם כשחקנית־כדורעף מיקצועית אינה פוסלת אפשרות לשחק בקבוצה מוכרת בגו־שירן. הלפרין היתה שחקנית בקבוצת אסא־באר־שבע, והביעה את רצונה לשחק בהפועל בתי־גם בתחרות מיס עולם היא שמרה על הכושר, כששיחקה כדורעף לצידה של מיס־שווייץ, נגד מיס־גיברלטר ומיס־צ'ילה.

■ **בירושלים נערכה חתונתו של סכמי מלכה**, כוכב קבוצת־הכדורגל בית־ר־ירושלים. הזמר איתן מסורי, שהיה אמן־אורח, עיצבן את החוגגים כשקרא שוב ושוב לשחקן הוותיק אורי מל־מיליאן לעלות לבימה. מלמי־ליאן ניסה להתחמק, אך מסורי לא הירפה. כשעלה השחקן, התחיל הזמר לשאול אותו שא־לות שונות בדבר יורשו העתידי בקבוצת הכדורגל בית־ר־ירושלים, והוא נקב בשמו של חתן־השימחה סמי מלכה. הקהל, שלא אהב את הקטע הזה, הביע את מורת־רוחו בתיפוף על השור־לחן במזלגות ובכפיות.

עיתים קרובות מדובר במקום קטן. לעיתים קרובות מדובר בחברים. אחרי שנת עבודה מאומצת נבחר לו ראש העירייה, ושטרית החוב, שנתן לעוזרים ולחברים, מוני חים לפניו לפרעון מייד.

מבקר המדינה התריעה על מינויים פוליטיים במשרדי הממשלה. אילו טרחה המבקר לבדוק את המערכת המוניציפלית, היתה מבנה שכאן השוק פרוץ הרבה יותר. ראשי ערים שולטים על מערך תקציבים וחלוקת משרות. אנשי סניף המיפלגה המקומי, הוואים עצמם אחראים לניצחון המוניציפלי, נושפים בעורפם ודורשים את ליטרת הבשר.

כאשר מנסים להעריך כמה עולות הבחירות המוניציפליות לא לוקחים בחשבון את מה שקורה אחריו. מקובל להגדיל

כירה המודחת של נעמ"ת ברעננה, בתפקיד ממלאת מקום ראש העירייה וסגניתו, אחרי שנכשלה בסיבוב הראשון בהמודרות על ראשות העירייה מול ביילסקי ומועמד מיפלגת העבודה. בסיבוב השני היא העבירה את תמיכתה לביילסקי, ועכשיו יש לה גם עוזרת בשכר, גורית חליה, שהיתה מראשי הפעילים שלה בבחירות.

סגן שני, צבי קניג מהמפרד"ל, עסקן ותיק, ששימש כסגן גם בקרנציה הקודמת, ממשיך לקבל שכר עבור משרה מלאה, אף שהעביר חלק מהמחלקות שהיו כפופות לו לברטל, עם

את תקציבי הפיתוח וההשקעות לפני הבחירות, אבל שוכחים כי תשלומי הרכבת הקואליציה וטובות ההנאה לתומכים עלולים לפעמים להיות גבוהים הרבה יותר מתשלומי בחירות מוקדמים.

כתבת העולם הזה ערכה השבוע סיור מוניציפלי מיקרי. החודשים שעברו מאז הבחירות הספיקו לראשי הערים, כדי לסיים את ההיערכות הראשונית מבחינת המישרות והמינויים.

התמונה המצטיירת, כללית ככל שתהיה, אינה מצביעה על מינהל תקין. לתשומת ליבך, הגברת בן-פורת.

גלית בר

רמת גן

לישכה חדשה

צבי בר, ראש עיריית רמת גן, תומך במדיניות הדלת הפתוחה. במיטגרת מדיניות זו היה עליו לשפר את התנאים לקבלת קהל. עם היכנסו לתפקיד שינה את הלישכה שבה ישב במשך שנים אורי עז מית מהמערך. קירות החדש, נבנה חדר קבלה ונקנה ריהוט חדש. באופוזיציה מעריכים את ההוצאה הכספית ב-250 אלף דולר. ממי פאר, דובר העירייה, אישר את השינויים, אך לא הסכים להגבי לגבי העלות.

ראש העירייה הח' רש נוסע במכונית מ' צובישי שכורה. בעיר

בר

רייה מזהירים שעלות המכונית היא 750 דולר בחודש. מקורביו של בר אינם יודעים אם יש במכונית פלאפון. באופוזיציה יודעים שיש, ומבדיקה שערכו מצאו שעלות שכירת מכונית מסוג זה, הכוללת פלאפון היא 2000 דולר בחודש. לצבי בר נהג אישי צמוד. זהו התקן לראשי הערים.

כשעזב ראש העירייה הקודם את תפקידו פורסם דוח של גיבור העירייה, שדיווח על יתרה של 30 מיליון שקל. חודשים אחרי פירסום הדוח, עיריית רמת גן, בראשותו של צבי בר, מדווחת על גרעון של שני מיליון שקל.

הסבר, ע"פ דובר העירייה, הוא כי אכן היו 30 מיליון שקל בקופת העירייה, אך מדובר בכספים שהיו מתוקצבים מראש.

גיל דויד שהיה ראש מטה הבחירות של בר, מונה כאחראי על העמותות והחברות העירוניות. מינוי פנימי ראשון ולא יחיד. פני יוסטוב, שהיה מישנה למנהל אגף ההנדסה, פוטר. אין לו מחליף, ועדיין לא הוצא לתפקיד.

יוחנן כהן, שהיה מנהל אגף הפיקוח, פוטר. במקומו משמש צבי וייס כממלא מקום זמני. העירייה עדיין לא הוציאה מיכרז לתפקיד, ואין תאריך משוער שבו תוציא מכרז.

אחרון שניידר, שהיה מנהל אגף החינוך, עבר מרצונו לתפקיד חדש, שלא היה קודם לכן בעיריית רמת גן — אחראי על קשרי חוץ. יצחק פרינק, מרשימת תהילה, התקבל כממלא מקום. לא ברור מתי יפורסם מיכרז לתפקיד.

ראובן כספי מונה למנהל אגף התברואה במקום עוזא מישל שפוטר.

רפי פילפסון, אל"ם במיל, מונה לעוזר ראש העירייה. ממי פאר מונה לדובר ראש העירייה. בשני התפקידים האלה שימש בעבר אדם אחד — שמאי גולן.

ג'ימי ניסים, שהיה בעבר מהנדס העירייה ופוטר על ידי משרד הפנים מפני שהוא תושב חוץ, חוזר לעירייה בתפקיד אחראי על ההנדסה בעיריית רמת גן.

ירושלים

8 סגנים

כוחו של טדי קולק, ראש עיריית ירושלים

תו אגף, קה ווליו

לבן הדרדור מגיע מינוי? מגיע. לנציג הדרדור הצעיר מהמיפלגה מגיע? בטח מגיע. שלושה חודשים אחרי שנכנסו לתפקידם, משלמים רוב אנשי הערים בארץ חוב למקורבים. מרים בן-פורת עוד לא היתה באן.

במשך 20 השנים האחרונות, נחלש בבחירות האחרונות. הוא איבד את הרוח כמועצה. עכ" שיו הוא נזק לקואליציה המורכבת מ' שבע רשימות: ירוש' לים אחת, ר"ש-שינוי, מפרד"ל, נשות אמונה, אגודת ישראל, דגל-תורה והליכוד. פירוש הדבר הרבה יותר תפקידים. עד כה היו לקר לך ארבעה סגנים ב' משכורת מלאה, השנה, כדי לשמור על סטא' טוסיקו, ביקש קולק משרה פנים לאשר לו שמונה סגנים.

קולק

אריה דרעי התנגד לבקשה, וסירב לאשרה. הכנסת היא שתפסוק אם יחיו בירושלים ארבעה סגנים לראש העירייה או שמונה. לא ברור מתי תיערך ההצבעה.

הוד השרון

מזכירה בבית

ראש המועצה החדש של הוד השרון, עזרא בנימיני מהליכוד, מינה מיד עם כניסתו לתפקיד את יעקב רקל, ממקורביו של אלי לנדאו ראש עיריית הרצליה, כמנכ"ל. את עוזר הביטחון שלו בתקופת הבחירות, דויד ברבסט מינה לדוברו. לאחר שהתברר לו כי אין תקן לשני התפקידים האלה, הם קיבלו מינוי של עוזרים. השניים, שאינם מתגוררים בהוד השרון, אינם מסכנים את בנימיני בסניף הליכוד המקומי.

מינוי האיש של לנדאו, הוא תשלום לראש עיריית הרצליה, שסיע ל'בנימיני במ' לא כוחו בסיבוב השני בבחירות כישוכ. דבר מסייע גם ללנדאו להיפטר באלגנטיות מרקל, והאיש, שעמד בראש אגוד ערים לכ' באות בהרצליה, לא נשאר חסר תעסוקה. רקל נוהג במכונית שכורה, שבה מותקן פלאפון. שהיה במכוניתו של ראש המועצה היוצא, אליהו שימיוני.

שימיוני, שהתמודד ברשימה עצמאית מול בנימיני, וגותר מובטל אחרי הבחירות, קיבל תפקיד של סגן, כדי למנוע בעיות מה

הרכבת הקואליציה המתוכננת קודם הבחירות.

הוא כבר ניטרל לגמרי את מנהל מחלקת החינוך הכפוף לו שנבחר לתפקיד במיכרז. המינוי הפוליטי של קניג מבטיח לציבור הדתי בעיר הרבה טובות הנאה על חשבון הציבור החילוני. כך, למשל, הצליח קניג ל' ספר הסט מסלול קראוטובוס לתל' איב לרחוב שבו מת' גוררים מצביעי המפ' דל, רחוב שברק, או למנות מנהל שר' מרת-מיצות לבית יד לבנים החדש העיר, שמיועד לשמש גם חילול-תרבות. חילול השבת בערבי שבת מאלץ את בניהנוער בעיר לצאת בטרמפים לבייליים בתל-איב.

ביילסקי

הסגן השלישי של ביילסקי, עוזי כהן מה' ליכוד, נכפה עליו בגלל חשש מאיבוד הרוב הקואליציוני.

ראש העירייה החדש פטר את המזכירה הוותיקה, שהסכימה לפיטורין, ותחתיה מינה מזכירה חדשה.

ביילסקי מתכנן הקמת חברה לפיתוח רע' ננה, כדי להעמיד בראשה את ראש האופוזיציה, חיים בךחיים ממפלגת העבודה. בדרך זו יוכל להמשיך לשלוט ללא בעיות מהאופוזיציה.

רמת השרון

קידום לוועד

ראש המועצה החדש, אפרים (פיחוסקה) חיים, נוסע עדיין במכונית הפרטית. המינוי הפוליטי הבוסה ביותר עם חילופי השלטון ביישוב היה סילוקו של מוזכיר-המזר עצה, אלי לוי, שהוא מהגדרת עשייה-הנהיגה ובעל תואר שני במנהל-עסקים, הוא מוחלף ביושב-ראש ועד עובדי המועצה, בני לוי. לוי הוא ראש מדור-דרכים ומדרכות במועצה, ר' חברי-האופוזיציה אומרים כי אף שיש לו תעודת טכנאי, אין לו כישרון לשמש כמזכיר, המטפל בנושאי כוח-אדם ודואג ליישום הח

רעוה

חברה לאופוזיציה

ראש העירייה החדש. זאב ביילסקי מה' ליכוד, רכש בימים אלה מכונית פנז 405 חדשה וממוחזרת בצבע לבן. לשניים משלושת הסגנים של ביילסקי אושרה הלוואה לרכישת מכונית, וכות שלא מומשה בקרנציה הקודמת. תחת שני סגנים שהיו בקרנציה הקודמת ברעננה, יש לביילסקי עכשיו שלושה סגנים, שכל אחד מהם קיבל לישכה ומזכירה. לכול הסגנים הובטח התפקיד תמורת הסיוע בבחירות. כך זכתה רינה ברטל, המד

לטות ראשיהמועצה.
לוי, יו"ר ועדהעובדים, אמור לתת הגנה
ללוי, העובד יותר משלוש שנים במועצה.
התנתה של פוליטיקאים על הפקידות הב-
כירה ברמת-השרון, "אומרים חבריההאופוזיצ-

לראש יחידתהמחשב אושרה כימים אלה
רכישת מכונית טיטוראן BX חדשה. רכישת
זו אינה מעוגנת בחוק, אך בני כהן, דובר העיר
רייה, מסביר שכדי להחזיק בעירייה בעלי מר
קצוע ברמה גבוהה, יש להעניק להם תנאים

יה, פוגעת כבר בעבודה השוטפת במועצה.
אמנון ברעזו מהמערך מונה לתפקיד סגן ר
אחראי על שרותיההרווחה. כל כישוריו מס-
תכמים בהיותו תושב השכונה ומגייס תומכים
לראשיהמועצה חירם.

ברעזו משמש בתפקיד הסגן בחצי משרה.
גם יאיר פולקמן משינוי וגם גר פניני, שהת-
מודד מול פיתוחקה ברשימה עצמאית, משמ-
שים כסגנים בחצי משרה.

הם בעלי כישורים כמו פולקמן, שהוא מהנדס
מים ופניני, שהוא דאגהחשבון, אינם מספקים
פיתוחנות מיקצועיים. מצד אחד הם ממשיכים
בעיסוקיהם הפרטיים,

ומצד שניה הם מנ-
חיתים הוראות ומר-
ניות חדשה על הפק-
דות הבכירה במועצה
שכישוריה מיקצועיים,
ונוטלים מהנהלים ה-
מיקצועיים כל יחמה
וכל מוטיבציה, גורמים
להם תיסכול וכפועל
מנטרלים אותם, טוע-
נים חברי האופוזיציה.

עוד הם טוענים כי
בימים אלה מנסה פ-
חוטקה למצוא דרך להעניק משרה לתומך
נוסף שלו, חיים רנאל, שגם אותו ביקש ראש
המועצה למנות כסגן, אך נתקל בהתנגדות
מישרדההפנים.

כל אחד משלושת הסגנים מקבל משכורת,
כיסוי הוצאות ודלק. לברעזו כבר אושרה
הלוואה לרכישת מכונית.

תל-אביב

סיטוראן ממוחשב

לעיריית תל-אביב יש גרעון תקציבי של
100 מיליון שקל.
לראשיהעירייה ארבעה סגנים. אחד מהם
זית הדתית ושלושה מהליכוד. שניים מהם
נגינים נוסעים במכונית פו'ו 505 משנת-1988.
1988. אין זו אמנם חריגה מנפה המנוע המכ-
סימלי, שנקבע על-ידי מישרדההפנים, אך
מחירה של המכונית בוודאי מהווה סעיף ברוח
הגרעון התקציבי.

קף אותו הסכם קואליציוני ליועצי שכונות.
שמואל מצרפי מונה ליועץ במינהלההגרסה.
תפקידים אלה לא היו קיימים בקדנציה
הקודמת. באופוזיציה מעריכים את משכורתם
ב-5000 שקלים.

רוברת העירייה, חרות אלטשולר, אינה
מוכנה לאשר או להכחיש את גובה המשכר-
רות.

חרות אלטשולר מזוהה עם הליכוד, לכן
לא תוכל להמשיך בתפקידה כרוברת ראש
העירייה. ככל הנראה היא תמונה לאחראית
על תגיות ה-100 של רחובות, ותחתיה ימונה
לדובר שאל ליבי מהמערך.

קריית אתא

רק ליכוד

ראשיהעירייה, רוד ראם, מהליכוד מינה
עם כניסתו לתפקיד כמה מינויים פוליטיים.
יצחק מיכאלי מונה

למנכ"ל העירייה.
אלי דוקורסקי, ש-
היה דוברו במקום עבר-
רתו הקודם, והוא גם
תכר מועצתהעיר קר-
יית-ביאליק מונה לר-
בר העירייה.
שלמה ירושלמי מר-
נה למנהל המתנס"ה
מקומי.

שלושה מנהלי-מח-
לקות, שאינם מזוהים
עם הליכוד, הוזזו מ-
תפקידם. תחתיהם צפויים מינויים פוליטיים.

מועצת פועלי חיפה הגישה בקשה לצר
מגיעה ומני שימנע את השינויים. בית
המישפט האזורי לעבודה אישר את הבקשה.

נהריה

2 נהגים

ז'קי סגן הוביל את הליכוד למהפך
ולניצחון בנהריה. עם כניסתו לתפקיד מינה
לעצמו ולמכוניתו החדשה, מסוג פו'ו 505,
שני נהגים אישיים. (לסבג אין רישיון).

מכוניות: הארי שבעירייה

ח"כ אלי דיין, אשקלון, פו'ו 505 — 1989.
זאב ביילסקי, רעננה, פו'ו 405 — 1989.
צבי בר, רמת-גן, מיצובישי — 1989.
ז'קי סבג, נהריה, פו'ו 505 — 1989.
שלמה להט, תל-אביב, פו'ו 505 — 1985.
אלי דהקסטרו, עבר, פו'ו 505 — 1987.
שמואל סיסו, קריית-ים, פורד סיריה — 1987.
רוד ראם, קריית-אתא, פורד סיריה — 1987.
ח"כ עובדיה עלי, עפולה, פו'ו 505 — 1988.
ח"כ שאול עמור, מיגדל העמק, פו'ו 505 — 1988.
מנחם אריאב, נצרת עילית, פו'ו 505 — 1988.

כמנהל מחלקתהשכונות מינה את שחקן
הכדורגל, ניסים אלפסי.

פרדס חנה

הבטחה מרובעת

במועצה המקומית אין עדיין סגן לראש
המועצה. על-פי החוק יש אישור לשני סגנים,
אבל רוד לוי מהליכוד כבר הבטיח את התפ-
קיד לארבע מתוך חמש המפלגות המרכיבות
את הקואליציה.
הוויכוחים בנושא נמשכים כבר חודשיים,
וזו הסיבה שבגללה עדיין לא נקבעו ועדות
המועצה, והרשות בקושי מתפקדת.
לכל ראשיהמועצות שכיהנו ב-12 השנים
האחרונות היתה אותה המזכירה. רוד לוי
העביר אותה מתפקידה להיות מתייקת באר-
כיון, ותחתיה מינה פעילת ליכוד.

מאיר בן-דוד מונה להיות עוזרו האישי
של ראשיהמועצה.
ראובן פרידה, שהיה מדרוך במועדון מ-
קומי ופוסטר על-ידי ראשיהמועצה הקודם, מר-
נה לממלא-מקום ראש מחלקתהתברואה.
ראש מחלקתהתברואה הקודם יצא לגמל-
אות, ועדיין לא פורסם מיכרו לממלא מקום.
לדיברי רוד לוי, הוא מכיר את פרידה
עוד מהתקופה שהיה מורה שלו בתיכון. האיש
אמין עליו, ולכן מינה אותו לתפקיד, למרות
שאין לו את הידע המיקצועי הדרוש.

קריית-ים

בן-דוד גון

עורכהדין שמואל סיסו מהליכוד מינה את
יוסי ברחמא למנכ"ל העירייה. ברחמא היה
ראש מטההבחירות של הליכוד. בעבר לא
היה תפקיד כזה בעירייה.

מונו גם מוכירה חדשה, שתי עובדות חד-
שות במחלקתההגבייה וגגן, שהוא במיקרה
בן-דודו של ראשיהעירייה.
ארו עצמון, מוכיר העירייה, שמונה בת-
קופת שילטון המערך, הועבר מתפקידו למר-
דור כוחאדם. במקומו ימונה מינוי פוליטי.

בת-ים

הרבה פירסומות

אחרי שנים בחיק המערך, רץ אהוד קינמון
לרשות העירייה ברשימה עצמאית. קינמון
ניצח וערך שתי מסיבות ניצחון. המסיבות
נערכו באולמי קיסר ובאולמי רון. כאחת מהן
היו 700 מוזמנים, ובשניה 500. קינמון לא
שילם בתמורה למסיבות. הוא התעלם לי-
חלוטין מהחוק האוסר על איש ציבור לקבל
מתנות ללא אישור מיוחד.

לדיברי בעלי האולמות הם ערכו את המ-
סיבה, כדי לזכות בפירסום, ובשל אהבתם לי-
קינמון. הם לא הזכירו את יחסייהעבודה בין
ראשיהעירייה לבעליההעסקים.

חודש לפני הבחירות אישר קינמון, שהיה
ראשיהעירייה בקדנציה הקודמת, לשנות את
מיקומה של הכניסה הראשית באולמי קיסר.
הכניסה ממוקמת היום מול אולם נפטון, ה-
מתחרה.

מסעיבהבחירות של קינמון נוהל על-ידי
חברת הפירסום יעיל יעיל היא החברה
המספקת לעירייה שרותי פירסום וחלוקת
דיברידואר. החברה קיבלה את העבודה ללא
מיכרו. יעיל גם מוציאה עיתון מקומי, שבו
לקינמון יש מדור קבוע.

קינמון מרגיש שחברת יעיל עברה עם
עיריית בת-ים עוד הרבה שנים לפני שנבחר
לראשיהעירייה.

אחד המממנים של מסעיבהבחירות היה
מישרדהקבלנים סירוחי ובניו. מיורחי קיבל
אישור לקומת מחסנים בבניין שבנה. קומת
המחסנים הפכה, ללא-אישור, לקומת מיש-
רדים, ואילו מישרדיו הקודמים של מיורחי
הושכרו לקינמון והפכו למטההבחירות שלו.

לקינמון עודד בשם מיקי טולמוביץ. טולר
מובין אינו מקבל משכורת מהעירייה. לשא
לה מדוע הוא עובד, אם אינו מקבל משכורת,
ענה דובריהעירייה: "אולי הוא עשיר ולא
צריך משכורת". חוז מזה, הוא גם חבר קרוב
של קינמון.

בנוסף על הדובר מחזיק קינמון יועץ-פיר-
סום. היועץ, מרדכי שיפמן, אינו עובד עירייה,
ומקבל בכל חודש משכורת של 1000 שקלים.
לדיברי קינמון יש צורך ביועץ-פירסום מפני
שבתיים היא עיר גדולה.

למרות קיומה של מחלקה מישפטית ב-
עירייה, מחזיק קינמון יועץ מישפטי בשם
יצחק ברש. ברש מקבל מהעירייה 141 אלף
שקלים בשנה, ומתעסק, לדיברי קינמון, בעי-
קר בנושאי עסקים וחווים.

בביתו של קינמון שני קוורטלפון. את שני
חשבונותהטלפון משלמת העירייה. אחד
מהם הוא שלוחה של מרכזיית העירייה. קינמון
אומר שכך נהוג לו. לראשיהעיריים
אחרים פלאפון או איתורית, העולים יותר.

הרי החדשות, ועיקרן בחילה

התחבורה הציבוריים. הממשלה התנגדה, מטעמי כספים וארישות. המשכתי במערכה במשך שנים. כאשר הרגיש הממשלה, לקראת הבחירות, שאני צובר נקודות בדעת-הקהל, הטילה על אחד מנאמניה להגיש הצעה דומה. שתי ההצעות התקבלו ביחד, ולחיללים ניתנה הסתה-חינם.

זה היה לפני 20 שנה בדיוק. אחרי-כך, כשלא נבחרתי מחדש, צומצמה גם זכות-ההסעה, ונשארו רק שרידים ממנה. עכשיו מדברים על זה שוב, כאילו זה רעיון חדש לגמרי. נהרג חייל, יש התרגשות, הכנסת מדברת, וכאשר ההתרגשות תשכן ותישכת, הכל יחזור לקדמותו.

או, למשל, עניין הנוכחות. גם זאת היתה אחת מפעולותי הראשונות בכנסת. תבעתי לפעול נמרצות נגד היעדרותם של הח"כים מאולם-המליאה, ומהכנסת בכלל. נאמתי, הגשתי הצעות לסדר-היום והצעות חוק. שום דבר לא עזר.

עכשיו פועל רב שילנסקי באותו הכיוון, מציע הצעות, מאיים בעונשים. אני מרשה לעצמי לנחש ששום דבר לא ייצא מזה. בעוד 20 שנה ידברו על זה כמו היום, כמו לפני 20 שנה. וכך הלאה. יכולתי לעבור על עשרות יוזמות של סיעתי. התווכחו עליהן, אמרו שאני צודק, רחו אותן. עכשיו מדברים עליהן מחדש.

לא הייתי נסך, ונשיקתי לא עוררה את הכנסת. היא רק פקחה עין אחת, קצת-קצת, ומיד נרדמה שוב. אינני מאמין עוד בנסיכים.

ללכת עם אנגלי

טובה פירון, הזמרת הוותיקה והנערצת, חשפה בגיליון האחרון של העולם הזה סוד נורא: שהיתה נשואה לקצין בריטי. היא שמרה על סוד זה במשך מרבית שנות חייה.

ולא במיקרה: היו ימים כאשר לא היה אסון גדול יותר לבחורה יהודית בארץ-ישראל מאשר להתאהב באנגלי.

טובה פירון, הזמרת הוותיקה והנערצת, חשפה בגיליון קודם של העולם הזה סוד נורא: שהיתה נשואה לקצין בריטי. היא שמרה על סוד זה במשך מרבית שנות חייה.

לא ממון הוסיף על כך בטלויזיה הישראלית סרט קצר (ומצויץ), על-פי סיפורו של יהושע קנו, אחותו של הנריק. הנושא כולו עלה מחדש ב

פירון

זיכרון הלאומי, כטראומה נש

כחת. והי אחת התעלומות ה גדולות. גם לי קשה כיום להבין מדוע היה בתופעה זאת משוה כל-כך מזועזע. אבל אני זוכר היטב שזה היה כך. מזועזע.

הדוגמה. הקלאסית" היא פרשת אחותו של עזר וייצמן, יעל. היא התאהבה בגיבור מלחמה בריטי ונישאה לו. אביה האבל עליה כאילו מתה. גם עזר עצמו, כך הוא מספר בספרו, החריס אותה במשך שנים.

(ורכילות של הימים ההם אמרה כי חיים לסקוב היה מאהב ביעל. כאשר העריפה על פניו קצין בריטי, הוא החליט להיות יותר אנגלי מאשר האנגלים עצמם, וכתוצאה מכך הפך מייג'ר בצבא הבריטי, ולאחר-מכן נציג הסינג'ון הצבאי הבריטי בצ' (הל).

מדוע זה היה כל-כך מזועזע?

נכון, הבריטים היו הכובשים, ואנחנו הכבושים. אבל הבריטיים באו לארץ כבעלי-בריתנו, אחרי מתן הצהרת-בלפור. אנשים כמו זאב ל'ובינסקי נשארו אוהבי-בריטניה עד יומם האחרון. מדוע היתה שינאה תהומית כזאת כלפי צעירות ש נישאו לבריטים?

לדעתי, בריעבד, היתה כאן תערובת של רגשות. היו הרבה זונות יהודיות, שהציעו את שרותיהן להמוני החיילים הבריטיים במלחמת-העולם השנייה, והיתה הרגשה כללית שהן מבנישות את הפרימה. השפיעה גם הגישה המסורתית לנישואי אית-תערובת כאל מעשי-תועבה.

זה השתנה במידת-מה בימינו. ישראליות נישאות לגרמנים, לאמריקאים-נוצרים ולערבים, מבלי לעורר שינאה כל- כך עמוקה, אם כי רבים נרתעים עדיין מפני עצם התופעה של נישואי-תערובת.

מעניין שבעיה זו אינה קיימת ביחסים שבין הכובש היש- ראלי והכובש הפלסטיני. הסיבה היא פשוטה: אין בכלל מיק- רים של צעירות ערביות, הנישאות לישראלים. לעומת זאת יש מיקרים לא מעטים של צעירות ערביות, אורח-ישראל, הנושאים נשים ישראליות. אולי מפני שהנשים הן בישראל בבחינת עם כבוש, והן "הערבים של היהודים".

לא הוזכר בכתבה חלקם של העיתונאים והפרשנים בפשע. הם נושאים בחלק גדול של האחריות למה שקרה. במשך שנים הציגו לציבור וגם לפוליטיקאים תמונה שיקרית של המציאות בלבנון. העולם הזה, העיתון היחיד שהציג במשך השנים שקדמו למלחמה באופן עיקבי תמונה נגדית, לא הצליח לשבור חומה בצורה זו של דיסאינפורמציה על המאורעים הנחרדים. כך היה קל למאורעים לנצל את ישראל למטרותיהם. הצידונים המתוחכמים שיחקו בישראלים הפרימיטיביים, כפי שעשו לפני 3000 שנה. פואד, אנשי-המוסד, וגם בגין

אורי אבנרי

עצמו, היו ככיפות אדומות מול פני הזאבים הערמומיים בין צעיהארו.

בשעה המכרעת, כמה היו (מותר לי לומר: היינו) שקמו ומחו כקומה וקופה? גם יוסי שריר, סופר בכתבה כיצר קם בוועדת החוץ והביטחון והתנגד, החמיץ את ההזדמנות הגדולה. דיוני הוועדה היו חסאיים. ואילו כאולם-המליאה, לעיני האומה וההיסטוריה, לא הצביעו שריר וחבריו נגד המלחמה. הם אף לא נמנעו. הם "לא השתתפו בהצבעה", הדרך המינימלית להבעת הסתייגות.

ברגע המכריע כמעט ולא היתה בציבור ובכנסת אופוזיציה. וזהו האמת המרה.

זה לא הולך

על כמה מן המאורעות החמורים ביותר בישראל וחולשת מילה שמקורה בשפת הגותים הקדומים. הגותים היו שבט גרמני. בניב הגרמני העתיק שלהם, היה קיים שם-הפועל טרימפאן, שמשמעו: לפסוע.

זהו מקור המילה הישראלית "טרמפ", שמשמעותה היא ההיפך מללכת כרגל.

איד זה קרה? מן הגרמנית העתיקה עברה המילה לשפה הגרמנית התיכונה, ומשם לשפה האנגלית התיכונה. משם לאנגלית של ימינו.

טרמפ, באנגלית מודרנית, פירושו ללכת כרגל בכבודות. למשל: אתה שומע אדם פוסע בכבודות בחדר שמעליך. משם: ללכת כרגל ברחבי הארץ, כשהמילה מעלה תמונה של אדם עייף ותשוש. משם כתואר: טיפוס של הלך, של נווד, של אדם מונח החי לכבישים, המתפלח לרכבות-משא.

משם חזרה המילה מן האנגלית לגרמנית. לתנועת-הנוער הגרמנית, בראשית המאה, היתה רומנטיקה של הליכה-כרגל ונדודים. היא אימצה לעצמה את שם-הפועל "טרמפן" מן האנגלית-האמריקאית, כהגדרה למינהג חבריה הצעירים לעצור מכוניות כבישים ולבשם הסעה, כדי לנודד ברחבי הארץ, כדרכו של נווד אמריקאי.

מעניין שבשפה האמריקאית עצמה לא התקבל מושג זה, ובה משתמשים לצורך זה כמושג HITCH-HIKING.

האנגלים מעדיפים לבקש LIFT.

מתנועת-הנוער הגרמנית הכללית הגיעה המילה אל תנועת-הנוער הציונית בגרמניה, וזו הביאה את המילה עימה ארצה. "תופסים טרמפ", "לוקחים טרמפ", "גותנים טרמפ". ניסו להמציא מילה עברית: "הסעה". אבל זה לא הולך, תרתי משמע. פשוט אין תחליף לטרמפ — לא בשפה, לא בכביש.

כמו באגדות

הכנסת דומה ליפהפיה נרדמת באגדת-הילדים. היא שוכבת בארמון, שקועה בשינה עמוקה של 100 שנה, וסביבה ישנים הכל — המשרתים, הסוטים, הכלבים — עד שבא הנסיך, מרביק נשיקה לפניה, והכל מתעוררים.

תמונה זו עולה לנגד עיני כשאני קורא, מדי פעם, מה מתרחש בכנסת.

למשל, בעניין הטרמפים.

כשהגעתי לכנסת, היה אחד ממעשי הראשונים לפתוח במערכה נמרצת למען הסעה-חינם של חיילים בכל כלי-

מוסיקה. סמל מבט. על המירקע מופיעה הקריינית. פניה מביעות אושר מאופק. אפשר לחשוב שעברה על הדיעות שהיא עומדת לקריין, ומצאה בהן סיבה לאופטימיות.

היא קוראת את החדשות. ירושלים. מוסקוה. סין. היריעה השביעית מספרת על ילד הרוג בעזה ושמונה פצועים בג'נין. צה"ל בורק.

שום שריר לא זו בפניה של הקריינית. דיבורה מונוטוני, וניכר שהיא רוצה כבר להגיע לדיעות מעניינות יותר. ואכן, יש סיפור ארוך על מסיבות-שבועות. ילדים. ביכורים. הכל בסדר.

ריק ואריק

אני רוצה להגן על אריאל שרון. מפני מי? מפני משולם ריקליס.

"ריק" אמר ברדיו שזה לא בסדר ששרון בא לארצות-הברית ותקף שם את התוכנית המדינית של הממשלה באונוי המנהיגים היהודיים. אסור לעשות ככה. על היהודים לתמוך בכל תוכנית של ממשלת-ישראל, תהיה אשר תהיה. אם שרון יהיה ראש-הממשלה, יתמכו גם בתוכנית שלו.

המנהיגים היהודיים, כך סיפר, עצמו על שרון ומחו על דבריו.

אינני מוכן לקבל זאת. קודם כל, זה לא "עובר".

בעידן התקשורת העולמית הבוזמנית, כל נאום של שרון באריאל מדרון תוך דקות בן

בוסטון. אז מה ההבדל בין השמעת הדברים באריאל ובין השמעתם בבוסטון?

אך מעבר לזה, כל הגישה הזאת פסולה בעיניי. יהודי אר- צות-הברית מתערבים באופן מאסיבי במאבק הפוליטי ה- פנימי בישראל. ריקליס עצמו סיפר שנתן ערכ הבחירות ה- אחרונות תרומה גדולה למי- פלגת-העבודה. (והוא רצה לתת גם לאנשי-הליכוד, אבל הם לא באו לשחת).

תרומה היא התערבות ועוד איך! אגראג ברונפמן, שתרם הודעתק למערך: קארל כהנא, שתרם תרומה גדולה לר"ץ; המה-שמו שתרם תרומה גדולה לליכוד — כולם התערבו במאבק הפנימי בישראל.

אם הם מתערבים, מדוע שלא ישתדלו להסביר להם את עמדות הצדדים? איזה מוסר מסולף הוא זה המאפשר ליהודים מבחוץ להשפיע על הנעשה בישראל, אך אינו מאפשר לישראלים להסביר את עמדותיהם ליהודים בחו"ל?

כיפה אדומה והזאבים

יהודה קוה הוא אדם אכזרי. הוא לא נראה כך. להיפך. אך ררושה מידה רבה של אכזריות כדי להקריין עכשיו את נאומיהם של פוליטיקאים בפרוץ מלחמת-הלבנון.

מנחם בגין מבטיח 40 קילומטרים. יצחק רבין עומד בפווה של מצביא מול ביירות ומנתח במוח אנאליטי איך להרק את המצור. שימיען פרס תומך מלחמה. אריאל שרון מסביר לחבורת שוטים (חבריה-ממשלה) את מהלכיה.

כל מיציע-האיוולת הזה לביירות ובחזרה (מינוס 670 הרוגים) — מי מהגיבורים רוצה שיזכירו לו עכשיו מה אמר ועשה אז?

יש גיבורים רטרואקטיביים. יהושע שגיא, למשל. הוא לא הסכים למלחמה, אבל שמר זאת אז כסוד כמוס. ראש-אמ"ן צריך לדעת לשמור סוד. (ורק אגב: כיום, כתב-הכנסת וכעסק-מפלגה, שגיא נראה כאדם רדוד, שיטתי ומאוד לא חכם. האם הוא היה שונה כשכיהן כראש מערכת-המוריעין החיונית?)

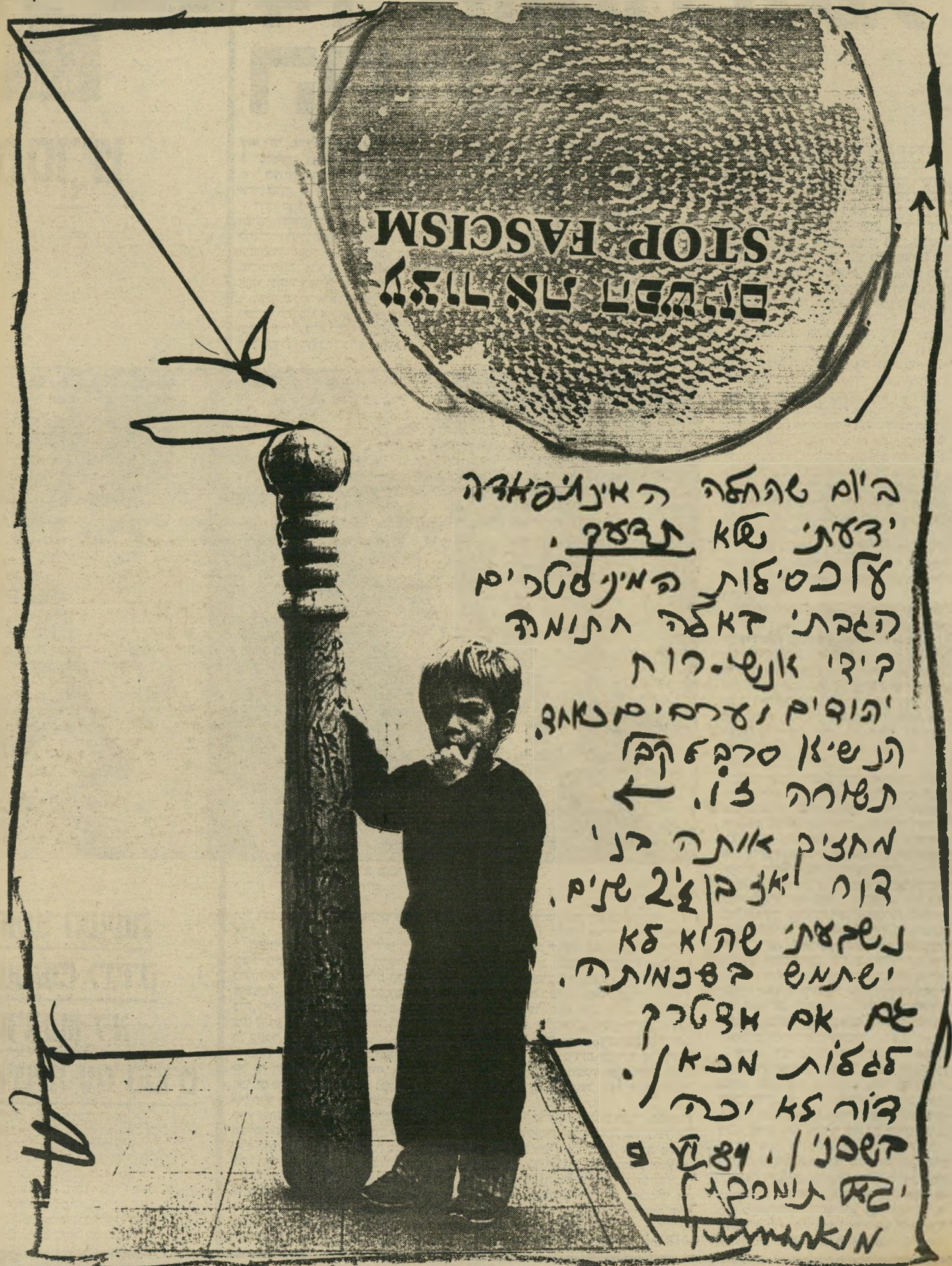
יש הרבה מה ללמוד מהזכרת הדברים כיום. בין השאר: כי מילה רישמית שנאמרה אז היתה שקר. תיכננו מלחמה וניהלו מלחמה תוך הונאה שיטתית של הציבור, שעל גבו ניהלו את המלחמה. מי ששיקר אתמול, חזקה עליו שהוא משקר גם כיום.

המלחמה לא היתה כלל אפשרית אלמלא הסכמתם של פרס ורבין. המערך שותף לפשע. יתכן שירידת המערך החלה מאז. הוא הפך את עצמו לזנב של הליכוד, וכך נשאר.

הקצינים אינם חושבים. רפול, יאנוש, אמיר דרורי — כולם היו לכודים ב"קונספציה" מטופשת, בדיוק כמו חבריהם ערב יוסה-כפיריים.

הקונספציה נוצרה על-ידי דויד בגדגורין 30 שנה לפני כן. המדינה מתנהלת גם כיום לפי הקונספציה הבדגוריונית.

סרי שבוע מציע. העולם הזה עמוד אורח. המילה, התמונה, הגרפיקה - כולן על אחריותו. ביטוי למה שהוא רוצה להעביר לקורא

ב'אם שהחאה האנגליזם
 יצאת שלל תבצע.
 ע'אכס'אית פ'אניסטיס
 ה'אית ד'אפה ת'אמה
 ק'יזי אנש-רוח
 י'פוזים ו'ערס-מאפ
 ה'נשיאן ס'דק'אקו
 ת'מורה זו. ←
 מ'חציק אותה ב'נ'
 ד'ונה י'אז ב'נ'2 ש'נים.
 נ'שקצ' שהיא ע'א
 י'שמש ב'פחות.
 ש'ם א'ם מ'סטק
 ע'א'ור מ'כא.
 ד'ורה ע'א י'כה
 ק'סנ' / 184
 י'שם ת'אספ'ן
 מ'אמ'ת

14 קומות מעל החיים

צבי נרי

תסריט

דויד פרלוב פותח את יומנו בן שש השעות בהצהרה שהקולנוע המיקצועי חדל לעניין אותו. הוא, פרלוב, מחפש משהו אחר, שונה.

דרך המצלמה הצמודה לכתפו מתוודע הצופה לדירתו של פרלוב, לבנימישפחתו, לחבריו ולזיכרונותיו בפאריס ובסארפאול. המצלמה, אומר לנו פרלוב, היא הצינור שבאמצעותו הוא מתחבר לאנשים הטובים אותו ולחיי הפנימיים גם יחד.

אם המצלמה היא הצינור, חלון דירתו הוא הפריים המסגר את אותו קטע מיקר, אקראי וחולף של העולם החיצון הנשקף בעדה: הכי תים ממול, הרחובות למטה, העוברים ושבים

אופן פאסיבי את החיים החולפים מולה. פרלוב מעיד אמנם על עצמו שהוא "רואה הכל בדרך עינית המצלמה", אבל הוא זה המכוון את העינית, חוזר וכוון, אל כל הדברים העשויים להיות בעלי טעם ומשמעות בחייו.

הדברים האלה אינם רעיונות ולא מסרים, אלא אנשים הטובים אותו והקרובים לליבו: יעל ונעמי — בנותיו התאומות, מירה אשתו, ג'וליו וסטלה — ידידיו מסארפאול, אברשה בפאריס, בתים ומקומות המזכירים לו תמונות מימי ילדותו ופרקים מאוחרים יותר בחייו.

את השוטמים הקצרים והארוכים שהוא מצ' לם הוא מחבר לאחר מכן בחדרה העריכה לרצף מסויים שיהיה בו אולי כדי להבהיר לו מה

ממחוללי האירועים והתליכים, המעצבים את פניה של המהפכה, שעליה נלחמו הוא ושני חבריו בשרות הפרטיזנים. וכמו ניקולה, המוותר על משרתו, כיוון שאינו מוכן לחזור בו מתמיכתו הנלהבת במטר של ג'וליו האר פניים. כן פרלוב מוצא עצמו יותר ויותר מוכסל מעבודה, משום שאינו מוכן לעשות סרטים על רעיונות. אך תוך כדי תחושה של עייפות ו"אנרגיה מכוזבת" הוא עושה סרט על ביבה, אלמנט מילחמה מכפריהושע, אחד מסירייתתעודה היפים והמרגשים שנעשו אי פעם.

פרלוב הוא בלי ספק יוצר מיוחד במינו. אבל כמו יוצרים מיוחדים אחרים, דוגמת קלוד לנצמן (שואה) ופינחס שדה, הוא אינו מודע דיו לקו הדק המפריד את החוויה הפרטית מהחוויה האמנותית. אדם זקוק למנה גרושה של אהבה עצמית ועיוורון אישי, כדי להאמין שכל אירוע בחייו וכל הירידה החולף במותו חשובים ומעניינים גם את הצופה הור הרחוק מעולמו. יש ריגושים ויש חוויות ויש מחשבות שטוחות חיהם אינו עובר את הדריס הקצר שתופס גופו של היוצר. ועל כן ראוי שישארו כמסכים עימו, כיוון שיש להם טעם ומיסקל אך ורק בעיניו הוא ובעיני חוג מצומצם של ידידיו.

לפני כמה שנים הקריין פרלוב את הפרק הראשון של יומנו. זו היתה חוויה בלתי נשכחת. חמש השעות שנסופו לו מאז לא כולן היטיבו עימו.

פרלוב אומר שהוא נגר קולנוע של אש ליה. הוא רוצה עובדות. אבל איש נבון כמוהו אמור לדעת שעובדות כשלעצמן משוללות, בדרך כלל, ערך תיעודי או אמנותי. את הד שיבות ואת המשמעות קונות לעצמן העובדות רק כעיקבות פעולה מכוונת של בחירה ומיון. בשלב ראשון בשעת הצילום עצמו אינו עובדה מבין אינספור העובדות לכון את המצלמה) ובשלב שני, על שולחן העריכה (איהו רצף של עובדות ייטיב לבטא את כור נתו של הצלם).

מאחר שכך, אותן עובדות היוצאות מתוך ליה הבחירה והמיון הופכות להיות חלק ממ ציאות מנופה, המרכיבה את האשליה האמנר תית או התייעודית. שהרי "החיים" לעולם אינם אוסף סתמי או כרונולוגי של עובדות, אלא מיקבץ מסוגן ומכוון, המייצג את זווית הראייה האישית של האמן על החיים.

כללו של דבר, עולמו הפרטי של היוצר עשוי לעניין את המאזין או הצופה הור רק באותה מידה שהוא מצליח להפוך את האיש פרטי לכללי-איש, כאשר הקרנת היומן שנערכה וההידורים הפרטיים קונים להם משמעות אנושית אוניברסלית. פרלוב מצליח בכך ב חלקים רבים מיומנו, אבל יש גם קטעים לא מעטים שהם ארוכים ומייגע (תקופת החל מתו בפאריס, למשל) או מיותרים (מילחמת יוסידיפירוס), כיוון שאינם תורמים ואינם מוסיפים דבר חדש או מעניין.

פרלוב סיפר לתמר גלבץ, כתבת חדשות (19.3.89), שבתום הקרנת היומן שנערכה בביתו שאל אחד הנוכחים: "ומה עם נעמי וואן מארק, הם עדיין חברים?" פרלוב ציין באוזניה ש"זאת היתה השאלה החכמה היחידה ביותר ששאל אותי מישור על הסרט שלי. האיש", אמר פרלוב, "בעל חוש מפותח ל" דראמה, חיפש אחר הפיאנר. הוא הודה".

מאחר שאותו איש היה בעל מדור זה, אני מרשה לעצמי לפקפק בחוכמתה של השאלה. מצד שני אני יכול להעיד על עצמי שיהא לא נשאלה מנטייה לדראמה ולהפאנר. היא נש' אלה משום ששעות הצפייה הארוכות בחייהם

"יומן": יעל פרלוב במראה איפה היא היום?

וכל הבנלי והטריטוריאלי שמהם עשויים חיי אדם.

בפאריס, בעודנו רתוק לדירתו בגין תאונה קשה, עוקב פרלוב מחלונו, במשך ימים ושי בועות ארוכים, אחרי הפעילות השקטה והמ צומצמת, המתנהלת בחצר הפנימית של ה בית, ואחרי רגליהם של העוברים ושבים הצ צים לרגע קט בקטע של הרחוב הגובל במיפ תן השער.

תמונות חסופות אלה של אנשים מיקריים, על פי רוב נטולי ראש וגוף, החוצים את הפריים של השער לפני שהם נקלטים בפריים של חלון הידיה, מייצגים אולי בעיני פרלוב קטע אותנטי של חיים אמיתיים, מכיוון שה מצלמה תופסת אותם במישרין, ללא תיכנון, ללא העמדה וללא פעולת סינון מצד הבימאי. לסוג כזה של אותנטיות מתכוון אולי פרלוב באומרו שנקודת השקפתו "נעשית מדויקת יותר, בלי תחבולות קולנועיות".

אולם אותנטיות זו היא מישלתיילב יותר מאשר פרוגרמה קולנועית. שהרי יומנו לא נוצר מהצבה ניחת של מצלמה, הקולטת כי

הוא מצפה מחייו, ומה הוא עושה בחייו. כמו חילון, השולף בזהירות את משושי, כדי לזהות את העולם שמחוץ לקונכייתו, כך מתוודע פרלוב לסביבתו הקרובה באמצעות מצלמתו. בסקרנות ובסבלנות הוא מצלם את דירתו הריקה בשרדות שאל המלך, העומדת בשלבי סיומה. פעם יצלם אותה באור מלא ופעם באור דימדומים, פעם עירומה ופעם מרהטת. המעשה הכמעטטראשון שלו הוא לגשת לברוק את מידות הפריים של החלון, משם הוא עתיד להשקיף שוב ושוב בחיים המתנהלים להם מתחת ל-14 הקומות של דירתו.

יחסו של פרלוב לקולנוע מזכיר מבחינות רבות את השקפתו של ניקולה, אחד משלושת החברים בסירטו הנגדר של אטורה סקולה אהבנו כל כך. לדידו של ניקולה, הקולנוע התייעודי למחצה של איוונשטיין והגיאוריא ליום של דהסיקה, רוסולוני וזאבטיני הם יותר מניסיון לתעד בנאמנות אירועים ותה ל"כים.

בעיניו של ניקולה הקולנוע הוא אחר

חמש השעות

שנוספו לפרק

הראשון לא

היטיבו עם הסרט

של פרלוב ושל בנותיו, נעמי ויעל, יוצרות בהכרח סקרנות ואמפטיה כלפיהן. אני מדגיש יעל ונעמי ולא מירה אשתו, מאחר ומירה כמעט ולא נחשפה למצלמתו של פרלוב. הרי איל וכך, אין לצופה שום זכות להציג שאלות על ריעותיה, השקפותיה ומישאלותיה.

יויר פרלוב
הרבה אהבה עצמית

שונה הרבר בכל הקשור ליעל ונעמי. פרלוב משתף אותנו בתהליך התבגרותן ובמה שבתיהן על עצמן ועל החיים בכלל. הוא

מזמין אותנו לעקוב אחרי יעל, היוצאת חבר לה במיקצת מאהבה נכזבת ומצהירה בעיניים דומעות שהיא יודעת שלאחב זו חולשה, ובי כל זאת היא רוצה להמשיך לאהוב. אנו עוקבים אחרי פגישתו הראשונה של פרלוב בצרפת עם ז'אן מארק — חברה של נעמי. השניים כמעט ולא חדלים לצחוק ולגעת זה בזה, אך כביקורו השני אנחנו פוגשים נעמי רצינית יותר ומכונסת בתוך עצמה, ולנו לא נותר אלא לנחש שיחיה עם ז'אן מארק השתבשו.

פרופ' ליבוביץ' יאהב את הסרט

הרפתקות הברון מינכהאוזן

מפתיע לגלות שלמרות הצלחתם הסוחפת של סירטי פנטזיה נקיים, כמו E.T. — חבר סוכבב אחר. יש בימאים, דוגמת טרי גיליאם, החשים צורך להקל עלינו את המעבר מעולם ההגיון לעולם הרימיון באמצעות ריאליזם מופקפק של הצגה בתוך הצגה וקלישאות חבוטות בגנות הקידמה והטכנולוגיה. מעברים מיותרים אלה, מלהקת-שחקנים המעלה את עלילותיו של הברון מינכהאוזן

השאלה מה עלה בגורל הקשר שלהם קשור רה בציפיותינו למיכנה עקיב של יצירה ולא בנעימי וביעל כדמויות מרכזיות ביומנו הן חייבות לעמוד בכל אותם הקריטריונים של המשכיות, בהירות וקונסיסטנטיות שכל רמות — בין פיקטיבית ובין אמיתית — חייבת לעמוד בהם. כי בזה בדיוק ההבדל בין יומן פרטי, שאדם מחזיק במגירתו לשימוש הוא ושל בני-ביתו, לבין יומן, המוצג לפני עם ועדה במוסיון תל-אביב.

לברון ה-אמיתי, מפריעים לצופה להיסחף בורם הפנטזיה. עובדה, איננו זקוקים לשום סיוע כדי ללכת שבי אחרי העלילה הקסומה של וילו והנסיכה.

אגדה טובה אינה זקוקה לשום תמיכה מי חוץ לאגדה. העולם לא התעיף מעלילותיו של הברון, כפי שמינכהאוזן הוקן חושש, אלא מהתחכמויות ריאליסטיות ופסאודו-פירנר ליות, השוכרות ללא צורך את התבנית הקבועה של האגדה. ומה שמצער במיוחד הוא שההתעסקות במיסגרת באה על חשבונן של כמה מן האפיוזרות המקוריות, אשר מקוצר זמן לא נכנסו לסרט.

מכך לא צריך להבין שהסרט נטול חן ודימיון, רי להזכיר את הסצינה שבה מלאך המוות לא מצליח להשיג את הברון המתעופף עם כדור התותח, או את הסצינה החמודה, שבה ונוס והברון מרחפים באוויר לצלילי ואלס וינאי, כשהם מלווים בכרובי מלאכים, או את המיפגש עם מלכי הירח, היכולים לני תק את ראשם מגופם, דבר המאפשר למלכה להתעלס בגופה עם המלך, בעוד היא מתע-גנת בראשה עם הברון. אני מעריך שפרופ' ליבוביץ' היה אהב כיסוי ציור זה של הבעייה הפסיכופיסיית.

מינכהאוזן:

ריאליזם מפוקפק

וקלישאות חבוטות

בגנות הקידמה

בוב הוסקינס ובייבי הרמן ב"מי הפליל את רוג'ר רביט"
שניים לא מצויירים

מה הארנב עושה לה

מי הפליל את רוג'ר רביט?

כל שנאמר על התפרים הגסים והגלויים מרי של הפעלולים הטכניים בברון מינכהאוזן אפשר לומר גם על רוג'ר רביט, למרות שה ניסיון, המתחכם כלשהו, לשלב את המציאות של אנשים אמיתיים עם עולמן של הדמויות המצוירות, עולה יפה יותר.

לדמויות המצוירות מתירים להיחלץ ממ צבים לא נעימים באמצעות מדבקות של חור רים (מעשה פלגיאט מים החורים בצוללת צהובה). להימנע תחת מכש, להתפוצץ ל-אפי רסיסים ולהתרסק מגפילה מגורדי-שח קים, ובכל זאת להישאר ללא פגע.

אלא שמירת ההגומה, השורה על הקצב, על הקול ובעצם על הכל, מפריעה לא מעט לצופה להשתלב בעלילה ולפלוט אנתרופי חה נוכח כישלונן של מיסטר רום לחסל את עיר היצורים המצוירים, כדי להקים במקומה את הקידמה: אוטוסטרדה עמוסת רכב, מוטי לים, תחנות-דלק וכיוצא בזה.

למרות הכל זהו סרט מטורף וחביב, שלא כדאי להחמיץ, במיוחד לא את אהובתו של רוג'ר הארנב, ג'סיקה שופעת-החזה והטובת האיברים, אשר רגע לפני שהיא עומדת להי מחק מספר החיים המצוירים היא לוחשת ל-

מצלמה: "מעולם לא היתה אשה שאהבה ארנב יותר ממני."

כאשר וליאנט הבלש (בוב הוסקינס המ צויין) שואל בשמו של כל צופה בקהל, איך

אשה מרהימה כמותה יכולה לאהוב ארנב, היא משיבה: "הוא גורם לי לצחוק." כמה נשים באולם יכולות לומר את זה על היושבים לצידן?

תדרוך

חובה לראות:

זנוף, צרפת) — תסריט של פרנץ סואה טריפו שהובא לבר עליירי מי שהיה פעם עוזרו, קלוד מילר. גירסה נשית ל-400 המלקות. על נערה סרבנית ועקשנית, המבקשת לקבוע את גורלה בחיים. שאלות גנסבורג נולדה לתפקיד הראשי.

*** **יומן** (מוס'און תל-אביב, ישראל) — מסע קולנועי אישי ו"חשיפה מתועדת סלקטיבית ומהפ" נטת לצופה המוכן להתמסר לרוי פרלוב, יוצר, שאינו מתבייש לחזר אחרי הקולנוע.

*** **אשה אחרת** (טיילר, מוצג גם בסנר, ירושלים) — גיר" סתו של וודי אלן לחותי בר של אינגמר ברגמן. מרצה באוניברסיטה עושה חשבון-נפש בגיל 50. ג'ינה רולאנדס, מיה פארר, ג'ון הקמן ויאן הולם מעולים בתפקידים המרכזיים.

*** **הרפתקת הברון מינכהאוזן** (רובין, מוצג גם ברון, ירושלים, ארצות-הברית) — טרי גיליאם מוכיח שבראזיל לא היה מיקרה, והופך את הבריות של הברון המפורסם למשל על המאה ה-18, שחנקה את כוח היצירה של הדרס והמליכה תחתיו את הפינקס נות. זה נשמע מפחיד, אבל בירי גיליאם, איש מונטי פיטון זה מטר רף, מפתיע ומלא ציטוטים.

*** **נישואים פיקטיביים** (בית לסינ, מוצג גם בתיאטרון ירר)

תל-אביב: מיכתב מאשה אלמונית, בגלל המילחמה ההיא, קפה בנד, מי הפליל את רוג'ר רביש? אשה תחת השפעה, הרפתקת הברון מינכהאוזן, אשה אחרת.

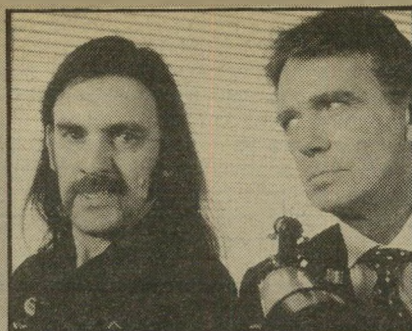
חיפה: הדיקטטור הגדול, מי הפליל את רוג'ר רביש?

ירושלים: מי הפליל את רוג'ר רביש? הדיקטטור הגדול, אשה אחרת, הרפתקת הברון מינכהאוזן.

תל-אביב:

*** **מיכתב מאשה אלמונית** (תכלת, ארצות-הברית) — סרט שחור-לבן של מאכס ארי פולס, משנת 1938, שיכול להביס בקלות את הסרטים שנעשו 50 שנה אחריו. סיפור אהבה טוטאלי על נערה שהתאהבה בפסנתרן פורח, ולמרות שבילתה עימו לילה אחד של אהבה, וילדה את ילדו בי כוחות עצמה, שמרה לו אמונים במסירות והקריבה את חייה למענו. לואי ז'ורדן וג'ון פונטיין נהנים מ"שרביטו הקסום של אופולוס".

*** **מי הפליל את רוג'ר רביש?** (חן, מוצג גם בחיפה וב"ירושלים) — כל יצורי הוליווד המצויירים הוחרדו משלוותם, כדי לשרת את המותחן המדגים את החי

למי ורונלד אלן: אנטי תאצריזם

ומאחורי כל אלה, פועל השרות החשאי הח" לקלקל, שתמורת שכר שמן ממוסקווא אינו טומן ידו בצלחת. עם נתונים כאלה הכל אפשרי ו" מותר. אין טעם לפרט. די לציין שבשאי הסרט מולשים המהפכנים לאותה המיסעדה, שממנה פוטר המנהיג בהתחלה, מחסלים את הלוקחות בכלי-נשק קרים, ואחר-כך מגישים אותם, בצור רת קציץ, לקלינאנטים הבאים. פיטר ריצארד" סון מאפשר ללהקת קומיקס סטריפ להשתולל.

בט מידלר וג'ון הרד: מיטענים מתישים

הראשונה נישאת לבימאי שגילה אותה. הש" ניה לפרקליט שטיפל בעיסקי אביה. בשני ה" מקרים מסתיימות העיסקה בגט. רק הידידות שביניהן מחזיקה מעמד עד לסוף סוחט הדמ" עות, המוכיח כי מוטב להתחתן עם החברה ולא עם סתם גבר אטום ולא מבין.

מדובר כאן, בצורה ברורה עד סכמטית, ב" משיכה בין שני ניגודים. סרט המתאמר להיות דראמתי ועצוב, אך מתקשה לשכנע בכך.

ברוס ברספורד ופאולינה פוריזקובה

יקצר המקום מלמנות את מיספר הסיפורים הקולנועיים על סופר מתייבש, המתחיל לחיות את דמויותיו. הפעם כדי להיות אופנתי, עוקצני ופוליטי בחר ברספורד בסופר מותחנים אמריקאי, קאמי, המאבד את בתוליו, שהתייבשו מאז גירור שיו, לפהפיה מיסתורית מרומניה, העלולה לה" יות רוצחת בגילגול של מלאך.

פאולינה פוריזקובה ותום סלק משחקים כד" חלילים, ואלמלא זה היה עצוב, זה היה מצחיק.

אם אלנבי היה קולנוע

סרוף את העשירים (אלנבי, תל-אביב, אנג' (ליה) — אילו היה מוצג ב" צורה אנושית, בבית-קולנוע שאפשר לראות בו את התמונה, לשמוע את הקול וגם לדעת מתי מקרינים את הסרט ומתי לא, זה היה סרט" מולחן אמיתי. כל התנאים הללו אינם מתקיי" מים ביחד בקולנוע אלנבי.

זוהי סאטירה משולחת-דסן ומראית במיוחד על ממלכת מרגרט תאצ'ר באנגליה. הסרט עוסק, אם מישהו דווקא מבקש לילה, במלצר קוקסינל ציבעוני, הממוטר ממיסעדה אופנתית. כמוצטל מאונס הוא מחליט לארגן הפיכה ול" הרוס את המישטר המושחת. הוא מגיש לעז" רתו מתאבק בגימלאות, פלח משועמם ויצאנית בהריון ויוצא לכבוש את השילטון.

מולו ניצב שר-הפנים של המדינה, בירון גס" רוח, הממזמז את המלכה בהנאה, ומכה כל טי" רוריסט או מנהיג איגוד מיקצועי הנופל לידיה, כדי להוציא מהם את המחשבות הרעות.

מילחמת התשה

חופים (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — בעצם, השעון היה צריך להראות ערך אחר, "ידידות", אבל מאחר שהאהבה כרו" כה בו, גם זה אינו רחוק מן האמת.

העלילה, מבוססת על רב-מכר נוסח עיתונות נשים, מספרת על ידידות בת 20 שנה בין יהו" דיה אדמונית, מכוערת ומרצת, המבקשת כבר בגיל 11 להיות כוכבת, לבין ואספית בת-גילה מטופחת ונאה. מן המגישה הראשונה, בחולות אטלנטיק סיטי, מתפתח קשר הנמשך רוב הזמן בהתכתבות, ושזור במגישים אישיים, מהם סוערים יותר, מהם סוערים פחות.

הגיגית מגשימה את חלומה להיות כוכבת בברודווי, הדומה כשתי טיפות מים לבט מיד" לר, הן בחיוניות והן בחיספוס. הואספית זוכה לחינוך משובה, ולומדת מישפטים, סופגת אי" דיאלים ומתנדבת להילחם על זכויות הפרט באמריקה התוססת של שנות ה-60, כאשר הת" נדבות כזאת היתה באופנה.

איקרא מפראג?

האליבי שלה (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט שהיה אמור להיות מותחן-קומי הוליוודי שיגרת, אבל יצא מותחן-לא מותח וקומדיה לא מצחיקה. בקי" צור, מוצר אוטורלי מתייוון.

אבל, מה לעשות, יש ז'אנרים מסויימים ש" האוטורליים, כמו הקנדים, מוטב שלא ישלחו בהם אצבע. כך ברוס ברספורד, בימאי אוסט" רלי, שכמעט הגיע פעמיים לאוסקר: ברייקר מוראנט (בגנות פישעי-מילחמה) ורגעים קטנים של חסד (דראמה רומנטית). גם המסיבה של דון הפגינה טיפול נמרץ מרשים, ובסך הכל נראה היה מוצר לבטוח בו.

שורת הסרטים הבאה אחריהם שימחה פ" חות את הלב, והראתה שברספורד מנסה לע" שות את כל מה שעושים האחרים. פעמים שבלב ודויד הגלך לא יירשמו לזכותו, גם לא האפיסודה המסכנת באריה, ובמיוחד לא קו" מדיה קצוצת-כנף זו.

סרטי קולנוע בטלוויזיה

*** **בהלה ברחובות** (יום רביעי, 14 ביוני, 22.05) — מותחן בעל מסרים חברתיים, מסרטי המוקדמים של איליה קאזאן. ריצ'ארד וידמארק ופול דאגלאס במעשה על חקי-רתי-רצח שיגרתית, המקבלת לפתע ציביון שונה, כאשר מס" תבר שהקורבן היה נגוע במחלה מדבקת, ואם לא יתחקו במהירות על מעשיו ועל רוצחו, הנושא בוודאי גם הוא את הנגיפים, תתפשט בעיר מגיפה קטלנית. מוצר אופייני של הקולנוע האפל.

*** **מסע אל האושר** יום שישי, 16 ביוני, 22.30) — הסרט שזיכה את ג'רלדן פיג' באוסקר לפני שלוש שנים. מסע נוסטלגי של אשה מבוגרת אל עברה וחלומותיה, כאשר היא מרגישה שהפכה נטל על ילדיה. קולנוע קטן וצנוע, במימדי טלוויזיה.

*** **כלוב העליזים** (יום רביעי, 21 ביוני, 22.05) — קומדיית העליזים המצליחה ביותר. זוג, שמנהל מועדון" לילה, נכנס לצרה, כאשר הבן, שהיה לאחד מהם, כתוצאה מחטא קדמו, מבקש לשאת אשה, שאינה מודעת ל"אופי המישפחה". אוגו טוניאצי ומישל סרו במיפגן וירטואוזי, והבימאי אדואר מולינו גדבק ברוח התזזית.

(גל"ם) — הסרט הישראלי היותר מעניין שיצא לאור אשתקד. הירר" שלמי המצוי מול בעיית החיסים עם ערבים, הפיתוי לרדת מן הארץ ועוד כמה בעיות אקטואליות. צוח" קים וחורקים שיניים. שלמה כר" אבא בתפקיד הראשי.

חיפה:

*** **פלה הכובש** (מר) ריה, דנמרק) — בילי אוגוסט מ" גיש סיפור אפי מרגש ואסתטי על יחסיו של פועל מודקן עם בנו הצעיר, ששניהם מועסקים בתחילת המאה כפועלים בשיורי. מי שח" שב שארצות סקנדינביה שגו תמיד באושר ועושר יעמוד על טעותו.

עדנה פינרז
העולם הזה 2701

*** **אשתו השמינית של בחול הזקן** (דיונוף, ארצות-הברית) — נישואין לצורך גירושין לצורך נישואין — הכל התחיל בחצי פיומה וייגמר, כנראה, בלי דיאלוגים שנונים (בילי וילדר עבר כאן) ומגע הקסם של ארנסט לוביטש.

*** **עבריינית צעירה** (די-

גילגוליו של מועדון הבליינים התל-אביביים עולים צפונה, אפילו עד לתל-ברוך

ארוחת-חיים בצהרי היום

של השחקן נתן דרמור. זה אולי אינו חידוש, אך האירוע נערך בצהרי יום, כך שהאפשר לכל השחקנים, אנשי הצוות והתיקשות להגיע למקום עם ילדיהם, ולזכות בארוחת חיים. אורח הכבוד היה מזכ"ל מפלגת העבודה **מלכה הריץ**, שהוזמן על ידי דרמור ערך, שהיה פעם דובר ועדת האנגריה.

דורון ערך מכה טוב. אחרי שניסה כוחו בהפקת האירוע גם לביים. על הפרק הסרט בדרך לעין חרוד, על פי סיפורו של עמוס קינן. השמות הבינלאומיים, המשתתפים בסרט, מחייבים, כנראה, מסיבות כמעט מדי שבוע.

האירוע האחרון נערך בספריי, מועדון הבאולינג

כוכבת שריל טיגס, דוגמנית העל האמריקאית, שהפכה לכו בארצות-הברית, היא בת-זוגו של השחקן טוני פק (משמאל) ה-30. 10 שנים מפרידות ביניהם, אך נראה כי אין זה מפריע להם

צמד מביק מפיק-הסרטים איציק קול (משמאל) ויושב ונהנה מהמטעמים, ואינו נראה מוטרד כלל ממסיפר הקאלוריות הגזוזות בהם. לצידו י בעיסקי סרט (מימין) ואירית א

ובימאי הסרט. איטר החטובה גרושה פעם שניה. מאיה בן-אהרון (משמאל), אשת היה לומן אהרון בן-אהרון, היא חברת-נעורים שלה.

הנאשמות איריס איטר (מימין), מי כוכבות פרשת הקוקאין ב-חברה הגבוהה, היא גיטתו של דורון ערך, מפיץ

האילתים עולים צפונה

המקום, המעוצב בסיגנון המשלב ארט דקו עם סיגנון עכשווי, יהווה עוד מקום לעלייה לרגל לכל אוהבי הסיגנון החדש והנקי של בתי הקפה והמסעדות בתל-אביב. בפתחה נכחו ידידים של בעלי-הבית, ביניהם המנחה-הסדרנית **ענת דולב**, שהופיע בשמלה שחורה ארוכה, שחשפה גוף חטוב.

אס-אס, אבל בטוח, תופס רחוב יהודה מכבי מקום של כבוד בקרב בלייני הכרך הגרול. הסוגנית הרא שונה היתה קפה אלכסנדר. לאחריה נפתחו זו, סיפוח חלב וכעת נפתחה הסדרנה, השייכת לשני אילתים שהצפינו, והאולי מסביר את נוכחותו של **רפי דרמור**, ראש עיריית אילת במקום.

התזונאית ניבה שפירא. בני הזוג סקלן עזבו את חווילתם לטובת דירה במרכז-העיר, מה שיפ-חית אולי את כמות המסיבות שהם עורכים.

ביקור הגברת אשת החברה גלוי (משמאל), חברתה של שושנה דמארי, בשיחה עם

לא ספונטניים

למקום קוראים החוף הלוהט, ר' הוא ממוקם בתל-כרור. הרבר הלוי הט ביותר שהיה שם זה הגחלים הלוחשות של המדורה הכבויה, ש' היתה אולי ההוכחה לחוסר-הסי פונטניות של הישראלים. מאות רבות של אנשים פקרו את המקום ומלאו כל פינה במירפסת, על הגי שר, לאורך המידשאה של המיס עדה, על עשרות הכיסאות שפוזרו מסביב. מוסיקה הושמעה ברמקור לים, מלצירות חילקו כמויות גדולות של אוכל, מקררים של משקאות קלים הועמדו בנקודות אסטרטגיות. לכאורה, היו כל המר- כיבים למסיבת פתיחה מפוצצת, אך זה לא קרה. אולי בשעות היום ווכיחו הבליינים את הספונטניות וההלהבות שלהם.

מסיבה רומית השחקן דובי גל נהנה מתשומת-הלב שהעניקה לו השלישייה הרומית, שכללה את הדוגמן עופר רפאלי, שטס השבוע להולנד כדי

להינשא לחברתו מריולן סיין; הדוגמנית אורנה חן (מימין) בפיאה שחורה והדוגמנית עופרה אביב (משמאל). השלישייה הצטלמה בפוזות שונות ומצחיקות שהתאימו יותר לפארודיה על הוליווד.

גילגול חוזר

עליו העיר ופרבריה. לאחר מכן הפך למועדון-ביליארד בשם הבר 'ליאדרים', ושוב נראו בו דמויות שקישטו את המועדון של רפי שאולי. אך גם הגילגול ההוא לא היה מוצלח במיוחד, ולפני כמה חודשים החליטו שני תל-אביבים, בעלי חברה גדולה להשכרת סרטי וידאו, להפוך את המקום לדיסקר טק ובר ולחדש את ימי זוהרו. לפי תיחה הוזמנו החברים, שעליהם נמ גים הרכה שחקני כדורגל, כמה חתיכות מקומיות ועוד כמה דמו יות, ששמותיהם התנוצצו במדורי רכילות בימים הטובים שלהם. כל החבורה האת חגגה על משקאות ואוכל סיני את הפתיחה המחודשת של המועדון.

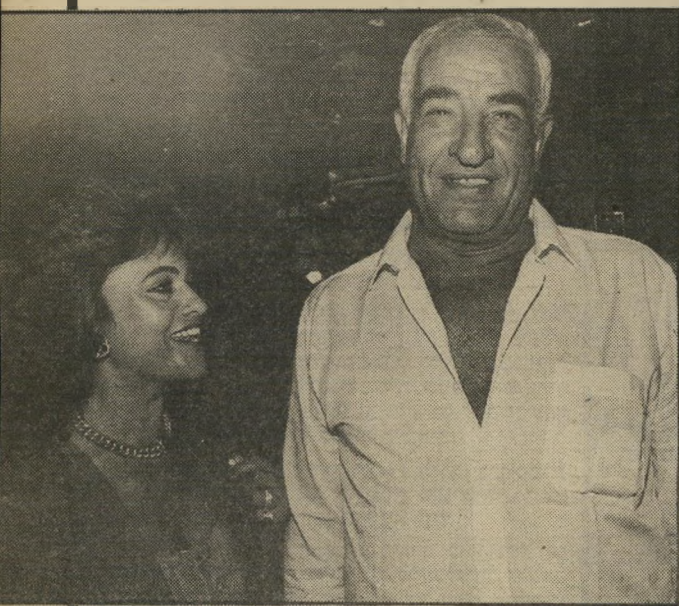
לפני חמש שנים נפתח דיסקר טק בשם קיטר. היה זה מגוס'מיפי גש לכל היפים והיפות של תל-אביב, שחיפשו מקום-מיפלט מה מועדון ומהקוליסאום. את המקום הריץ 'שלום סנסטור' בשותפות עם היהלומן ארליה בך-אחרון ועוד כמה שותפים. המקום ירד מגדור לתו, כפי שקרה לאתרי-בילוי רבים בתל-אביב, ועבר גילגולים שונים. בין השאר היה מקום-מיפגש של

האלמנה עורכת-הדין לבנת רידר, אלמנתו של איש-העסקים יוסי רידר, לא אוהבת שהתיקשורות מתעניינת בה. היא הגיבה בכעס על ניסיונות הצלם לצלם אותה.

חברתו לחיים הדסה דגני, גם היא דוגמנית סימונה גוזמן (למטה מי-ן (למטה משמאל) בחברת הבעלים.

עובד עירייה ישראל דנוך, דמות מפורסמת ביותר בחיי הלילה והבוהמה של ישראל, ב' חברת אשתו. בשנים האחרונות עבד דנוך בעיריית תל-אביב.

חיה קשת: „אסור למורה להיכנס לכיתה בשעת הבחינה!“

החלטה לא כל-כך חינוכית של משרד-החינוך מחייבת את בית-הספר „הריאלי“ בחיפה להסגיר שמות של תלמידים, שכביכול העתיקו בבחינות הבגרות, כדי שלא ייפסלו מיבחני „הריאלי“ כולם. שאלתי את חיה קשת, מורה ומחנכת ותיקה, איך היא מסבירה החלטה כזאת.

להכריח ילדים להלשין זה על זה — זה בוודאי רחוק מחינוך. מוטב באמת שכולם יחזרו על הבחינה. מי שיודע, כמילא יידע גם בבחינה נוספת. היו לי מיקרים כאלה בקאריירה שלי כמורה, כאשר תלמידים השיגו בדרכים שונות טופסי-מיבחן. במיקרים כאלה אף לא טרחתי לברר מי האחראים לכך, אלא פשוט חזרתי על המבחן.

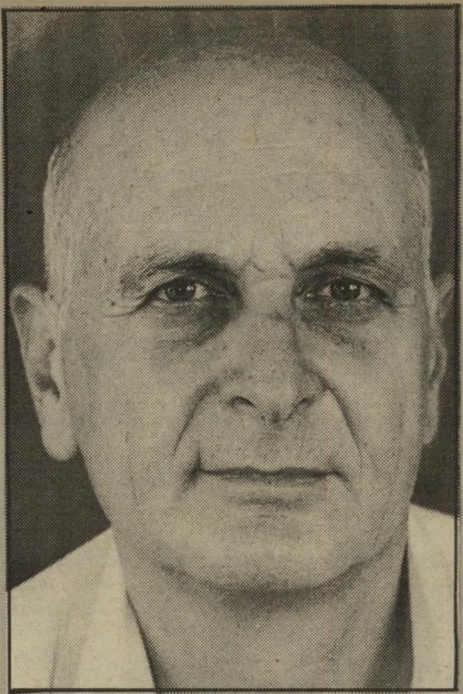
חינוך

● מורים באמת עוזרים לתלמידים בבחינות הבגרות?

קיימים מיקרים כאלה. זה לא דבר נדיר. כשרואים ילד היושב בבחינות והאוחל את העיפרון, הלב נחמץ. אז עותרים לו בעידור, במילה טובה, בעצה. מסבירים לו את השאלה. זה אנושי וטיבעי להעלים עין, לפעמים.

● אבל למה האשמה נופלת רק על כתפי התלמידים? הרי המורים עזרו להם?

פה היה כנראה משהו יוצא-דופן. ואני לא יודעת אם המורים לא ייענשו. יתכן שכן. אם מורה לא הכין את התלמידים והוא רוצה לכסות על הכישלון שלו, זה דבר אחר, וכמובן שגם זה אינו מוצדק. אם הוא הכין אותם היטב לבחינה, אסור לו בכלל להיכנס לכיתה בשעת בחינה. אז לא יהיה מקום לפיתוי — לא למורה ולא לתלמיד. לפי מה שהבנתי, תלמידים שלחו פיתקות וקיבלו עליהן תשובות — זה בהחלט מוגזם. (אורית זרובבל)

דוד גוברין: „דירקטור יכול לבטח עצמו נגד נזיקין!“

השופט אשר אמר בבית-המשפט: „נגמרה התקופה של דירקטור שותה-תה. דירקטור בא לפקח על כסף...“

דוד גוברין, יועץ לביטוח, הציע ללקוחותיו, אחרי הגשת התביעה נגד מנהלי „בנק צפון-אמריקה“, לבטח את עצמם מפני תביעות-נזיקין מסוג זה.

שאלתי אותו איך פוליסת-ביטוח יכולה לעזור למי שעבר על החוק.

תביעת-נזיקין היא תביעה אזרחית. הנתבע צריך לשלם כסף.

בבית-המשפט בודקים את חובת-האמון, כלומר אחריות המנהל לרכוש החברה, ואת חובת הזהירות והמהימנות, כלומר, החובה לפקח על פעילות החברה ומבצעי-התפקידים בה.

אם הנתבע מבוטח בביטוח-מנהלים, הוא יקבל מחברת הביטוח את סכום הכסף שעליו לשלם.

● אז לכל דירקטור כדאי מחר בבוקר לעשות פוליסת ביטוח-אחריות למנהלים?

ביטוח

תופעת ביטוח-מנהלים התחילה בארצות-הברית. אני הייתי מהראשונים בארץ שהמליץ לפני הלקוחות לעשות ביטוח כזה.

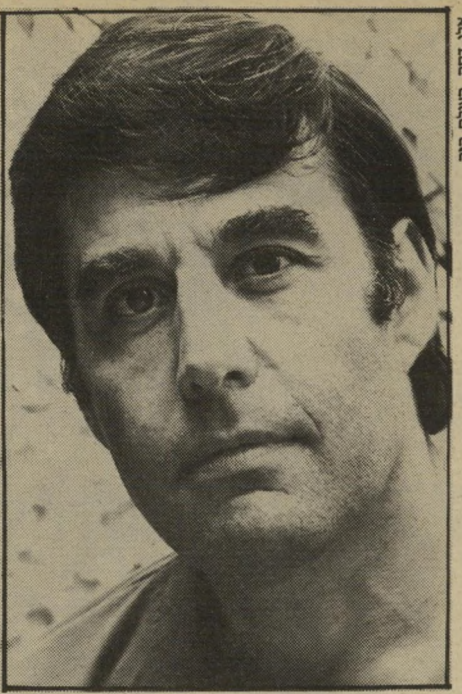
באחרונה באמת גדל מספר הדירקטורים ומנהלי חברות ציבוריות, הפונים לקבל ייעוץ.

● כמה זה עולה?

בין 500 ל-1000 דולר לפרמיה שנתית. נוסח הפוליסה חשוב לא פחות מתשלום הפרמיה. לפעמים נדרשים תרי קונים מהותיים כה, כדי שתבטח כראוי.

● מי מבטח את המנהלים — החברות או המנהלים עצמם?

על-פי החוק אסור לחברות לבטח את מנהליהן. יש סדקים בחוק, ואני יודע להנחות את לקוחותי, כך שהחברות יממנו את הפוליסה. לדעתי, על ועדת חוקי-משפט של הכנסת לשנות את חוקי-החברות, כך שהחברות יוכלו לבטח את מנהליהן. (נליה בר)

מיכאל קרן: „בית-הדין לא נתן לגיטימציה לסרבנות!“

נושא הסרבנות הגיע בשבוע שעבר גם לאקדמיה. מישפט ציבורי שהתקיים באוניברסיטת תל-אביב, עסק בעתירה דימונית שהגיש חייל-מילואים נגד שר-הביטחון להורות להשתמש בסמכותו ולשחרר אותו משרות-מילואים.

שאלתי את הד"ר מיכאל קרן, מהחוג למדעי המדינה, מה היתה ההתפלגות במישפט.

זה היה מעניין. היו שלושה שופטים: אב בית-הדין, שהיה בעד רחיק העתירה ושני שופטים נוספים, גירעון דורון ואני, שהיינו בעד הנחייה, שתורה לשר-הביטחון לבטל את שרות העותר. רוב הסטודנטים, למרבה הפלא, היו נגד העתירה.

● מה היתה מטרת ההדמייה? תרגיל אקדמי או מעבר לזה?

זוהי יומה של מרצים בקורס למישטר של מדינת ישראל ומישפט ציבורי. היתה לנו כוונה לברר שלושה היבטים של הסוגיה — ההיבט המישפטי, הפילוסופי-מדיני, וההיבט של מדיניות ציבורית. לכן שימש מישפטן כאב בית-הדין, אני ייצגתי את ההיבט הפילוסופי-מדיני ודורון את המדיניות הציבורית.

סרבנות

● האם המישפט והדיון שבטיקבותיו שיקפו, לדעתך, את ההתייחסות לסרבנות?

חשוב להזכיר שהעותר לא היה סרבן. הוא ביקש, לפני גיוס, שלא להיקרא לשרת. בית-הדין לא נתן לגיטימציה לסרבנות. העותר ביקש שיחרור משרות המילואים ממפקדו, וכשזה סירב הוא עתר לשר-הביטחון, כתביעה שיסחרר אותו משרות. לפי חוק שרות הביטחון יש לשר-הביטחון שיקול-דעת לגבי שיחרור משרות-מילואים.

● תוספת הסרבנות נמצאת היום, בעיקבות האינתיפאדה, במוקד הוויכוח הציבורי. האם בשל כך בחרתם דווקא בנושא זה?

בשנים האחרונות יש נטייה בעולם כולו להתייחס בקורסים למדע-המדינה לא רק לשאלות כלליות, אלא גם לשאלות מהסוג הזה. לא היתה כאן כל מטרה פוליטית. ראש-החוג אף ציין שזהו תרגיל אקדמי, ופסקה-דיון אינו מייצג את עמדות החוג. (אורית זרובבל)

דפנה שריר

דפנה שריר: „דרושים אומץ ופתיחות להעביר שיעור במין!“

„איילת מקבלת“ הוא ספר חדש, שראה אור בימים אלה. ספר המסביר לנערות כל מה שצריך לדעת על הווסת.

במחשבה ראשונה – חשוב מאוד. במחשבה שניה – איזה נערה בת 12 לא יודעת היום כל מה שצריך לדעת! פניתי אל כותבת הספר, המורה לחינוך מיני דפנה שריר, ושאלתי אותה אם הספר לא איחר ב-20 שנה. האם יש היום נערה בת 12, בחברה המערבית, החשופה לספרים, לסרטים, לשיעורי-מין בבתי-הספר ולהורים מודרניים, שלא יודעת הכל? זה שהילדים של היום יודעים הכל זאת פשוט אשליה. גם אני חשבתי ככה, עד שהתחלתי לכתוב מדור מיני לנוער בעיתון-נוער. כשהתחלתי לקבל מיכתבים מילדים הבנתי עד כמה מעט מהם יודעים, אם בכלל.

השאלות הן ממש אלמנטריות. באיזה גיל מקבלים וסת, אם זה כואב, אם זה מסוכן, למה זה קורה, אם להסתיר מההורים, וכו’.

● השאלות הללו הן נ’ גם להורים וגם לכן, המורות לחינוך מיני.

אולי זה נכון. קודם כל אין די מורים לחינוך מיני, כך שסומכים הרבה פעמים על המחנכת שתיתן הסברים, והרבה פעמים פשוט קשה למורה להתמודד עם שיעור בחינוך מיני. ררושים, אולי, אומץ, פתיחות וחופשיות כדי לעמוד מול כיתה של ילדים ולדבר על זה, אז הרבה פעמים, כנראה,

אולי זה נכון. קודם כל אין די מורים לחינוך מיני, כך שסומכים הרבה פעמים על המחנכת שתיתן הסברים, והרבה פעמים פשוט קשה למורה להתמודד עם שיעור בחינוך מיני. ררושים, אולי, אומץ, פתיחות וחופשיות כדי לעמוד מול כיתה של ילדים ולדבר על זה, אז הרבה פעמים, כנראה,

מין

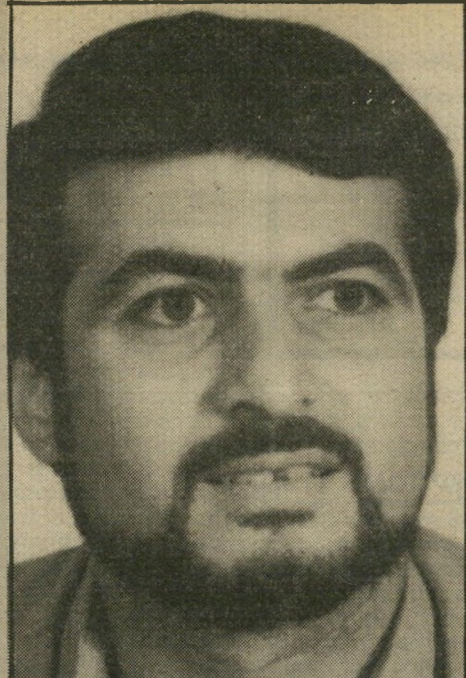
מוותרים. יש עדיין אנשים, מורים והורים, החושבים שמין זה נושא מכי.

אני מורה כבר 25 שנה, ונתקלתי בהורים שאמרו לי שלעולם הם לא ידברו עם הילדים על מין כי זה גס, גועל־נפש, או לחילופין נושא ממש קרוש, שלא צריך לערב בו ילדים. והתוצאה של כל זה היא שהילדים פשוט לא יודעים, למרות שהציבור הרחב חושב שהילדים של היום יודעים כל מה שצריך ויותר מזה.

● עכשיו הספר הזה ייקנה עליידי הורים שבי מילא פתוחים לנרש, ולא ייקנה עליידי הורים שבעיניהם מין זה גועל־נפש וליבלוך.

את מתכוונת ששוב נשכנע את המשוכנעים? אולי זה נכון, בחלקו, אבל הספר יכול לפתור בעייה של הורה, שבמקום לדבר עם הילד הוא יתן לו לקרוא ספר, ואז תיחסך ממנו המבוכה. ואם הספר יהיה מונח בספרייה של בית-הספר יש סיכוי שהילדות יקראו אותו.

(דניאלה שמי)

עודד מוס: „הגברים הם השולטים במשאבים בספורט!“

ועדת-הספורט של הכנסת ערכה דיון על קיפוח נשים בספורט, בהשתתפות נציגי התאחדות הס־פורט, נציגות של שדולת-הנשים ועמותת לכ”ן (לקידום כדורסל של נשים).

יו”ר הוועדה, ח”כ מיכאל בר־זוהר, אמר כי קיים קיפוח נשים בספורט, ובמיוחד בענפים הקבוצתיים. הוא המליץ לקבל תיקון לחוק-הספורט, שימנע את ההפליה הקיימת.

לעודד מוס, מנהל, מאמן ושחקן של קבוצת הפו־על־גן-הפעמון, יש מה לומר על כך:

מדובר במצב של איפה ואיפה כלפי נשים במיוחד בספורט הקבוצתי, אך בפירוש לא במכוון. אצל ההורים יש נכונות רבה לשלוח את בנם – ולא את בתם – לשחק במגרש הכדורסל. מודל-החיקוי הנער יכול להיות מיקי בקרוביץ, ולעומת זאת עבור נערה אין זה פופולרי להעריך דמות מתחום הכדורסל. הנורמות בחברה שלנו משתנות לכיוון של שיוויון בידמיני, אבל עדיין קיים פער.

● האם זו הסיבה לאיפה ואיפה? יש עובדה אובייקטיבית: נשים בדרך־כלל נחותות מגברים מבחינה פיזית, וכאופן המישהק האגרסיבי במיגרש. הספורט הקבוצתי הגברי הוא השולט כמשאבים ובכספים. הגורמים הקובעים בספורט הקבוצתי הם הגברים. חלק מהבעיה נובע ממעורבותן הנמוכה של

כדורסל

הנשים בכדורסל. זה מתבטא בקהל-הצופות הקטן במישח קים של נשים. התיקשורת מסקרת בצורה דלה מאוד את הספורט הקבוצתי הנשי.

● יש בסך פיתרונות? אם מבנים את הסיבות, קל יהיה למצוא את הפיתרונות. אני מרגיש שאין זה פשוט, מכיוון ששינוי נורמות-התנהגות לא יתבצע עליידי לחיצת כפתור.

● שחקת עם כדורסלניות? בכמה הזדמנויות שחקתי עם בנות הפועל־ירושלים, ודי נהניתי מזה.

● נניח שיפנו אליך בהצעה לשחק בקבוצתך כדורסלניות. תסכים? אסכים אם זה אפשרי מבחינה חוקית. במיקרה כזה אתייחס אליהן באותה הצורה כפי שאני נוהג בשחקנים. (עודד רכטמן)

רוחמה חרמון: „לרוני מילוא עוד אין נוסטלגיה!“

ארץ ענייה יש לנו. התרמת כספים ואיסוף פריטים למכירות פומביות כבר נעשו ספורט לאומי. אפילו רשת ב’ של „קול ישראל“ נותנת את חלקה לטובת איסוף תרומות לאגודות וולונטריות. בתוכנית החוד־שית „מכירה פומבית“ מוכרים למאזינים את מה ש־הצליחו לאסוף, ואת הכסף מוסרים, כמו החודש למ־של, לקניית מכשיר לבית-חולים תל-אביבי, שאחרת לא היה מקבל את המכשיר.

איך אוספים, ממי אוספים, מה מבקשים, איך נמנעים מתווית השנורר הניצח? שאלתי את רוחמה חר־מון, העסוקה בימים אלה באיסוף חפצים למכירה.

זה לא סיפור פשוט. כולם כבר עייפים מלתת כל הזמן בכל פעם שאני פונה יש לי פיקיברייק, בכל פעם אני מטלפנת ומחכה שיגידו לי שכרגע אין להם זמן, ומוזה אני אבין שהם יודעים שאני תמיד מטלפנת כשאני רוצה שיתנו משהו. אבל אני ממשיכה לבקש, כי אני יודעת שמכשיר מסוים לבית-חולים יכול להציל הרבה חיי-אדם.

● מה הצלחת לאסוף הפעם? קיבלתי חרב ערבית יפה עם הקדשה, שניתנה למוטה גור בזמן שרותו בעזה. קיבלתי קופסת-כסף יקרה, שניתנה לחיים בר־לב כשהיה רמטכ”ל עליידי רמטכ”ל תאילנד. יהורם גאון, שגם יופיע בתוכנית מכירה פומבית, תרם את הכובע של קובלן, שבו הופיע על הבימה 600 פעם, וקיבלתי

תרומות

מסוגיה פרס ש־פיל מעוטרת, ששימעות פרס קיבל מראש מדינת אפריקאית. סוגיה פרס, אגב, מוכנה לתת הכל, ונוסף על כך היא נותנת גם הרגשה טובה, שנותנת לי כוח להמשיך ולבקש.

● כל הפריטים שהזכרת הם פריטים נוסטליגיים. כמה בסך תדרשו עבורם? גלך למעריך, והוא יעריך את השווי האמיתי, ואני מקווה שהמאזינים-קונים יבינו שצריך להוסיף לזה שווי נוסטלגיה. אבל יש, כמובן, גם הרבה פריטים שהם מוצרי-צריכה רגילים.

● יש מישעו מהדברים שאמר לך „לא, אני לא נותן“, או „אין לי מה לתת“? לא ברור. הפעם פניתי לרוני מילוא וביקשתי חפץ נוסטלגי, אבל הוא הסביר לי שהוא שר טרי מאוד, ועוד אין לו נוסטלגיה. אני אחכה ואחזור אליו, ואני בטוחה שלא יגיד לא.

(דניאלה שמי)

רחוב ארבאט ללא ילדים

ב

לאן הולך זר המגיע בפעם הראשונה למוסקבה ומשהה את ביקורו בכיכר האדומה עד יומיים לפני צאתו את העיר? — כמובן, לרחוב ארבאט המפורסם מספרו של אנטולי ריבנקוב שהופיע באחרונה גם בעברית. ובכן, איש-בשורה אני לכם היום: הכל ראיתי ברחוב ארבאט, רק לא ילדים מבחינה זו מוסקוואה היא עיר אירופית לכל דבר. כמעט אינך רואה ילדים ברחובות. ועוד לא עמדתי על ניקיונה המרשים של העיר. צ"ץ וגוראל היו יכולים ללמוד פרק או שניים מאשה-העיר המקומי.

רחוב ארבאט הוא רחוב לא-ארוך במיוחד, (דומני שהוא קצר מרחוב נחלת-בנימין שלנו) במרכז מוסקבה. ראשיתו ברחבה מבחינה הקאלנין פרוספקט, כלומר, רחוב רחב ומי פואר על שם נשיא לשעבר של ברית-המועצות (אל תתפסו אותי במילה, לא רשמתי יכול להיות שלא על שם קאלנין, אבל בטח פרוספקט, להבדיל משוסה — כניסי רחב — או מאוליצה, סתם רחוב), וסופו ליד אחד משבעת מיגדלי הענק נושאי הכוכב האדום, שניבנו על ידי סטאלין בראשית שנות ה-50, המפארים (הרוב יאמרו: מכערים) את מוסקבה. בגורדי-השחקים שבסופו של רחוב ארבאט שוכן משרד-החוץ הסובייטי בראשות שוורנדרה. באחרים מקומים מלון (ה"אוקר" אינה), בתי-מגורים משרדים ממשלתיים. ייחודו הראשון והבולט ביותר של רחוב ארבאט בגירתו החדשה — גירת 1989 — שהוא מידרחוב, דבר נדיר כשלעצמו במוסקבה ובערים סובייטיות אחרות. מאפיין שני: שהוא משמש, בעיקר בשעות הערב אבל גם בשעות אחר-צהריים, מעין "הייד פארק" סובייטי שבו כל מי שחשקה נפשו לדרוש ולהטיף, לקרוא שירים או סתם לבלבל את המוח — בא ומתחיל לדבר, מטיף או מרקס ומבלבל את המוח. לא יעבור זמן רב וימצא סביבו מעגל שומעים בן כמה עשרות מרביצים רוסים, שהרי הזרים אינם מבינים מילה רוסית.

רחוב המשוררים

בשלושה ביקורים ברחוב ארבאט מנתי שלשה מעגלי שירה: משוררים צעירים, בעלי כלוריות פואטיות למחרת, מרקלים בעייסירות פאטיות ברוב הדי. לפעמים מצטטים גם משורר משל מאיקובסקי. גם כאן הנושא הפופולארי ביותר: הפרסטריוקה. המי שוררים צועקים: עד אנה? והקהל מניד בראשו: אנה אנה? בעלי תושיה שבהם אף מצאו דרך לשלב את הנעים עם המועיל: עמרו והרפסו את שיריהם במכונת-כתיבה על דפיינר וחממו בחתימה ידם. ואחר: יכול לקנות "כתבי-יד" פואטי כזה תמורת רובל אחד. חצי חיסם. ויש גם קונים. ובהקשר זה, כמה קוראים היו קונים אצלנו שיר של משורר אלמוני בחתימת ידו. אבל לא, אני נזכר בדידי ייבי (כל הכבוד לו!) והוא גם לא אלמוני!

גם אני עומד לי איפוא (אין תור!) וקונה שיר בכתבי-יד, אולי דיוק, בכתבי-מכונה, בחתימת המשורר, ותרגומו כבר מופיע בעמודים דים אלה. זאת, להבדיל משירי הדיסידנטים שהבאתי עמי ואשר גם לפיסטומם ארא. אבל המשוררים — על אף הופעתם המרשימה ודיקלומם הפאטטי — נוטם מאי-אקו"סקי, ייבטושנקו ואלכסנדר פן שלנו — אינו הם הכל.

בכל פינה מתקבץ ציבור קטן סביב באות. קבוצה קטנה של חסידי יילצין נפגשת באותו מקום, ברחוב ארבאט, שלוש-ארבע פעמים

בשבוע ועושה נפשות לתומו של גורבאצ'וב שהפך כן-לילה למקטרג. במקום אחר עומד על ארגו מישור המצעק — לא פחות ולא יותר! — מאשר "מוות לקומוניזם! להחזיר את היורשים החוקיים של הרומאנובים", קיסר רי אמא רוסיה הקרושה שדומה היה כי עברה מן העולם עם המהפכה. ויש מי שמוחא כף או כפיים. וכמה שוטרים עומדים להם מן הצד, בין המשורר לבין חסידו של ניקולאי השני מנחתו ערן (או בגיהינום. קרוב לוודאי שבשני!). ואינם נוקפים אצבע.

זמנים חדשים, זמירות חדשות. אמיל חבייבי, שכבר ביקר במוסקבה עשרות פעמים מאז ראשית שנות ה-50 (ביקורו הראשון חל בימי הוועידה ה-20 המפורסמת), אומר כי במוסקבה שזאת לא פגש מעולם. "הם חושבים שהם עושים טוב את המהפכה הרוסית." בעיניו, "טיילו" מזמנים נכבדים בין לימוזינה ללימוזינה. עכשיו דורכות רגליהם על אדמת רוסיה ממש.

כך או כך, ההרגשה היא שמה שמתרחש כיום בברית-המועצות ראוי למצלמתו של איוונשטיין ולעטו של מאיקובסקי, והרגשה

תחילה הוא רוצה לסיים את לימודיו האקדמיים ואחר-כך לנסוע קצת לאמריקה. רק בשביל לעשות קצת כסף, הוא מצטרף.

קצת לאמריקה

אבל היהודיה הסימפאטית בעלת הגוף בשלה. "איר רעדט אידיש?" היא שואלת אותי כשהיא מושכת בשרוליו כדי להפנות את תשומת-לבי מעניינים אחרים. כשהיא שומעת את התשובה החיובית, היא מאושרת. "אוי, כל-כך טוב, אוי, אני כל-כך שמחה." כל מה שהיא מבקשת לדעת הוא אם יבינו אותה כאשר תעלה לישראל. הרי היא מרבית רק רוסית ואידיש. יבינו, יבינו — מסביר דובר משרד-הקליטה שבי. אבל כמובן — רק אנשים בגיל מתקדם. שהרי הצעירים בישראל אינם שומעים אידיש.

מרכז רחוב ארבאט: זוג עם תיש, ללא ילדים

אבל המבוגרים יבינו? אני אוכל להסתדר שם? היא חוזרת ושואלת. — בטח, אני משקר בלא שמץ נקיפת-מצפון. כולם יבינו. מתי את נרשמת לעלייה? ואז באה ההפתעה הלא-מפתיעה: "בטח, בטח, אבל קודם כל אני רוצה לנסוע קצת לאמריקה, למישפחה שלי, לעשות שם קצת כסף לפני שאני נוסעת לארץ ישראל..."

מה לומר: דיעה טובה על מצבה הכלכלי של ישראל אין להם שם במוסקבה. ובכל זאת יכולתי לומר לאותה חבורה שנתקבעה סביבי, נו, הפעם בלי תחושת שקר: מבחינה כלכלית יהיה לכם שם לא יותר קשה מאשר פה.

לא הוספתי, שגם זה רק מפני שהדוד סם מכסה את כל גרענותיה של ישראל ולברית-המועצות — לעומת זאת — אין דוד סם משלה. אחר-כך, יהודי אף הוא, שעמד לצידו כל הזמן מבלי לומר מילה, מפטיר לכסוף: "פאשיסטיסם. כולם פאשיסטיסם." הוא מרבר רק רוסית ואני נוקק למתורגמן. מתברר שכי וונתו ל"פרסטריוקה" — שמרסטיקה, שהוא בעיניו "בלוף אחד גדול". הוא עצמו לחם כחי יליו בצבא האדום בימי מלחמת-העולם השני, והוא "מכיר את כולם", משמע, את הרוסים. "פאשיסטיסם, כולם פאשיסטיסם", הוא חוזר ומפטיר אחריו בטרוניה כשאנחנו פונים ללכת. אבל לא לפני שאני מחלל לידו דיללשה עותקים מינאטוריים של ספר תהלים ששלמה שבא — נפש טובה שכמותו

זו מלווה את הזר כל ימי שהותו כאן. משהו מריחה של מהפיכת אוקטובר באמת עולה באוויר האביבי בשיליהי חודש מאי 1989.

בין הנואמים בארבאט לא נפקד כמובן מקומו של דובר פאטט ("זיכרון" כרוסית), התנועה האנטי-פרומיטית המאגדת בתוכה ריאקציונרים, שמרנים, אנטישמים, מונארכיסטים, פראבוסלאבים, קאתולים, מתוסכנים למיניהם וסתם אנטיקומוניסטים וכמובן — סתם משוגעים. זה שופך אש וגופרית על ראשו של ה"אנטיכריסט" החדש, הלא הוא החבר מיכאיל סרגייביץ', וזה סתם מנאץ כעלמא.

מולו ניצבת אשה רוסיה בעלת-גוף המשיכה לו — כך מסבירים לי — בקושת דיברי אמת, חרפות וגירופים שהשפה הרוסית כנראה משופעת בהם. רק אחרי-כך, כשאנחנו ממשיכים בדרךנו, היא עוצרת אותנו, למישמע העברית שכפינו, ושואלת: מאי-אולי? מאי-אולי? אולי? כשהתשובה חיובית, היא נאנחת אנחה גדולה של קלה: סוף סוף יהודים. לך סבכני לה שידירי אמיל אינו יהודי. אני מחליט לוודא על ההסבר. תוך דקות ספורות נאספת סביבנו חבורה. ביניהם נכה צעיר, אף הוא יהודי, בחברת ידידתו הרוסיה, המתרגמת באימת ערכים (יהודי) המדברים ביניהם עברית בריחב ארבאט. אמיל שואל את הצעיר הנכה אם אין בכוונתו להגר לישראל. "כמובן, כמובן", זה משיב לו. אז מה מונע בעדו? מתברר כי

מי שהיה מזכיר ראשון בשגרירות הסובייטית בלבנון בימי הפלישה הישראלית מספר על כוונתו ודקה על פרובוקאציות ישראליות שכוונו לדיפלומטים הסובייטיים. אין בו מרירות, הוא מדבר ערבית רוטה. אפילו מעט עברית. וכותב דברים אלה מהמר עליו כעל שגריר סובייטי ראשון למדינת פלסטין העתידה — ואולי לישראל. וביתיים, ברחוב ארבאט. קוראים שירים ומחשבות.

טרח צליד אותי בהם בישראל. "אוי איזו שימחה, אני אתן את זה לאמא שלי", אומרת היהודיה ברמעות בעיניה. ואני חושב לרגע על שלמה (שבא) והתהלים.

גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע. ועוד לא הוכרתי כי לאורך כל המידרחוב ששמו ארבאט מוצגות לראווה תמונות. מר-ביתן — הקיטש המצוי. אבל בחלקו ניכרת מיומנות וגם הדים בהן לאמנות ציור-הגוף הרוסית הטרום-המהפכנית, זו של המאה ה-19. גלריה ארוכה של תמונות ושל סוכנירים אחרים, כולל קרשים מצויירים לחיתוך לחם — עבודה עממית נפלאה — שאחד מהם קנתי אף אני.

לא לנקודת האפס

ומעולם לעולם. מן הבאזאר המוסקבאי הד מתמשך — גם כאן מוכרים, כמובן, נקניק יות, בקט ובתניקה שותים קסטייל חלבי (קפה בל ימצא פה) — למיסעדה מפוארת (קואופראטיב) עם בלליקה אמיתית, אוצ' צ'ורנייה רוסית ודיפלומט סובייטי אמיתי הלוגם ודקה אמיתי. נאודארובייה. לחיים. cheers. סקול.

שתי כל העולם התאחדו, אם עוד לא הת-אחרתם.

ועל מה מדברים כאן, בערב, אם לא על גלאזנוס ופרסטריוקה. "אל תדאגו, אפילו אם הדברים לא יתפתחו כצפוי, לעולם לא תהיה חזרה לנקודת האפס," — הלא היא קודרת סטאלין-ברז'נייב — מרגיע אותנו סרגיי, דיפלומט רסידרג בעבר ופונקציונר בכיר במפלגה הקומוניסטית בהווה המופקד כנראה על תיק המיזרח התיכון.

חמש שנים כיהן הצעיר הנחמד והחייכני, הנראה צעיר מ-40 שנותיו, כמזכיר ראשון של השגרירות הסובייטית בביירות וכמנהל מרכז-התרבות הסובייטי בלירות לבנון. איתו רע מזלו או נתמזל (וחומר לספריוכיר) נות עתירי) ומשך כהונתו חל בתקופת הפלי-סה הישראלית ללבנון והמלחמה שבעקביו תיה, זו המכונה של"ג.

אין כוונה לפתוח לבבות ולקרב לאומים. בין כוונת לכונת — לחיי הפרסטריוקה: לשלום ולהבנה בין עמים: למדינת פלסטין שתקום: ליופי, לרגש ולסובלנות (וגם) לחיי אורחנו היקר המשורר הנפלא (אין הם יודע עינים?) נתן זך — הוא מעלה פרקים ביוגרפיים מחייו.

כך נודע לי שאביו היה נווט במפציץ ואף שירת כאחד משלושת הטייסים הסובייטיים היחידים שסופחו וזנבית לחיל-האוויר האמריקאי בעת הפצצותיו "בין פולטאבה לברלין". אחרי המלחמה קיבל האב שני אותות-הצטיינות מידיו של הנשיא, הגנרל לשעבר, איוני האואר. ואולם ידידיו יעצו לו — הימים ימי סטאלין — ש"כרא" שימסור את המראליות למזכרת-נצח למדינה. מובן שהאב קיבל את העצה...

פרובוקאציות

ישראליות

ומזכרונותיו שלו. סרגיי מספר שבימי מלחמת-הלבנון נהגו הישראלים להקניט את הסובייטים. היו עולים על התר האלחוט של השגרירות ומוריעים: עכשיו אתם מקבלים פגז מרגמה. ואכן, עוד לא סיימו את ההודעה

וההתפוצצות כבר נשמעת ברחבת השגרירות. אישור לדרבים אלה עתיד לבוא שבוע לא חרימך בעת פגישת עם הממונה על מחלקת המזרח התיכון בסוכנות הידיעות הסובייטית ונבוסט"מ, מי שהיה כתביהסוכנות בכירות ב"י המצור על העיר.

סרגיי מדבר בלי שמץ מרירות. הוא מספר כיצד אירגן במיקלט מרכזיתברכות שלו ערבי בידור לנצורים, בעיקר לילדים. גם מבוגרים הורשו להיכנס, בתנאי שלא יישאו נשק. מרי פעם הוא מפסיק את השיחה אתי ופר"נה לידידיו הערבים. אני שומע את הערבית הצחה והשוטפת שבפיו של הדיפלומט ה"סובייטי בהיריהשער ואינני מאמין למישמע

מיכאל אנדרייב

אמא רוסיה

10 מיליוני בני־אדם חיים בארצנו על קו העוני. קומוסולסקאיה פראברדה

לא, לא לי חלום פריס קוסמת
כי עולמי רק כאן, על אדמה רוסית,
ריקה ידי מכל צפור גן עדן,
אף אין לי — תחת השמים —
חסידה ארצית.

במי להאמין — בשטן? באל?
מר לי כך לחזות בפני ארצי.
למי אלה להתודות, למי להתפלל
כילר שלנגדו אמו הקבצנית.

שנה שנה נרבה מלים לשוא
מלים של סרק שטעם אין בהן
ארוה, אני אומר, ארוה עכשיו
כל שגם לנו שפכה נקונ.

הו ארץ, כבר רות מספיק מכות
מצרים,
לא נבואת ועם לי, אף לא של
נחמה,
מוטב אשב לי כך שותק וקמוץ
שפתים
אכבה כמו ילד על כתפך הלא־
מנחמה.

מרוסית: נתן זך
על פי תרגום מילולי של דורין גוי

אוזני: אפילו את העיצורים הגרוניים הוא מבטא כהלכה. אין בערבית שלו שמץ של מיבטא זה. אגב, הוא מדבר גם מעט עברית.

הוא כבר ביקר בישראל שלוש פעמים וא־נחנו נדברים להיפגש בכיקורו הבא. בשעה שבו אכל לא לפני את אחרי המלחמה. הוא נזהר שלא לבטא עמדות פוליטיות חרימש מעיות. אילו ניטל עלי להמר על השגריר הסובייטי הראשון בישראל או בפלסטין — הייתי שם את כספי על סרגיי פייכטין.

כל אותו זמן מנגנת התזמורת שבקצה הדי מיסעדה, כמה שנקרא היום בעגה אמריקאית פול ווליום, ודברינו טובעים לעיתים ברעש מחירש האוזניים.

10 שנים אנחנו נלחמים ברעש הזה במיט עדות שלנו ועוד לא הצלחנו, מודה פייכטין. ובחיוך: "הבעיה כנראה מסוכנת הרבה יותר מבעיות הפרסטרוריקה. אבל בסופו של דבר

We shall overcome! —
בין Feeling של פרנקי ליין ו־Yesterday של הביטלס, מתנגנים מחולות־עם אוקראיניים והכל מקפים כמטורפים. או כרובים גמישים להפליא. במחול "פולובצ" אחד מניפים הרוקרים את בנות זוגם למרומים והקאווירא כמעט נתקע בגורנו. נמה לי כי לקיטו בהתקף קשה של מחלת־ים.

אני אזור עוז (לא עמוס) ומצטרף לחגיגה בכך שאני מבקש מידידי הסטודנט עימאר להזמין עוד "סיבוב של Feeling האהוב עלי (אבל רק אחרי וורקה). הזמרת מבקשת לברר מיהו חסיד שוטה זה של Feeling בקרב הקהל. כאן נגמר העוז (לא עמוס) שלי. אני שולח את עימאר היקר שיעמוד לצידה כממלא מקומו. א"ן Feeling כמו Feeling אבל יש גיבורים

ומוגי־לב. במוסקו, כבכל מקום אחר. והזמרת כבר שרה כשסרגיי — שגריר לעתיד־לבוא לאיוורנו על פי התחויות שלי — מרים עוד טוסט סובייטי ברוח הפרסטרור קה: הפעם, ל־Feeling. והקהל, כמעט כולו, אני לא מגזים (אולי נישח שאנחנו זרים), קם על רגליו ושותה ל־Feeling. נאודארובייח!

גאולה כהן ואהרון מגד היקרים, האם זה ייתכן היה בישראל?

ואם תענו לי בחיוב, יש לי כבר תשובה בשבילכם. בגליון הבא עלינו לטובה. ג.ב. אגב, האם ידעתם ששאלו אותי — כמסקוואה! — איך אני מסכים להמשיך ל־פרסם ב"עיתון גאנגר" — לא. ידעתי שלא תנחשו.

שבוע קשה למחאה

שאמר אלא כדיברי קידום מכירות לתקליט. ועוד טענה בפי יענקל'ה כלפי השמאל: הם אינם יודעים ערבית, בניגוד אלי, שהוא למד ערבית.

הפעם: דברים כדורבנות. אבל מה לעשות ומירון בנבנישתי, יהושפט הרכבי, יוסי ש"לוח, שימעון בלס כולס דווקא יודעים ערבית — ועל בוריה. וגם לא בשנים האחרונות למדו אותה. אפילו אני, הקטן, קורא ערבית בעיונותי הרבים, ועוד ב־1967 הוצאתי, ביחד עם ראשד חוסיין, משרור ערבי, קובץ תרגומים מערבית.

את ההערה האחרונה אבקש כבר לראות כחלק מקידום־המכירות של סיפרי הבא, כמו בן. מטוסיאן.

עוד אחת שנטפלה למשרורי המחאה המי עטים והצנזורים שלנו, אף היא צוערת ותיקה עם הזמן, היא חוקרת הפולקלור, הפרופסור עליזה שנהר, שלפעמים דומה כי היא מפרס סמת את מחקריה בעיתוני הערב עוד בטרם תיכש הדיו שבה נכתבו.

נמזול מזלה ובאותו שבוע עצמו שבו לקחה טרמפ על נושא הטרמפ, סליחה, לא דקתי פורטא: פירסמה את הגיגיה ההגונים על סוגיית הטרמפ — כחיים ובאגדה, הוקצה לה בעיתוני הערב שלנו — בתיווכן של "הציפורים הקטנות" המצפצפות שם כנראה בשמה ובזיומתה — עוד עמוד (גם פה תצלום יופי, כמוכן). הפעם הטרמפ הוא על שירי המחאה.

מי יעז לומר על החוקרת שלנו שהיא לא רגישה למשק כפי הזמן. במחקר חרש, אשר נתפרסם, אנחנו למדים לדעת, כימים אלה ממש, בחוברת החרשה של כתביהעת החדש חץ, נאמר לנו כי "שירי החיילים ממלאים פונקציה חברתית חשובה במצב מסוים של מצוקה. כאשר המצב נעלם — נעלמים גם השירים".

ואכן, אם כולם דומים ל־שיריהמחאה שאותו מצטטת החוקרת — מוטב להם שיעלמו. ויפה שעה אחת קודם. שהרי "עוגה, עוגה, פה נפלה הפוגה", נסתובבה כל היום/ער אחר יפול פאנטוס/לשבת, לקוס/לשבת, לקום" — באמת ספק אם ראוי הוא להצטרף לביכסי צאן הברזל של קלאר סיקת המחאה בישראל.

בסיכום, מסכמת הפולקלוריסטית שלנו, בניסוחה של המראינת, "בעיקבות שיריהמחאה שאנו מהשטח הופיעו גם שיריהמחאה ממוסדים של משוררים, מיקצועיים".

ככה: ומה תאמרי אם אומר לך, עמיתה יקרה, ששירי המשוררים הקדימו בחודשים רבים את שיריהמחאה בנוסח "עוגה, עוגה".

בחודשים, אם לא בשנים! — ואם כבר עוסקים בדיקוריות, אולי תסביר לנו הפרופ' שנהר מה זה שיריהמחאה ממוסד? האם כוונתה לשיריהמחאה שנכתב על ידי

הקרן הקיימת, קרן היסוד ושמה עליידי בנק לאומי לישראל.

עוד אחד שיצא ברש גלי (הכיפה הסרוגה שלו סמיה לפי שעה מן העין) נגד שירת המחאה שלנו, היה אותו ברתנא או ברטינא, שנתמנה חצי עורך ירחון אגודת הסופרים מאוניוים. במילים אחרות: החזיר עטרה ליושנה.

הוא — כך ברתנאברטינא — לא יפרסם בעיתונו שיריהמחאה, שהרי הללו הם שירים פוליטיים ושירים פוליטיים, כידוע,

נביאת־זעם: נעמי שמר

אינם שירים. ובמאוזינים זה החדש יתפרסמו רק שירים. מכאן: אפסה תיקווה מן המוחים. והחזון הופק בדי המשלמים והמשטינים. אבל מה תעשה אתה, ברתנא או ברטינא, פרודוקט סיפסי של בית עכשיו הזכור לטוב נוספה ספרותי לספחת של מעורב, מה תעשה בעיר ההרירה, ובראייתכם שוב בקובץ ידכס של ח"נ ביאליק? מה תעשה בשיריהמחאה והשירים הפוליטיים של שאול טשרניחובסקי — כלל שאו וס ציונה, עמך מובעים בדם. יהודים בשער, זוזאח בישראל כי חפרון מלחמה ועוד ועוד.

אני ידע שהיגריד היינה, ויקטור הוגו, כרטולס ברכס, מאיאקובסקי, נרודה, רפאל אלברסי, אליסם, גינתר גראס ואקנסברגר אינם עושים עליך רושם — הרי הם גויים, רחמנא ליצלי, וגויים צריך לתרגם ואתה הרי, לפחות כך אתה מכריז, לאו דווקא מחסידי ההרגומים (עם לבד שכו"ן) וגם הבורות המצויות. אבל מה תעשה במשרור העברי שעסק במחאה — דווקא פוליטית וקולנית — יותר מכל משרור עברי אחר בזמן מן הזמנים: אורי צבי גרינברג?

ומה תעשה בשיריהמחאה האקטואליים פוליטיים של נתן אלתרמן. ואם אנחנו כבר עוסקים בסוגיה זו, מה תעשה בשיריהמחאה (למשל יצחק חשדל על השכפ"ץ) של שותפך לעריכה (החצי השני) צבי עצמון?

תחשוב קצת על זה, דוקטור (כריאלון) חצי־עוד.

דווקא השבוע אני קורא בעיתון הערב שהוא צהריים שום בוקר (קונץ ישראלי טיפוס), מודעת ענק מטעם עיריית תל־ (המשך בעמוד 44)

**מרים
בימיני**

מזל החודש:

תאומים שאלון האהבה

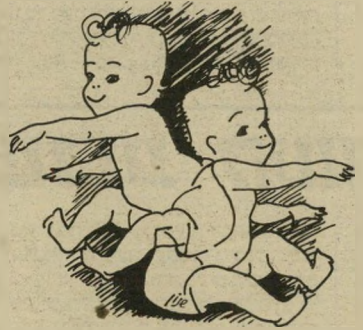
למזל תאומים לא קל להתמיד בקשר אחד לכל החיים. זה די נדיר שבני מזל תאומים יקבלו בשקט את העובדה שמת' קשרים לבני זוג, נשארים עימו ויותר לא מתנסים בחוויות-אהבה נוספות. השאלון מראה את היחס לבני-הזוג. השאלון אינו מתייחס רק למזל תאומים אלא לכל המזלות.

האם אתם אוהבים את בני-זוגכם?

האם אתם אוהבים את בני-זוגכם או שהשיגרה השתלטה על חייכם? הנה מיספר שאלות היכולות לעזור להבחין בין הצורך הזה לבין קשר-אהבה

אמיתי. על כל שאלה יש לענות ב"כן" או "לא".
(1) האם קרה פעם שהתכוונת לטלפן לבן/בת הזוג והתקשרת במקום זה למישהו אחר?
(2) כאשר את/ה עוזב/ת את בן/בת זוגך כדי לצאת לטיול, את/ה חש/ה צורך לטלפן אליו/אליה לעיתים תכופות?
(3) האם הלכת פעם לבלות במקום שהיית בו עם חברה/קודמת?
(4) האם קורה לך שאת/ה משאירה בלי כוונה משהו בדירה או במכונית של אהובך?
(5) האם קורה שאתה שוכח את שם בן/בת זוגך או קורה לו בשם אחר?
(6) האם קורה שאתה שוכח לשלוח מיכתבים או להתקשר לבן/בת זוגך לאחר הבטחה מפורשת להתקשר?
(7) האם את/ה וחברתך/חברך מוצאים

חברך ואתם קונים כרטיסים למופע כל-שהו, קורה שאת/ה שוכח/ת לקנות כרטיס נוסף בשבילו/בשביילה?
(10) האם את/ה נמנע/ת מלגלות ל-חברה/דברים מפני שאת/ה חושש/ת שהיא/הוא עלול/ה להימנע?
(11) האם יש לכם ויכוחים סוערים?
(12) האם את/ה מרגיש דאגה או קינ-אה אם בן-הזוג מתקרב/ת או נמשכ/ת לא-נשים אחרים?

האם קורה שאתה שוכח את שמו של בן/בת הזוג?

את עצמכם מנסים להתחמק זה מזה, אך בסופו של דבר נתקלים זה בזה?
(8) האם אתה מסתובב/ת והולכת/ת לישון, או מסתלק/ת הביתה לאחר מעשה-האהבה?
(9) האם נכשאת/ה יוצא/ת עם חברתך/

קרא את ההערות לכל שאלה שענית עליה בחיוב, כלומר ב"כן".
(1) אתה מסתייג מבן זוגך. זה מפ-ני שהיה לכם ויכוח או שאתם ממשכים את הקשר מתוך צורך, ולא מתוך אהבה.
(2) כנראה שיש לך צורך לחפש ביטחון. זה סימן לכך שאת/ה לא בטוח/ה שאת/ה מסוגלת/ת לאהוב ולהיפרד, בביטחון שלא תהיה מסוגלת/ת ליהנות לבדך רחוק מבן/בת הזוג שאת/ה נזקק/ת לו/לה.
(3) האהבה החדשה שלך לא החליפה

את הראשונה.
(4) כנראה שאת/ה רוצה לחזור וממ-אן/ת לעזוב, זה סימן של אהבה אמיתית.
(5) כנראה שאת/ה לא אוהב/ת ולא זקוק/ה לחברה, גם לא יקשה עליך לשכוח אותו/אותה.
(6) יתכן שלא התכוונת בכלל להבטחה הזאת, לכן בדוק/בדקי היטב מה בדיוק

קשה לתאומים להתמיד בקשר אחד לכל החיים

התכוונת לומר, ואמור/אימרי זאת בצורה ברורה. אם את/ה לא יכול/ה, סביר להניח שאת/ה לא באמת אוהב/ת את החברה/ה.
(7) את/ה מאוד מעוניינת/ת במגע גופני. ברר/י לעצמך איזה מין קשר זה! אהבה או מין?
(8) כנראה שהמשיכה הזו היא מינית יותר מאשר קשר על בסיס ריגשי.
(9) כנראה שרצית להיות לבדך.
(10) את/ה זקוק/ה לו/לה יותר מאשר אוהב/ת אותו/אותה.
(11) כנראה שאתם אוהבים זה את זה מאוד.
(12) את/ה זקוק/ה לתשומת-לב של בן/בת הזוג, ולא מצליח/ה להבין שאנשים רגילים ובריאנים יכולים להימשך לאחרים וגם לאהוב אדם אחד בצורה עמוקה.

צפיות בעיות כספיות, בעיקר בכספי-שיער פחה, ועליכם לדאוג ולהחזיר את הנוגעים בדבר. בחשבונות סעור תמים עם שותף או עם קרוב עולמים להתגלות סיבוכים. צריך לברר בדיוק מה קורה. מי ש-מיקצונו בקנאות, הנה-לתחשבות או ביטוח יכול לפשוט ולהניע עד עורכאות מישפיות, כשלא בסוף כלל שיוכל להוכיח את חפותו. צריך לבדוק בשבע עניים כל פעולה הקשורה בכסף או רכוש. עלולה לצוץ בעיית בריאות.

נדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

אלה מביניכם הקשורים בקשר רומנטי יצטרכו להיות מאוד זהירים השבוע. אם אתם מסתירים משהו ובטוחים שאיש לא יודע, דעו שזה יכול להתגלות ולהרוס ש-חיות קיימת. מי ש-עובד שעות נוספות כדאי שלא יסתכן בכך השבוע, כי הסי-כוי שזה יתגלה ויגרום לצרות נבוה ביותר-סלפון, שיתקבל לפ-תע, יגרום לאי-נעימות. עניינים שנמנע-תם מלעסוק בהם צאים לפתע השבוע.

אתם עלולים להרגיש לא טוב. משהו מעמיס עליכם עבודה נוספת ומאלץ אתכם להישאר זמן נוסף, כדי להשלים עבודה שלא אתם חייבים לעשותה. נטייה חזקה להיפגע בתאונות, לאו דווקא בדרכים. רישות בכפות הרגליים ובגפיים בכלל. אל תחלמו. חשוב לשמור על עירנות. חשוב לעול את הדלת הימ. באופן כללי האוויר חם במוב השבוע. ומקבלים חייוקים מברכה-משפחה ומחברים. כל מי שמסביבכם מרצה מכם.

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

בא לכם לצאת, לבלות, להכיר ידידים חדשים ולשכוח מהחובות לבית ולמ-י שפחה. מרוב פעי-לויות חברתיות אתם נוטים לשכוח את הבית, וזה עלול לגרום לבקעה רצינית. זה לא משתלם. שבו יותר בבית. שימרו על הי-דים ועל הבית עצמו. אל תשימו לב למה שאומרים השכנים, החברים והשכניה. חשוב לדאוג לכל הקשור למגורים, למישהי ולמאנשים שעומדים אתם חיים.

חאזניים
23 באוקטובר - 22 בנובמבר

הורים עלולים להרגיש לא טוב. אתם מרוכזים יותר מדי בעבודה ושוכחים להתקשר ולברר מה שלומם של בניה-זוג. הראש לא במקום. אתם מרוכזים יותר מדי בעבודה ולא שמים לב שהחיים מתנהלים. מאוד לא רצוי לקיים ראויות, פגישות או נסיעות בין ה-19 ל-21 בחודש. זה יכול לאכזב וגם להיות מסוכן. בתחום הרוחני קורים דברים מוזרים. אנשים עשויים, או חוזרים מחוץ-לארץ, נזכרים בכך לפתע ומתעקשים לפתח קשר חזק.

זה לא השבוע המתאים לנסיעות, לטיסות או אף לטיולים בתוך הארץ. הסכנות רבות, וטוב יהיה לדחות הכל לשבוע הבא. מי ש-יגיל לצאת ברגע האחרון מהבית, שיקדים להחמיק דברים חש-רים, וחבל. ענייני כספים הופכים להיות קשים ומסובכים. פיתרון לא יימצא השבוע. השאינו הכל כמות שהוא ביתיים. הפתעה בתחום הרוחני.

קשת
23 בדצמבר - 20 בינואר

עדיין חשים חולשה. בעיות, שהציקו לכם זמן רב, יבואו על פיתרון. אין מי שיקח את האחריות מלבדכם. אף עליכם גם לדאוג ולמפ-ל בבימי-שפחה חולים. בעיות כספיות יציקו לפתע. תצטרכו להסדיר את ענייניכם עם נופים, רשויות והחוק. זה מלהיגר לפעמים. זה יכול להיות מאוד קשה. הרומנטיקה הפגה. אוהבים אתכם ומחכים לרמז קל וכל מי שנתרצו - שלכם. עליכם רק לתת סימן קטן לכיוון הרצוי.

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

צריך להיזהר מאוד בנהיגה. עדיף להימנע מנסיעות השבוע. להעדיף תחבורה ציבורית במיקרה "ה-צורך. בעבודה אתם מרגישים יותר מדי בטוחים. אם חשבתם לשוחח עם הבוס או לעשות צעד שיש בו סיכון, דחו זאת בש-בוע. התגובות לא יהיו כפי שציפיתם ועלולות להיות נגד-כם. זה שבוע מבלבל עבורכם, ולא תמיד אפשר לשלוט במה שקורה. חבל לפעול בעיתוי הלא-ראוי.

חפץ יקר-ערך שאבד לכם יימצא בקרוב. בעיות כספיות יבואו על פיתרון השבוע. משהו שהאמנתם בו מתגלה כאדם שאפשר לסמוך עליו. אתם שרויים בחידות קשות. יתכן שאין להן בסיס, אך רצוי להיות זהירים ולעד-מור על עצמכם. אין זה הזמן לבצע ניתוח או לגשת לטיפול קשה. ב-19 וב-20 חשבו שחש-ויו על הילדים במיש-נה. בחחום הרוחני אתם מאוד מבוקשים, ורבים מבני הימין השני משחרים לפתחים.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

שבוע מאוד רגיש בעבודה וביחסים עם הבוס, הסמכויות או הממונים. אין זה השבוע המתאים ל-צאת למאבקים, אף אם הם צודקים. ה-17 וה-18 בחודש די מ-סוכנים, נטייה להיפ-גע, להיפגע או לעשות טעות שיכולה לעלות ביקור. אל תזלזלו במכרים חדישים. חבל להחמיק קשר שיכול להיות חשוב מאוד בעתיד הלא-רחוק. לקראת סוף השבוע יגיע אליכם סכום-כסף ממקור לא צפוי.

טלה
21 במרץ - 20 באפריל

חוסר-הסגורים הופך להיות בעייתי. זה קורה בהפתעה מוחלטת. יתכן שתצטרכו לעזוב את מקום-המגורים ול-חשוב על סביבה אחרת. יתכן גם שתצטרכו לה-כנס להוצאות גדולות כדי לתקן או להחליף מערכת מאוד יקרה בתוך הדירה. היכרות חדשה עלולה לבלבל אתכם. הקפידו לשמור על הקשרים הקיימים. אין זה הזמן להתנסות בחוויות חדשות ולסכן את מה שיש. במקום העבודה אתם זוכים לשבחים על ביצועים.

זהו שבוע מאוד רגיש. זה מתבטא בעבודה וביחסים עם אנשים. היחסים עם הבוס יהיו בעי-יתיים. יתכן שתאמרו יותר מדי או שפלי-טת-הם תביא לגילוי סוד חשוב, שימפל-נדרכם. ריב עם שכנים או אחים יגרום למ-כוכה. בתחום הכספי צפויה הפתעה טובה, וכל זאת אל תיגררו לביזבוזים. נסיעות עלולות להיות מסוכנות. בעיות בריאות קלות צפויות מה-19 עד ה-22 בחודש.

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

דרכה הססגונית של צעירה דתית מחיפה שהיתה דוגמנית צילום והפכה חברתו של חברי פרלמנט בריטי

מרים דייוויס, ישראלית החיה זה שנים רבות בלונדון, וחיה טוב מאוד, עם כל הלכסוס האפשרי, אומרת שהיא מאמינה בכל השטיקים הנשיים. "צריך להיות נשית עד הסוף, כי זה מה שהגברים אוהבים — כעצם הם ילדים קטנים. קשה להסביר בדיוק את המושג הזה, נשיות. לא קוראים על זה בספר. נולדים עם זה.

כאשר אני נכנסת לחדר, מבחינים בי. זו מעין הקרנה, פילפל, הצורה שבה את נושאת את עצמך, איך את מסתכלת בגבר, איך את מקשיבה לו. אשה יכולה להיות יפהפיה, אבל אם היא לא נחמדה, לא יעזור שום דבר. צריך לתת לגבר הרגשה טובה. לגברים יש אגו מאוד רגיש, ואסור לפגוע בהם. כאשר הייתי צעירה, הייתי מעליבה אותם. אחריכך למדתי איך להיכנס לראש שלהם, להעריך אותם כאשר הם מצליחים, לתת פידבק. לחבר שלי, אחרי נאום בפרלמנט, אני אומרת: נהניתי מהנאום שלך. זה חשוב, מילה טובה, והוא מרגיש שאת די חכמה כדי להבין מה הוא אמר."

מרים בירושלים (1962)

כאשר אני נכנסת לחדר, מבחינים בי. זו מעין הקרנה.

להתקשט בהם, או לשמור אותם בכספת דירתה הלונדונית המפוארת. היא נולדה בחיפה להורים ממוצא הונגרי, בעלי חנות לכלי-בית ומתנות. את גילה המדויק היא מעדיפה לשמור בסוד, ומסתפקת בהייתי סטודנטית בשנות ה-60, ואפשר לנחש. מרי פעם היא מגיעה לביקור בארץ,

בבית-הספר הייתי בין היפות של הכיתה, למרות שאז אהבו שמנמנות, ואני הייתי רוזה. היה לי חבר, הבן של הרב קניאל, הרב של חיפה, והוא היה אומר: "מה פתאום רוזה? יש לה חזה, יש לה תחת!" הייתי נערה שמרנית, תניכת בני-עקיבא. תחת להתגייס לצבא, הלכתי לסמינר למור

מרים בלונדון (1989)

השתתפתי בבניית המקום, ואחריכך ביליתי שם רוב הזמן. היו שם יופי של חבר'ה: שלמה כאום, ינוקא, אריה זקס, ראיף אליאס, ריבקה מיכאלי. היתה בימה לאמנים צעירים, גברי בנאי וריבקה שרו שניים וחצי שירים, עשינו להם טובה ששמענו אותם. הייתי שומרת-מסורת, אבל בהדרגה הת-

איפה ארץ מחיפה

חלתי לנסוע בשבת, להדליק חשמל בשבת. עברתי בלישכת-התיירות בנמל-התעופה. הכרזתי על מטוסים שנוחתים וממריאים ואירגנתי טיולים לתיירים. הכינו אז עלונים לעידוד התיירות בארץ, וצילמו אותי, יחד עם עוד כמה יפות, על רקע בתי-כנסת עתיקים, רכובה על חמור.

עשיתי תואר ראשון, וב-1964 נסעתי לקרובים בדרום-אפריקה. הייתי מורה בבית-ספר יהודי, התחתנתי עם יהודי עשיר, ונולדה אירית, שהיא כיום בת 21, עובדת-סוציאלית ומרצה בנושא.

תמונה

אצל השכן

הייתי נשואה במשך שלוש שנים. הוא היה צעיר ממני. לא התאמנו. נסעתי ללונדון, כדי לבדוק את האפשרות להסתדר שם, והתגרשנו. שוב עברתי כמורה בבית-ספר יהודי, וגם מכרתי תכשיטים. יום אחד ראיתי אצל שכן צילום של גבר נאה, ורציתי פרטים עליו. השכן אמר ששמו פיטר דייוויס, שהוא רופא-שיניים וטייס, יהודי-למחצה. השכן סיפר לי עליו, אבל לא הסכים לערוך היכרות בינינו. הוא קצת קינא. מצאתי את הטלפון של פיטר במרפאה, צילצלתי, נפגשנו, ועברנו לגור יחד, ברירה מפוארת במרכז לונדון, יחד עם בתי. הוא היה מבוגר ממני, נאה מאוד, רומה נעמי רון ■

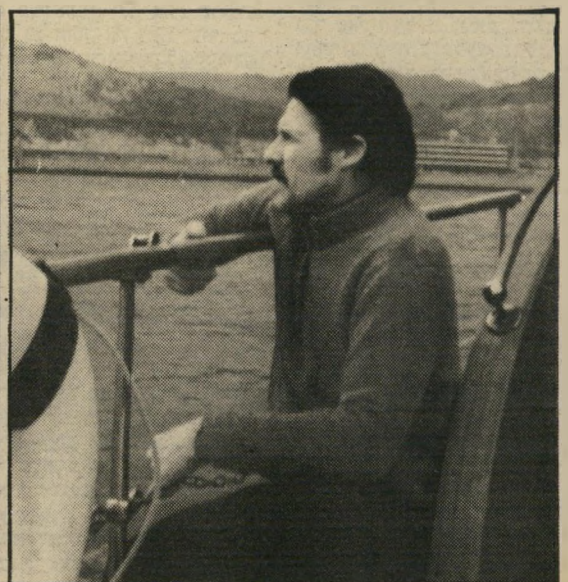
רים. אחריכך הייתי מורה בירושלים, וגם למדתי באוניברסיטה — פילוסופיה וספרות. החיים אז היו שיגעון. חבר שלי, יהושע קופר, פתח עם שותפים את קפה בכחוס.

מתמקמת במלון הילסון, ומשם היא יוצאת לפגישות עם ידידים וידידות, טיולים וברי לויים. סיפרה מרים:

מרים דייוויס, לשעבר ררום, היא אשה מטופחת, סכסית, אוהבת את החיים. היא אוהבת גם תכשיטים יקרים — טבעות-ידה לזמנים, למשל — ויכולה להרשות לעצמה

חבר-לחיים 2: לורנס ואן (במירפסת הפרלמנט)

חבר-לחיים 1: פיטר דייוויס

לנבטים יש אנו מאוד רגיש. צריך לתת להם הרגשה טובה.

דלת, ועליה כתוב: פרטי, אין כניסה.
אם אני רואה שאסור להיכנס, אני חושבת: למה אסור? ונכנסת. זו אני יודעת שהמיקרה שלי עז שה קצת רעש, והיתה חקירה. חסמו את הדלת, והעמידו שוטר בפתח. נכנסתי וראיתי שלושה חברי פרלמנט יושבים להם בנוחות, בלי עניבות, רגליים על השולחן, שר תים. זה היה חדרהמנוחה שלהם. אמרתי: או, מצטער, לא ידעתי שהכניסה אסורה. ואחד מהם אמר: אבל לנשים יפות מותר להיכנס.

אחר מהם, לורנס, חיפש חדר כי עיר, כי הוא בא מאזור מרוחק. הוא נאה וחמוד, שיער כהה, ספורטיבי, היה אז, לפני שבע שנים, בן 50, נראה צעיר מגילו. השכרתו לו חדר בבניין שלי, התיידדנו, ואחרי כמה חודשים עברנו לגור יחד.

סיירנו יחד בארץ, והוא התרשם מאוד. הוא לא ייחודי, לא התעניין במיוחד בישראל עד שהכיר אותי. אני קירבתי אותו לנושא, הפכתי אותו לפרר-ישראלי. הוא נוהג להגיש שאלות בפרלמנט לטובת ישראל, והוא חבר בלובי של ידידי ישראל בקרב חברי הפרלמנט הבי-ריטי. נעשה פעיל ממש.

לורנס הוא גרוש, שלושת ילדיו נשואים וחיים במנצ'סטר. גרנו יחד שש שנים. ידעתי שנישואיו לא יהיו כאן. אצלו העיקר זה הקארירה הפוליטית. אני זקוקה לתשרי מתלב, שהגבר יהיה איתי. הוא מייצג את מנצ'סטר והסביבה, ומרבה בנסיעות. למעשה, הוא נשוי ל-פוליטיקה.

עדיין מחפשת

ה יתה בינינו הסכמה הדדית שזה לא זה, והוא עבר לגור עם חבר-פרלמנט אחר, ליד בניין הפרלמנט. אבל אנחנו ממשיכים להיות בקשר, יוצאים יחד מדי פעם. אני עדיין מחפשת את הגבר שלי. מתאים לי אדם חופשי, איש עסקים, שאפשר לנסוע איתו ביחד. חבר-פרלמנט הוא איש של המיפ-לגה, לא אדם חופשי.

לורנס, למשל, הקפיד תמיד לקנות מכונית מתוצרת בריטניה, יד שנייה, לא מפארת מדי, כדי שלא יגידו: איך זה שחבר הלייבור נוסע במרצדס. הוא לא אדם-שלי-עצמו, גבר שאיתו אפשר לנסוע בעולם, בוחר ובנוחות, בלי לעשות חשבון לאף אחד. אהבתי ללכת איתו לקאזינו, למעדונים. גם הוא אהב לכת לוח במקומות אלה, אבל תמיד היה אומר: אני חושש, אחר-כך יכתבו שאני מבלה ומכבז כסף, או מהמב. הייתי רוצה לחזור ולחיות בארץ, אבל זה לא יהיה קל — לחסל שם את הרכוש ולהתחיל כאן חיים חדשים בתור עולה חדשה, להתייחס אליה אחרת יותר מ-20 שנה בחו"ל. חסרים לי כאן הנימוסים שאליהם אני רגילה. דוחפים כאן, הגבר הישראלי לא פותח את דלת המכונית עבור האשה, ובכלל מתנהג בגסות-דעות. אין תורה, אין בבקשה. מצד שני, יש לי חברות טובות בארץ. בלונדון — רק אחת או שתי. היחסים שם פגישתיים, צריך לקבוע כל פגישה מראש.

חלום חיי היה שיהיה לי גבר אחד לכל החיים, כי אני אשה של גבר אחד. זה לא כל-כך יצא, אולי זה עוד יקרה — אהבה גדולה עם מישהו מהרעק שלי.

(המשך מעמוד 33)
לשחקן ארול פלין. היינו יחד שמונה שנים. רכבו הגעתי לחברה של רופאים, ציירים, אמנים, אנשי קולנוע.

הבית נמצא באזור בלגריה, ומולי גרה בת-ידודה של המלכה אליזבת, הרוכסית מלאנקסטר. היא לא אומרת שלום לאף אחד בבניין, אבל אני משקה את אדניות הפרחים שלי ביתה, והיא מחייכת אלי.

לפטר היו הרבה לקוחות מפורסמים: דיאנה דורס, ג'ון גילגור. הוא היה אדם מעניין מאוד, האיש של חיי. לא התחתנו, אבל לקחתי את שמו. רצינו להתחתן, אבל אז הוא חלה ומת.

לא היו לו ילדים, והוא הוריש לי הכל: את הבית המפואר שלנו, עם ספריה ענקית של ספרי מדע ורפואה נדירים, בית-דירות בן חמש קומות בארלס-קורט, עם רי-רות להשכרה, ועוד דירה בקנטינגטון.

עברו עליי שנתיים קשות. התאבלתי עליו. לא רציתי לצאת מן הבית. אבל החיים עושים את שלהם. אף פעם לא שכחתי אותו.

לאנדי ליידי

ה סכתי לאנדי ליידי, בעלת בית. חלק מהידיים היו נחמדים, סטודנטים, וחלק היו מסומים, שהביאו חברים לגור איתם. החוק האנגלי מגן על הדיירה, ועם הזמן נוספו עוד חוקי-הגנה. גם אם הדייר היה דייר גרוע, שלא שילם ועשה נזקים לדירה — זה היה בלתי אפשרי להוציא אותו. הרבה בעלי-בית איבדו אז את הסבלנות ומכרו את הבתים שלהם. הבית שלי שווה כיום 300 אלף ליש"ט, אבל מכרתי אותו בחצי מחיר, ב-150 אלף, כי כאשר יש דיירים שקשה להיפטר מהם, ערך הבניין יורד.

כיום אני משכירה חדר יפה א' חדר, בבית שלי, רק לישאלים. הם אומרים שכף להיות אצלי, וכף להכיר אותי.

הגבר השני של חיי הוא לורנס, ואו, חבר-פרלמנט מפיגלה. לייבור. אני רווקה קונסרבטיבית, כמו רוב היהודים המצליחים באנגליה, שהם בעד מרגרט תאצ'ר. את מצליחתי, ולא אחת שרצאם סעד כל הזמן, את לא לייבור, כי הלייבור מעודד אנשים לא לעבוד, עלי-ידי תשלום של הרבה סעד. זה לייבור שולל יוזמה אישית, שואף להעלות את המיסים של העשיריים, רוגל בהעלאת מס-רכוש. אבל לא היו לנו ויכוחים. לא הייתי פעילה במפלגה. זו רק היתה הדיעה שלי.

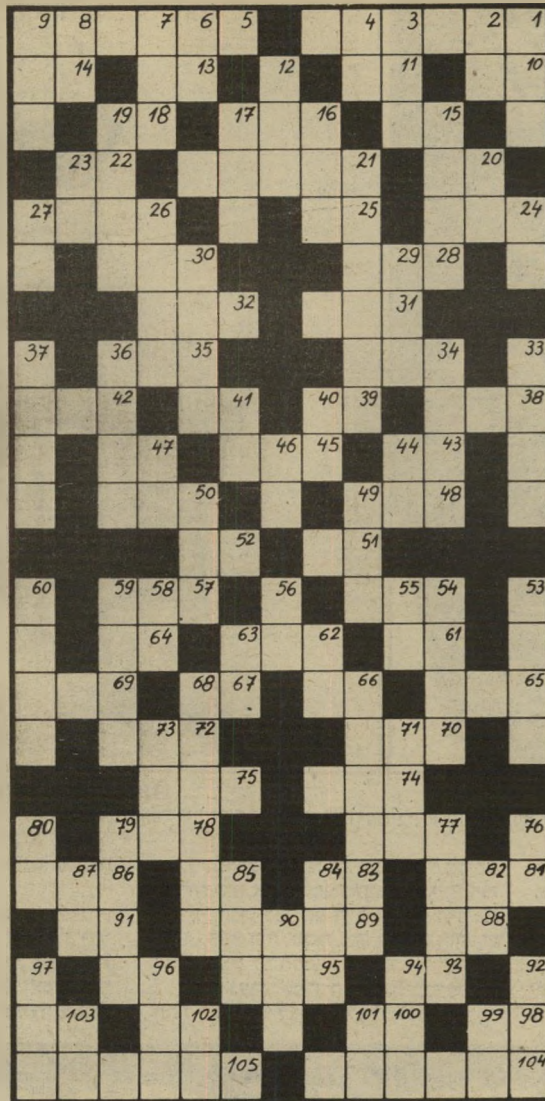
נזילה בארלס-קורט

א לורנס היכרתי במיקרה. יום אחד היתה נזילה באחת הדירות שלי בארלס-קורט. הדייר היה חבר-פרלמנט. הוא כעס על ה-נזילה, וקבע איתי פגישה בבית הפרלמנט. כאשר הוא ראה אותי, הוא היה המום. הוא רצה לדווקא? הוא שאל.

הוא הזמין אותי למיסערה שם, ונתן לי הזמנה ליציעה-מומנים, כדי לראות ושיבה של הפרלמנט. שמעתי קצת, נמאס לי, והלכתי לכיוון שרותי-הנשים. בדרך ראיתי

תשובץ העולם הזה

2702

מאת אביגיל יאי מאוזן

(1) אחרי יסודות נפרדים לחיבה אחת: (5) זרם קיצוני באמנות הציור: (10) כאן: (11) כנוי מליצי לנפש האדם: (13) מגש: (14) כיוון הבית: (15) שיעור השתתפות, חלק: (16) מחבר "המרפסת" (ש"מ): (18) סדר: (20) דרס, רמס: (21) אוסף שירי משורר רים במיזרח התיכון (מ): (22) מר לת הסכמה: (24) בכורו של יצחק: (25) מערב: (26) ציצית שיער (ח): (28) למור, חזור ולמד: (30) גיס: (31) שימש כסגנו של ברנדוט כמתווך בארץ-ישראל (1948) (ש"מ): (32) כרע, נפל: (34) תמו נשלמה: (35) זהב: (38) רעד: (39) יושר: (41) אחד מן הצאן: (42) רוח, פתח: (43) קיים: (45) קיש משופע: (47) תל שממה: (48) סוחר, רוכל: (50) סל עשוי קני סוף: (51) בהמת משאית: (52) שביב: (54) רעד: (57) חלק משלם: (61) משקה עלים סיני: (62) סרב: (64) צעיר: (65) נבל: (66) נעלם: (67) אציל: (69) כסול החלטה בתוקף סמכות: (70) מין קוף: (72) תוחלת: (74) אשפת חצים: (75) קשר בתכלית: (77) מרפא: (79) מטבע עתיק — מחצית השקל: (81) ניקה: (83) אות הנצחון: (85) אני (אניתה): (86) נבואה, חזון: (88) חומה: (89) שמש של שלושה מלכי פרס ממש' האחמנים: (91) מוכרת: (93) בת קול: (95) בירת סנגל: (96) רשע: (98) סופר יהודי: (100) למענה: (102) ענף תמרים: (103) שבת בישראל: (104) תבנית כוור הארץ: (105) לועג באירוניה ר עוקצנות.

מאוזן:

(1) גבול: (2) אלוה: (3) קערה גדולה ממתכת: (4) נכרה: (5) פרי חירות ההספק התשמלי: (6) שר שלא בשל: (8) קליפת הענבים: (9) שמן: (12) צנוע: (15) ציפור קטנה בעלת נוצות נאות: (16) איבר הנשימה לדגים: (17) הנאון האחרון בפומפדיא: (19) סנוף: (20) הכפל העליון בכנף: (21) חולות גורדים: (23) ציפור טרף: (24) ענף: (26) רמאות: (27) תבלה: (29) אישה של אביגיל המקראית: (30) כפר רריו בגליל העליון:

(33) מפרץ, נחל: (34) מקום פצוע בגוף: (36) דגש באות הא סופית: (37) תינוק, ילד רך: (40) אביון אומלל: (41) שמח: (42) שומרי-הסף במחנה-צבא: (46) ענף: (47) שיח רפנה: (49) מידת מרחק: (50) אטימות, סגירה: (53) איש נקלה: (54) הענק המיתולוגי שנשא על כתפיו את כדור הארץ: (55) תו מוסיקלי: (56) יהיר: (58) חוף: (59) דלוח: (60) עץ נשיר עלים: (62) קוסם: (63) בן-אדם: (66) הקרמה, מבוא לקטע מוסיקלי: (68) ענין

250 ש"ח? 500 ש"ח? 750 ש"ח? 1000 ש"ח?

הגדלת הפרסים בין פותרי תשבצי ותשבצופני העולם הזה נמשכת. אך לבקשת קוראים רבים מאוד הונהג שינוי. מעתה יכולים להשתתף בהגרלה גם קוראים הפותרים נכונה תשבץ (או תשבצופן) אחד. או שניים (רצופים). או שלושה (רצופים). או ארבעה (רצופים). בכל מקרה יועלה בגורל אחת לחודש. שמו של פותר אחד. בין מי שפתר נכונה תשבץ (או תשבצופן) אחד. שניים. שלושה. או ארבעה. והוא יזכה בפרס בהתאם למספר פיתרונותיו — 250 ש"ח לחשבץ אחד: 500 ש"ח לשניים: 750 ש"ח לשלושה: ו-1000 ש"ח לארבעה.

★ ★ ★

אח הפיתרונות יש לשלוח אל העולם הזה, תליאביב, ת.ד. 136, מיקוד 61001.

מיוחד

כל שבוע

בספיישל

אליך ליד!

מהיום העולם הזה בא אליך ספיישל,
כל שבוע - ובפעם הראשונה גם
מביא לך מתנה: ארוחה זוגית חינם,
ללא הגרלה, במסעדה מהליגה
הראשונה*

מהיום העולם הזה בא אליך ספיישל,
כמו בעולם הגדול: חם מהדפוס, חדש,
טרי, לוחט, עסיסי, ישר הביתה או למשרד,
עם שליח אישי.

מהיום העולם הזה בא אליך ספיישל,
אבל עולה לך פחות, לזמן מוגבל מאד: 290
שקלים ב-5 תשלומים שווים, ללא ריבית
וללא הצמדה-ויש לך מנוי ספיישל לשנה
שלימה על השבועון מס' 1 במדינה.

* מוגבל ל-1000 מינויים באזורי ההפצה, עד יום 31.8.89 ועד בכלל. המסעדה לפי בחירתך, מתוך רשימת המסעדות במחלקת ההפצה.

מבצע המנויים של העולם הזה. 03-232262

חתימה טעימה

מיבצע מנויים טעים עם העולם הזה

חתום על מנוי שנתי ותקבל:

- (א) השבועון יגיע לביתך/מישרדך כיום הופעתו ע"י שליח מיוחד.
(ב) מחיר המיבצע: 290 ש"ח כולל מע"מ אשר ישולמו ב-5 תשלומים שווים ללא הצמדה. באמצעות כל אחד מכרטיסי האשראי.

(ג) ארוחה זוגית ח"נם עד 60 ש"ח באחת מהמסעדות המובחרות המשתתפות במיבצע.

חייג 03-232262 מחלקת המנויים

* באזורי ההפצה בלבד

סיפור של אווירה

מסעדת המוצאות
רח' האוניברסיטה 2,
רמת אביב,
טלפון: 5414135*6

ביקור בדולפין-שטרן

המיוחד במסעדת דולפין-שטרן שברחוב דיזנגוף הוא, שהיא מקיימת את האינטגרציה שכולנו מדברים עליה, ולא כל-כך רואים אותה. כשכתוב בחוץ "מסעדת דגים" ומבעד לחלון רואים שולחנות ערוכים במפות לבנות, עם פרחים וכוסות יפות על רגל, מייד יש הרגשה שכאן נקבל אוכל אירופאי. אבל אירופה היא רק החלק השני של העניין. החלק הראשון, שהוא המנות הראשונות, הוא דווקא מיוחד מאוד, חומס וסלט-חצילים וסלט-זיתים, וחצילים מטוגנים עם לבנה, וסלט-ירקות קצוץ בסבלנות ומתובל בשמן-זית ולימון, ועל כל אלה חצאי פיתות חמות עם זעתר או עם חמאת-שום. אכלנו, ליקקנו את האצבעות וכמעט הצטערנו שכבר הזמנו מנה נוספת.

המנה הנוספת היתה חגיגית באמת: מגש גדול ועליו ארבעה סוגים של חסילונים, שהגויים קוראים להם שרימפס. אחד בשום וחמאה, אחד ברוטב שמנת ובתוספת פטריות טריות, אחד מטוגן עם בצל וצנוברים וקצת יותר מדי שמן, ועוד סוג מצופה בפרורי-לחם ומטוגן בשמן עמוק. מה שיש לי להגיד על השרימפס הוא שלמרות הפיתות עם הזעתר וכל המנות הראשונות, למרות ההחלטות בענייני דיאטה, לא נשאר אפילו שרימפס אחד לרפואה.

אחר-כך הדגים. אני הסתכלתי על בריזגי לסעודה, הוא הסתכל עלי וביחד אמרנו: "טוב, מזה רק נטעם." הוא קיבל דג סול מטוגן שנאפה אחר-כך ברוטב בשמל ופטריות, ואני קיבלתי דג סול מטוגן ברוטב תפוזים, ובתוספת שקדים, צימוקים ותמרים. כל אחד טעם משלו ואחר כך התחלפנו, כי הוא העדיף את החמוץ-מתוק של התפוזים ואני העדפתי את המלוח של הבשמל והפטריות. הרבה לא נשאר על הצלחות אחרי שטעמנו ואחרי שאמרנו שהינה אפילו מדג סול אפשר להכין מעדנים.

מנה אחרונה: יש גבול אפילו לקיבות המפותחות-מאוד שלנו. כוס תה עם נענע החליקה לנו את הגרון ואפשרה לנו להמשיך ולדבר על הדיאטה שנעשה פעם.

אל גאוצ'ו - לונדון מיניסטר

אירועים עד 80 איש
קייטרינג עד 1000 איש
פתוח: 12.00.24.00

שאל המלך 4, טל' 03-250079

קפה - פאב - מסעדה

שירה וריקודים
יום ד': ערב סמבה ברזילאי
ימים ה', ו', שבת: ארץ ישראל
פתוח רצוף יום-יום משעה 9.00 בבוקר
הזמנות לאירועים
רח' הירקון 109, טל' 5237426

הסינית צ'ינג-הו סווי מסעדה סניף טובה ואי-יקרה

רחוב דיזנגוף 110 (מול קפה רוזל) תל-אביב.
טלפון: 03-247066

פתוח 7 ימים בשבוע: 12.00-24.00
מומלצת לישראלים ולאורחים מח"ל

דיזנגוף 189 ת"א, טל' 232425

חברים
בילאמי

מפגש אביב

כל מה שלא ציפית
מפונדק דרכים

דרך חיפה 301 תחנת דלק סנוול (לפני צומת תל ברוך)
טל. 413480, פתוח יום יום עד 24.00

ומעתה גם ארוחה בתפריט קבוע:

מנה ראשונה: מרק או סלט חסה, או פטריות טריות עם חמאה ושום

מנה עיקרית: פירושקי לסוניו או שניצל עוף עם רוטב פטריות

מנה אחרונה: פרפה לימון או מרקה שוקולד או שטרודל עם גלידה וקצפת

כוס יין לבן לחמניות תוצרת הבית וחמאה

26.75 ש"ח
ירמיהו 30 (פינת דיזנגוף)
טל' 457599 פתוח מ-12.00 עד 01.00

חדש בתל-אביב!

עוד סניף של

"מסעדת יונס"
מאכלים מזרחיים

רח' בן יהודה 163, טל' 03-227813

התימניה הכי חמה בעיר

רח' אלנבי 12 ת"א (פינת הירקון 50), טל' 03-5101634

cafe-pub

הבית הלבן

הבירה הכי זולה בעיר

WHITE HOUSE

רח' הירקון 108, תל-אביב
טלפון: 230577

מאיפה אתה יודע? קראתי

העולם הזה
השבועון של ישראל

עצות לישישה המיוחמת

היוםון הבריטי דייל מ'רוד הוא פופולרי מאוד, ונמכר ביותר משלושה מיליוני עותקים מדי יום. היוםון לא נחשב כרציני ביותר, והוא עוסק ברובו בצדדים היותר טריטוריאליים של החיים ובי פינקטריה. את עמודיו מפארות כור תרות מהסוג של "ישישה אותה", או נשכה כלב שהכעיס אותה, או הנסיכה אן הועפה מהסוס שעליו רכבה, והעם הבריטי עוקב בחרדה אחר מצבו של הסוס.

מקום נכבד בעיתון תופסות הי דיעות על המיספחה המלכותית. לא עוברת יממה ללא ידיעה כל-שהי על המיספחה הממורה הזאת. מדי פעם מחליקים שם בעיתון סוכריות לקוראים. לא ממש עומי דים ברחוב ומחליקים סוכריות, אלא פשוט מצטטים מעיתונים אחרים ומחזרות דמויות ומציעים לקורא אים איך לנהוג בכל מיני מצבים. לפני ימים אחדים, מתחת לכר תרת המשונה "בראבו, מאהב זקן שלי", מציע העיתון לקוראותיו

תיסמונת המאהב הקשיש
תשובות חמות מבתיחון

הקשישות איך לשפר את חייהמן שלהן. או — יותר נכון — איך להביא את חייהמן שלהן ממצב של אפס מוחלט, הנגרם בשל מצב הבלות של הבעלים שלהן, למצב של חגיגת-מין גריאטרית אמיתית במיטה, עם כל הפעלולים וקולות הרקע.

מחוברת רפואית אמריקאית, הנק' ראת, "סכס אחרי גיל 40". (אני כש לעצמי בכלל לא ידעתי שיש דבר כזה, גם חוברת כזו, וגם סכס אחרי גיל 40.) מומחה-המין של החוברת המד' עית הזו אומרים שרונז'ואנים מר' דקנים, החוששים ממצב של איך אונות, יכולים לקבל תנופה אדירה

צעקות ישראליות

ישראלים רבים, אשר חיים או המבקרים בלונדון, מכירים היטב את המוסר הקרוי נב'. זה מיסעדה ישראלית בכיכר לוסטר, שהוא איור-התיאטרות ובתי-הקולנוע, והיא נמצאת מטרים ספורים מתחנת הרכבת התחתית. המלצירות ישראליות, הטבה תוניס, והבחורים מאחורי הדלפק והי קופה הם מאלג'יר (או להיפך). יש במיסעדה הזו גם אוכל, אבל בעיקר באים לשם לשמוע צעקות בעברית וקצת רכילות. השבוע נשמע שם הדרישה הבא בין שתי מלצירות: "את זוכרת את יפה, שעבדה בטלוויזיה בירושלים?" "כטח זוכרת, למה? מתה?" "לא! איפה! היא עכשיו בלונדון ולא הספיקה לדרוך פה, וכבר קיבלה ג'וב בבייביסי בתור עורכת ומגישה." "היא עורכת את המיטות ומגישה את התחת."

בו", "יופי", ו"אולה" כל פעם שזה יצליח לבעל שלהן. אנה אני אבוא? היועצים נותנים עוד כמה עצות לישישה המיוחמת, כגון: "תני תפי" חה לאגו של כיווגך עלידי מחמ" אה לגופו" (לבטח התכוונו למשהו כמו "הגוף שלך פחות נפול מהגוף של שרגא"). או: "ספרי לו איך הבגרות שיפ" רה את הביצועים שלו במיטה, ואיך בעצם האיכות חשובה, ולא הכמות" (בהנחה, כמובן, שאין לו כמות). יש עוד כמה עצות לאמזיקות, ובעצם רק העצה הראשונה עולה להיות מיטרד סביבתי. אני רואה בהבאת הצ'יטוסים הללו תרומה אישית קטנה שלי לשיפור מורל הקשישים בארץ.

של התעוררות, אם, אחרי שהם ער שים אהבה, הם זוכים בתשובות חמות מבתיחוג שלהם למיטה, או לקריאה הרמה "בראבו". לכאורה, אין דבר יותר תמים וחמוד מהעצה הזאת. אך בעצם, אם יתייחסו אליה הקשישות של איזור מגוריי בתל-אביב ברצינות, הרי שאיכות-החיים שלי בעיר תיפגע קשות. אני גר באיזור תל-אביבי מודקן והולך, ורבים מתושבי-השכונה כבר עברו מזמן את המינימום האר' לימפי הדרוש להיכנס לקטגוריה של סכס אחרי גיל 40. עכשיו, בעור נת-הקיק, חלונות הבתים פתוחים, ורק חסר לי שאלפי הקשישות באי' זור יתחילו לשאוג בלילה: "ברא'

פלישת היפאנים

ניו-יורק

שנה, והוא בעצם שמורת-טבע בלב. הכרך הגדול, ויש בו אווירה צרפי' תית של כפר, שולחנות קטנים ומי פות ארומות משובצות. כשעות הצהריים העמוסות, בין 12:00 ל-14:00, משתרך תור של אנשים הממתנים להיכנס. תיירים מרומניה מרגישים ממש בבית ל' מראה התור הזה. חלקם אף מצטרף לתור מתוך הרגל ובתיקווה להשיג שועיית. מלצרות צרפתיות דוברות אנ'

תארו לעצמכם את התמונה הבאה: ביסטר צרפתי קטן ואתנטי בלב עיר אמריקאית ענקית, עמוס בסועדים יפאנים, ששכל מה שסחר להשלמת התמונה הוא שהם יצעקו זה על זה ביידיש. הסיפור הזה לא לקוח מתוך מחזה סוריאליסטי. פשוט, יש מקום כזה בניו-יורק. LA BONNE SOUPE הוא כיס' טרו צרפתי, דו קומתי, קטן וצנוע, שנמצא במערב רחוב 55 בתי מס' 48 בניו-יורק. המקום קיים כבר 16

הכתעה לדיפלומט

תיאטרון

מחזה חדש מועלה בימים אלה על בימות ברודווי בניו-יורק. המחזה, M. BUTTERFLY, הצליח לסחוף עימו בחודשים שבהם הוא מוצג אף את המחמירים שבמבקרי-התיאטרון שבעיר, לגרוף כמה פרסי-טוני חשובים ולהותיר בתום כל הצגה קהל נדהם ונרגש, המורה למשתתפי המחזה בתשובות רמות. סיפור המחזה בנאלי למדי, והוא בעצם כמעט בלתי-אפשרי, אולם בימיו נכון, תפאורה עוצרת-נשימה, מישחק נהדר של כל המשתתפים וגורם מפתיע, המתפתח לקראת סוף המחזה, הופכים את הצפייה בו לחוויה נדירה. דיפלומט צרפתי מגיע לעיר בייג'ינג (פקינג) בסין, בתחילת שנות ה-60, בליויית רעייתו, לשמש בתפקיד וזטר בשגרירות. במהלך שהותו בעיר הוא נשבה בקסמיה של אשה סינית מיסטורית, שהיא הגברת הראשונה של האופרה המקומית, שאחר מתפקדיה היותר מפורסמים הוא מאדאם בטרפליי.

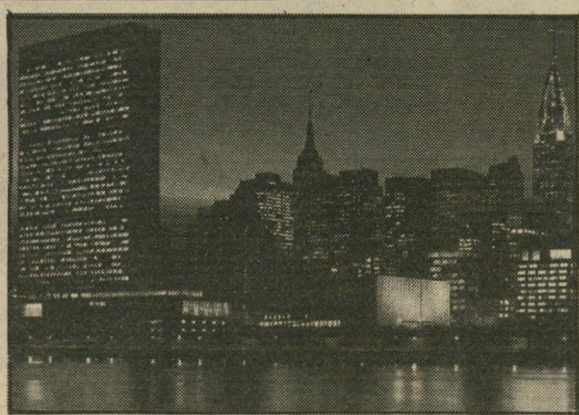
בהדרגה מתפתח בין השניים רומן סודי, ההופך עם הזמן לסוד הגלוי ביותר בקהילה הדיפלומטית של סין. במקביל להתפתחות הרו' מאן, מתחזק מעמדו של הפקיד בשגרירות, והוא מקבל תפקיד בכיר יותר, וזוכה בקינאתם ובהערכתם של חברי-וילשגרירות, על מולו ששפר עליו.

אסאט מסירה מעליה הגברת הסינית את צעיפי המיסטרין שהת' עטפה בהם, ומתגלה שהיא בעצם מרגלת, הפועלת בשירות המיפלגה הקומוניסטית הסינית, ואת המי' רע שהיא מוציאה ממאהבה הי' דיפלומט היא מדווחת ישירות ללישכתו של הוי"ד מאו.

סיפור אהבה מוזר זה נמשך קרוב ל-20 שנה, עד שפרשת-הי' ריגול נחשפת, והדיפלומט נשפט בצרפת ונכלא בעוון ריגול לטור' בת סין.

בישיבתו בכלא הצרפתי מגלה הדיפלומט, לתדהמתו, שהאשה שאותה אהב, ושאינה חילק את יצועו קרוב ל-20 שנה, לא רק שהיתה מרגלת, אלא גם — גבר.

בקצרה, תיאטרון מסוג אחר לחלוטין לחובבי-התיאטרון, שק' צה נפשם במחזות-הומר הרבים המועלים על בימות ניו-יורק.

ניו-יורק בלילה

בילוי מסעיר בכל שעה, בכל מחיר

רחל מרחלת על כל העולם

הפלייליסט ובת הח"כ

ישנו עורך-דין צעיר, נאה ופלייליסט מצ' לית, מאחורני הרווקים שנשארו עדיין במיק צוע הזה, **ציון אמיר** שמו. מאז שהודיעתי כאן שהוא דומה לוויקטור סיפואנטס, השחר חר המקסים הוא מפרקל"טיראלי, התחילו לקרוא לו ככה במיסדרונות בית-המישפט. אני לא יודעת אם אותו אמיר הוא ממש בלתי-חתין לחלוטין. זה יתברר רק בעתיד. בינתיים, אחת לכמה שנים, הוא כמעט-מתחתן, אבל רק כמעט. לכן השמועה על הרומאן החדש שלו כמעט הורגת אותי

נעם סרגוסקי, העולם הזה

קרוליי לנגפורד
נמאס לה מהצעירים

בשבוע, ואמר לה שהוא אוהב אותה, ומאוד רוצה לראות אותה, והומין אותה אליו לגניוורוק. אז כבר עברו שבועיים, וקרוליי עדיין שם. זה ממש סימן טוב, והיא מאוד מאושרת איתו. יתכן שלקשר הזה יהיה המשך רציני. אנחנו, בכל אופן נמשיך להחזיק לה אצבעות, בתנאי, כמובן, שהיא תיירע אותנו מפעם לפעם מה קורה איתה.

ציון אמיר
יתחתן? כמעט יתחתן?

מרב סקרנות: יתחתן? כמעט יתחתן? לא-זה ולא-זה?
באחרונה נראה אמיר בחברתה הצמודה של **גליה ויינשטיין**, בת 24, שאותה פגש אצל ידידים משותפים. לא פגשתי אותה, ולכן אני רק יכולה לצטט משמועות שהיא נאה מאוד, חכמה מאוד, לומדת עכשיו לתואר השני במינהל ואיגרון באוניברסיטת תל-אביב, וחוזק מזה אבא שלה הוא אחד מ-120 הנבחרים — חברה-הכנסת **אריאל ויינשטיין**. אז מי צריך יותר?

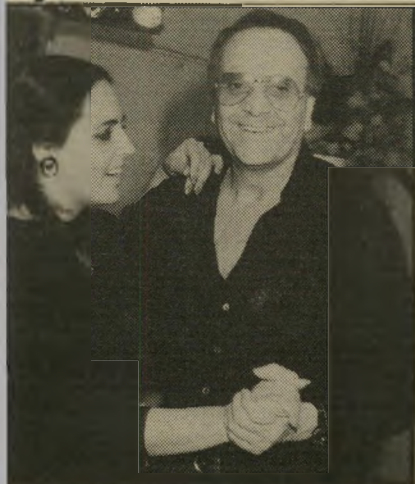
בתאריך הדיון לא הגיעה מירה לרבנות, ומעוז הבין שהיא נסעה לשווייץ. כשחזרה אחרי שבוע חיכה לה מעוז ליד הבית בשיכון כבלי. מירה חלפה על פניו ועלתה הביתה. מעוז עמר במשך שעות מאחורי הדלת, וצעק שהוא רוצה להיכנס רק לרגע. מירה לא פתחה דרך צעקה אליו מעבר לדר' לת שיחזור למלון דיפלומט.

גלי ויינשטיין
מריבה עם אשתו

לנסוע, אמר לידידיו כי יוציא נגדה צו עיכוב-ציאה מהארץ. מעוז נראה שותי בכל ערב. ובאחד הערב בים השתכר כבר של מלון פלאזה בחברת **ג'קי רזן**, שכן של מעוז במלון דיפלומט. ג'קי עזב את הבית אחרי מריבה עם אשתו, **מיסי**.

מעוז, שכנראה הפריז קצת בשתייה, נפל מהכסא כבר והשתטח על הרצפה, אנשי הבר הרימו אותו, וסחבו אותו החוצה לאוויר. מעוז הקיא וצעק דברים לא-ברורים. רונן גרר אותו לדיפלומט. למחרת פתח מעוז תיק-גירושין ברכנות.

מירה לב ודני מעוז
תיק גירושין

בירה בפאב

אתם זוכרים שנשבעתי כבר כמה פעמים, וגם נדרתי נדרים, שאני לא אכתוב על מישפחת ריין וספיהיה? זה פשוט חזק ממני! השם ריין פשוט עושה לי משהו זה כמו סם בשבילי!

אז אין חדש אצל **אסי ריין**, וגם לא אצל בתו היפהפיה **עמליה**, שהפכה סלברטי בתל-אביב כחוגי הצעירים. אבל אצל **קרוליי לנגפורד**, אשתו-לשעבר של אסי ואם בנו **ליאור**, יש חדש וגם שינוי. אחרי הרומאן האחרון שהיה לה עם בחור בשם גיא רפאלי, שהוא צעיר ממנה בכמה שנים, היא החליטה שרי, נמאס לה מהצעירים, ועכשיו היא תתרכז במבוגרים יותר. בין-לבי היא עברה כמלצרית בפאב ז'ונל, מקום שבו המלצרים יותר סלברטים מהאנשים שהם משרתים אותם, אבל זה לא שייך, כמובן.

באחד הערבים נכנס למקום גבר אמריקאי חתיך ומרשים, והומין בירה. כשהגיעה ההזמנה לשולחן שלו, הוא שכח מהבירה והתרכז במלצרית ששירתה אותו, קרוליי לנגפורד. מאז הם לא נפרדו. הוא גילה לה שהוא סטודנט לרפואה בניו-יורק, הנמצא בביקור בארץ, והיא גילתה לו שהוא מאוד מוצא חן בעיניה. בתום שלושה שבועות הוא חזר לגניוורוק, והשאיר את לנגפורד התוססת עצובה אך אופטימית. מסתבר שבמקרה הזה היא צדקה. הוא טיפלן אליה כמה פעמים

אמא פולניה

כשאמרו לי את זה, חשבתי שזאת בדיחה — אבל מסתבר שזאת אמת לאמיתה. אתם בוודאי זוכרים את אישה-גלריות ואי שף יחסי-הציבור **איציק תוראל**, שעזב את תנו לפני שנים רבות ועבר לגניוורוק. תוראל (40) שכשירון יחסי-הציבור שלו גובל בגאונות יות, לא הצליח ליישם בארצות-הברית את שאיפותיו, וניסה כוחו בתחומים שונים. לפני שנתיים הכיר בחורה פולניה נוצרית בשם **וילנדה** (32), בחורה גבוהה, בעלת שריר שאטני ומראה מרשים. הגוומאים בחבורה סיפרו שהיא בתי-אצולה, שיש לה תואר של נסיכה או רוזנת, והאחרים אמרו שהיא פשוט אשה מקסימה ומושכת. השניים התאהבו ונישאו, ואף נולדה להם תינוקת.

הכל היו בטוחים שכעת, אחרי שתוראל שיחק אותה באבא, הוא יבוא ארצה ויחיה כאן. אבל קרה דבר שלא-ייתכן: תוראל היגר לוור' שה, בירת פולין. אמנם הדירה בניו-יורק עדיין קיימת, ומפעם לפעם הם קופצים לשם,

איציק תוראל (באמצע) עם לנה וילנדה ורשה במקום תל-אביב

אך הכסים שלהם הוא בפולין. בני הווג תוראל מתגוררים אצל הוריה של וילנדה, וכשהם נוסעים לזמן ארוך הם משאיר רים את הילדה אצל הסבא והסבתא. הייתי המומה מהעניין שאיציק שלנו, שהיה כמו מלך בניו-יורק ושהכיר את כולם,

תקליטים וכדורגל

לא מזיז בכלל

תגידו מה שתגידו, הזמרת **יהודית רביץ** היא טיפוס יוצא דופן. לא זה בלבד ש היא זמרת מעולה, היא גם חברה'מנית, והצער רים משתגעים עליה. יש לה ראש טוב, כזה שעושה כיף לחיות.

רביץ זאת חיה איך שמתחשק לה, בלי לע שות חשבון לאף אחד, ואולי בגלל זה הרבה אנשים מעריצים אותה. יש לה גרורי ידידים וידידות, ההולכים איתה לבילויים ולהופעות, ומפעם לפעם יש לה מעריצה קבועה, שגם היא בדרך-כלל מתחם הבידור והתיקשורת. והנה חלף זמן רב, ולא ראיתי סביבה אף ידידה-מעריצה. אז אמרתי לעצמי שזה פשוט לא יתכן. גיליתי שקריינית-הטלוויזיה **אורי לי ניב** התיידדה עם הזמרת הפופולרית. ואם תראו את רביץ באחד ממגורי שריהכדורגל, או את ניב קונה במרץ תקלי טים וקלטות של מוסיקה ישראלית, תבינו שזה בגלל הידידות העמוקה שהן רוחשות זו לזו.

מיכל היימן

יהודית רביץ
ידידות-מעריצות

דציבלים גבוהים

יורי 40 אומר לכם משהו? לי זה לא אומר הרבה, אבל אני באמת לא רוגמה. זהו שם להקת-דגאי בעלת שם עולמי, עם

אורי לי ניב
ידידות עמוקה

אז ככה: קליין הלהקה, בחור חתיך ומוכי שר בשם **מייקל וירטו** (32), הלך בלבול אחרי ההופעה בדיסקוטק זמן אמת. ושם הוא

תמי שבנאי בפעולה

הוא הפחיע והוריע, ששולח כרטיס-טיסה לאיטליה

מיליוני מעריצים וקופות שראשי כור היו מתחלפים בהם כבר היום. הלהקה החשובה הזאת היתה כאן בארץ בסדרה של הופעות. אני לא שמעתי על זה, והבנים של החברות שלי עשו לי בושות על שאני לא יודעת דבר על הלהקה.

לפעמים, כשנמאס לי מכל הבלגאן בעיר, אני לוקחת איתי כמה חברות ואני חנו נוסעות למיסעדת הסוכה הלבה ביפו, כי שם אנחנו מרכלות על כל העולם מבלי שמישהו יפריע לנו.

אל תבינו אותי שלא כהלכה: אני מת- כוונת לשעות בין-הערביים, כשהמקום מתרוקן. אך נראה שיש עוד כמה שחוש- בים כמוני, אם כי בכיוונים אחרים. למי של, בשישי בערב הייתי שם, ואת מי רואות עיני?

את העיתונאי **רון בן-ישי**, זה שכר- תב בידעות אחרונות וגם בטיים האמ- ריקאי, כשהוא מחבק בידדות את - ענת טלשיר, עיתונאית בידעות אחר- רונות.

היה ברור לי שהם באו בענייני- עבודה. אמנם, לאחר מכן, כשהם ישבו לאכול, יכול היה מסתכל תמים לחשוב שיש ניצנוצים מוזרים בעיניהם, כמו אצל אנשים מאוהבים, ופה ושם היו גם

רון בן-ישי
פתאום זה נראה כאילו

כמה מחוות יותר אינטימיות. פתאום זה נראה כאילו כל העולם שייך להם. רון בן-ישי, שהיה ממפקד גלי צה"ל, הוא גרוש אחרי 20 שנות נישואין, ויש לו מהני- שואין האלה שתי בנות. אחרי הגירושין היה לו קשר עם קריינית בשם **גבלי דורון**, וזה היה רומאן קצרצר. היה לו

ענת טלשיר
— העולם שייך להם

גם רומאן עם **מיכל ניב**, ואולי היו כמה סיפורים שאני לא זוכרת. אין פלא, מפני שהוא בחור נחמד. אבל ענת, לעומתו, היא אשתו החוקית של עמוס טלשיר, שהיה בעבר הרחוק יותר בעלה של הזמרת **ירדנה ארזי**. אז, כמובן, אחרי שנזכרתי בכל הפר- טים האלה, כבר לא יכולתי לאכול, כי הייתי במתח לדעת מה קורה שם. בדרך חזרה נסעתי עם אחת החברות שלי, שיש לה פלאפון באוטו, ולא יכולתי להתאפק, כמובן. עשיתי דרינג-דרינג לשפיון שלי לענייני עיתונות ותיקשורת, ובעוד אנו דוהרות לכיוון תל-אביב הוא סיפר לי שהידידות בין ענת לרון היא ארוכה, והם בקשר כבר יותר משנה. אך היתה הפסקה ארוכה במערכת-היחסים ביניהם, ובהפסקה היתה לרון חברה צעירה. הוא אמר לה, כל הזמן, שהוא מאוד אוהב אותה, אך הוא ידד טוב של ענת טלשיר. ובאחד הימים הודיע לחב- רה שלו שהוא מעדיף את ידידתו טל- שיר. אני סקרנית לדעת מה אומר על ידי- דות זו הבעל, עמוס טלשיר. נראה לי ש- זה בכלל לא מזיז לו.

שידוכים בחצר בית-הכנסת

שבו, כמו שכתוב במקורותינו, היו הבחורים והבתולות לובשים לבן, ומכירים זה את זה. ככה שמעתי מאנשי בחוגים הדתיים, ואז, כמובן, רציתי לדעת איפה נפגשים החברה' האלה, הצנועים, החסורים ולבושי-הלבן, ושי- מעתי שמרכז השידוכים העולמי (כי באים אליו מכל העולם) הוא בית-הכנסת הגדול בירושלים, שנבנה לפני כמה שנים בעזרת תרומות של יהודים עשירים, שהגיעו ל-28 מיליון דולר.

הרווקים והרווקות מתכנסים בחצר בית- הכנסת, וככה הם ממירים זה את זה. המנצחת על השידוכים היא גברת מ'נב, אשתו של המליארדר **מוריס לאהל**. בנייהוג, שהם חשוכי-לדים, מגיעים מרי פעם לארץ, מתגוררים במלון המלך דוד. לגברת יש תע- סוקה מהנה, שהיא, כמובן, גם מיצוזה; היא מארגנת בכל חג-שבועות סעודה לצעירים, כדי שיתחננו.

שמעתי גם שבין הבנות המבוקשות ביותר השנה, במרכז השידוכים הירושלמי, היתה **סמדר**, בתו היפה של השר **משה ניסים**, שהיא בת 21, סטודנטית לביולוגיה באוניבר- סיטת בראילן.

את הסיפור הזה ממש מתאים לספר הש- בוע, ימים אחרים אחרי חג-השבועות — חג

במרץ. ומה שהחל בריקוד בדיסקוטק נמשך ברור מאז איר. השפיונים שלי, שהיו עדים לקטע ולקשר בין השניים, סיפרו לי שההמשך יותר מרתק מהתחלה. אז החלטתי לדרנג-דרנג לתמי, ושאלתי אותה: "זה נכון שאת טסה לחו"ל כדי להיפגש עם מייקל וירטו?"

"כן! הוא הפחיע השבוע והודיע לי שהוא שלח לי כרטיס-טיסה לאיטליה".

"למה איטליה?"
"הוא החליט שהוא רוצה לעשות חופשה של שלושה שבועות באי סרדיניה באיטליה, ורוצה שאני אצטרף אליו, ושלחאר מכן אסע איתו ללונדון".
"סיפרו לי שהוא מאוהב בך בדציבלים גבוהים מאוד!"
"זה נראה ככה, ואני מקווה שיהיה בסדר".
"את חושבת שזה יביא למשהו כמו נישור?"
"אין תגובה".
"אז נסיעה טובה, ושתעשי חיים".

מאיד ליכטיג

מילחמת אחים

הנורא בתפקיד שעליו הוא מופקד. והנה הוקמה ממשלת האחדות השנייה, למרות שהיה בסיס קואליציוני מוצק לממשלת ימין חזקה.

כי במחנה הלאומי קיים פחד קמאי מעצם המושג "מילחמת אחים". רק מזכירים להם את הסיכון, וכבר קופצים שם לדום, ומוכנים לפשוט את הגרון. עוד לא למדו בליכוד מה פירושו של שילטון. זקיפות-הקומה הלאומית באה לידי ביטוי רק במילים ובנאומים מתלהמים. בפועל, במעשיהם לאורך השנים, הם נראים כנוצרים טובים, המתנדבים להפנות גם את הלחי השנייה, אחרי שסטרו להם על זו הראשונה.

והשמאל המיליטנטי מנצל את הסיטואציה עד תום. שלום עכשיו כבר סמכו את ידיהם על יוזמת הממשלה. שכן, לדעתם, בדיוק זו התוכנית שתביא בסיכומים של דבר להקמת המדינה הפלסטינית השנייה. עכשיו מתחילים לטפל במתנחלים. כרגיל, במיקרים דומים מה עבר, נשמעות וכתבות הכרזות על הצורך במילחמת אחים. בקצה השמאלי של הסקאלה הלאומית לא בוררים באמצעים, בדרך מותר אפילו ללכלך כמה שופטים.

בהצלחה יתרה הימר השמאל על קלף אחד ויחיד וזכה. שכן מנהיגי הליכוד כליכך רוצים להראות טוב בעיני התיקשורת העויינית, ולקבל קצת אהבה וחמימות (ובעיקר לגיטימיות). ראשי הימין גם שבוים ב"קונספציה על אחדות העם, עד שנפלו בפח הקונסנזוס. עכשיו התבלבלו להם היוצרות, ותחת לקבל החלטה לאומית, הם מחפשים כל הזמן הסכמה לאומית. ואנחנו הולכים מדחי לדחי, וממפלה מדינית לקטסטרופה ביטחונית. כי "הקול קול יעקב" – ההצהרות המילוליות שייכות לימין, אבל הדידים ידי עשוי – המעשים בשטח תואמים את מדיניות השמאל.

בפצצה הפוליטית, שעלולה לרסק את כולנו. כבר אין צורך לשכנע ולהשפיע אל ההמונים. כבר לא מוכרחים לפעול לפי חוקי המישחק הדמוקרטי. אפשר פשוט לארגן הפגנה עם שלטים, לרמוס ברגל שמאל את כל החוקים ולאיים במילחמת אחים. והעסק עובד, אין מה לדבר. ממשלת האחדות ה"ראשונה", כשפרס בראשה, נתנה הדגמה חיה איך כופים

זאב שטרנהל

עזר עוז

סחיפה פוליטית באיום "מילחמת אחים"

השוליים התבוסתניים את דעתם על הרוב. ממשלת השיטוק הראשונה, בראשות שמיר, נמנעה מכל פעולה שהיתה עשויה להרגיז את השותף-היריב וגרורותיו הקולניות באופוזיציה השמאלנית.

כך קיבלנו את האינתיפאדה, וכך לא חיסלנו את האינתיפאדה. כל צעד שהוצע למיגור האלימות הערבית נתקל מיד בחומת הסרבנות והאיום בהתמרדות פנימית יהודית. כך נאלץ שמיר לחבור לרביב, למרות כישלונ

כמו בבדיחה הגרועה על שודד-הבנק, המזויין בנשק חם ומאיים כי יהרוג את עצמו אם לא יקבל את מפתחות הקופה, כך פועלים אלמנטים שמאלנים מסויימים במסיגרת החיים הפוליטיים במדינה. הם מסתובבים כל הזמן כשאקדח טעון צמוד לרקתם. "תחזיקו אותנו" הם אומרים, "אחרת נפוצץ לעצמנו את הראש, ואז תדעו כי ידכם שפכו את הדם." זה כמובן לא התחיל היום, זה כבר סיפור די ותיק עוד מזמן מלחמת-הלבנון.

ברור לכל תינוק פוליטי מאיפה והיכן צמחה התופעה המשוונה. מהפך 1977 ועליית בגין לשילטון הביאו לי"זעזועי-מוח ולאובדן-ההכרה הדמוקרטית בצד המובס. חוזה-השלום עם מצריים בכלל שישב עליהם את שארית דעתם. נחשבה ערוות השקר המפא"יניקי, כי ה"פאשיסטים" של תנועת-החרות הינם, "מחרחרי מילחמה". הסתבר שדווקא תיאוריית "קיר הברזל" של ז'בו-טינסקי עובדת יפה, גם אחרי 40 שנה.

ואז הוקמה ממשלת הליכוד השנייה. סולקו שאריות מפא"י בצורת ד"ש, ונוצרה קואליציה ימנית-דתית צרה. ואז הגיעה השתוללות השמאל לשיאה.

פיתאום פותח רעיון חדש, כי לא די ברוב דמוקרטי בכנסת. לפתע חוברת תורה פוליטית מקורית, הדורשת את הסכמת הכלל לפעולות הממשלה. כאילו לקבוצת-מיעוט יש זכות וטו על החלטות השילטון החוקי והריבונני. כאילו כמה סופרים ומשוררים, בתוספת הגרופים מהפאבים של תל-אביב, אמורים לקבוע את גורל המדינה, אפילו בניגוד לנציגי העם הנבחרים בממשלה.

בגין החזיק מעמד מול הגל העכור של השמאל, עד שנשבר בפרשת צברה ושאתילה. מרגע שהוסגר שר הביטחון שרון לידי האספסוף, התחיל לתקתק השעון

משדרים חדשות

האינתיפאדה

קשה. באמת קשה להבין מדוע מאשים הימין המסורף והקנאי את אמצעי-התיקשורת בחד-צדיות. זה עלול להיות אף מסוכן. הנה, קורא לאומני-משיחי, שסיסים לעיין קטע זה, עלול לכעוס ומיידע-מה-עוד. ראו, הזהרת. (זה עכשיו האופנה. עיין ערך יוסי שריד.) בסך הכל, צריך להבין, עושים כתבינו,

לימור לבית

שרינו, מפיקינו ומראיינינו, עבודה מיקצור עית בלבד. ממש טורחים ומוזיעים בשרות האומה. סיוויל-סרביס. בשבועות האחרונים, למשל, עשתה הטלוויזיה המרשימה שלנו מאמץ מיוחד, והביאה לנו מדי ערב בשידור ישיר לסלון, רבע שעה מפסטיבל ישראל '89. ביום ראשון סתם התעצבנת. שעיכנו לי את

בוש (בהתנצלות): "גם אני התלבטתי, למען האמת, אם לבוא לחגוג כאשר הפלסטינים, הלוחמים לחרותם, נהרגים ונאנקים תחת עול הכיבוש" (או משהו כזה).

השומרת הצעירה (מרוצה): "אדה, אז יש קשר בין הפסטיבל בירושלים לבין האינתי-פאדה".

די לכיבוש: "אכן, לפתע גיליתי שכמה מידידי לא הגיעו לכאן וכעבור שלושה ימים

כרמית גיא

איציק לאור

השומרת הצעירה מראיית את די לכיבוש"

נודע לי שהם נעצרו במסיגרת השונה ה"ז בגלמי" (לא קורא עיתונים שלושה ימים רצוף, הסופר!) "וזה כולל את מנהלת-ההצגה שלי אפרים חוזר לצבא".

השומרת: (ממהרת לסכם לפני שלאור יעבור לדבר, חלילה, בנושא תיאטרון, כפי שהוא מרמוז): "אז תודה רבה לך, יצחק לאור".

די לכיבוש: "תודה וערב טוב".

והחברה כרמית גיא חוזרת עיפה, אך מרוצה למושבה ליד דן רביב. היא עשתה את זה איך דפק השומר הצעיר את הימין הקנאי לאומני-משיחי. ערב אחרון של שידור מהפסטיבל. במסווה של תוכנית-תרבות. אף אחד לא יספיק לציין. הציבור אולי יתעצבן, בורר עד המנהל של רשות-השידור יקימו המשוגעים התורנים קול צעקה, אבל היא מילאה את שליחותה כפי שהטילה עליה חובתה התנועית

תית. קומונאר הוא קומונאר, גם כשהוא גר בעיר, ונשאר נאמן בליבו ובהתנהגותו לרעיונות הסוציאליסטיים-קומוניסטיים שעליהם התחנך. וגיא הרי גולדה קיבוץ יד-חנה. אבל בחברים של נטאשה ישנו גם לאור, מיקצוני השמאל הבורגני, מסית אכול שינאה עצמית, כותב השורה מעוררת הפלשות, המתועבת והאנטישמית: "ובמציאות דם נערים פלסטי-נים", שורה שיכול לכתוב רק חולה בנפשו. לאור זה אחוז שינאה גם לימין, באשר הוא.

בתקופת הלימודים באוניברסיטה אמר לי פעם שאינו הולך ברחוב ז'בוטינסקי, כדי שלא יצטרך לומר את שמו. הנה, זה השמאל: לכאורה סובלני ונאור, ולאמיתו של דבר אטום, מסית, שקרן, וחולה.

הצליל להפתיץ אותי ב"מתינותו" הפעם, לאור זה: איכשהו, היתה לי הרגשה שהוא מבקש לדבר באמת על הפסטיבל, על תיאטרון, על מחזאות, על שירה. אבל בעלת הרווח בין השניים לא תיתן, היא ערכה לו חקירת שתי וערב ללא לאות. זה לא שלאור לא שתף פעולה. אלא שהשגות והמילים ממש הוכנסו לפיו על ידה. אינתיפאדה, ושוב אינתיפאדה. ואינתיפאדה כבר אמרנו?

פסטיבל ישראל, שידור ישיר. הטלוויזיה הממלכתית, וזכרים: את החבר לאור צריך להשאיר איפה שהוא (שולי החברה והצוותא). את החברה גיא צריך לשלוח בחזרה למקום שממנו באה (השומר הצעיר). יותר מדי שידור ישיר היא מקבלת ליד. רדיו: יומנים, תוכנית אישית, חדשות. טלוויזיה: קריינות, ראיונות, תוכניות. החבל של המיקרופון שלה ארוך מדי. ארוך ומנוצל לרעה. צריך לקצרו. צריך לתלות לה את הנעליים, סליחה, את המיקרופון. לפטר אותה לאתגר מעבודתה ברשות השידור.

אתה שמעת את זה, אריה מקל?

סודות

לבנון

אלה הפרוטוקולים השלמים של דיונייהממשל לה, וכן הפרוטוקולים של דיוני המטה הכללי וליוני בת שריהביטחון. כל אלה מעידים שמעולם, בכל מילחמותיה המרות של ישראל, לא נתקבלו הי החלטות בדרך כלל כך סדירה ותקינה — כפי שנתקבלו ביחס למילחמת-הלבנון, כולל ניהולה במשך חודשים ארוכים: בין יוני '82 לסברואר '83.

אחר כך באו משה ארנס, יצחק רבין ויצחק שמיר. וכיצד הם ניהלו את ענייני הביטחון ניתן ללמוד, כדוגמה, מ'81 חודשי פשיטת-הרגל הנוכחית ביהודה ושומרון וחבל עזה. מנחם בגין מכיר היטב את הפרוטוקולים הללו של ישיבות הממשלה, שפעלה כולה כקאבינט מילחמה, ובהן הגיע הוא עצמו, בגין, לשיאו — כמנהיג.

לכן אם היה מחליט לאמר את דברו — הוא עלול היה לגרום אכזבה מרה לסוחריהקרבנים.

בגין בכנסת
שיאו כמנהיג בניהול קבינט-המלחמה בלבנון

אילו היה מנחם בגין מחליט, סוף-סוף, להניח את כל מיסמכי המלחמה לאלפי דפיהם לפני הציבור, היה מתברר עד כמה הולעט העם בסיפורי שוולל על מלחמת אמת. כיצד שיכתבו מחדש את ההיסטוריה. כיצד כתבו אלפי מאמרים חסרי-ביסוס. כיצד האכילו עם שלם במשך שבע השנים מאז פרצה המלחמה — בעשרות תכניות-טלוויזיה שבאו לספק יצרים פוליטיים מפוקקים או כותרת לרגע, לכישרונות בינוניים.

אילו היה מנחם בגין מחליט לשבור את שתיקתו ונוטל לידיו את עטו המופלאה — הוא היה מסוגל ללא ספק לגולל מיסמך מדהים על מלחמת-הלבנון, על סודותיה וצפונותיה. מלחמה שלא רק שיחררה את הגליל מאוימים כבדים של אש"ף, עד כדי מלחמה כוללת עם סוריה, אלא ששיחררה את ישראל 1989 מאיום של תותח אש"ף ברקתה בצפון, כאשר אש"ף לוחץ על ביטנה הרכה, ברי

העם הולעט בסיפורי שוולל על מלחמת-אמת

זמנית בירושלים וביהודה ושומרון בטיור, שהי ממשה הנוכחית איננה מסוגלת להתגבר עליו. ועל כך יכול יצחק רבין, כמו הישראלים כולם, להיות אסיר-תודה למנחם בגין — וממשלתו. כן, בגין יכול עדיין לספר את הסיפור האמיתי של המלחמה — סיפור שהיה הופך ללעג ולקלס את השרים, המוכרים, הפרשנים, הסופרים, העיתונאים, שרובם לא היתה

במטה החזית, במלחמת-הלבנון, נתקבלה ידיעה חשובה: הבוסר נכבש, אין אבידות לכוחות-ינו. מטה סיקור-הצפון העביר את הידיעה לראשי הממשלה, מנחם בגין ולשרהביטחון, אריאל שרון. זה היה המידע שבידיהם בשעה שיצאו לסור בבוסר.

רק מאוחר יותר התברר להם כי הדיווח הצה"לי הראשוני, כפי שאירע לא אחת במלחמות השור, נות, היה מוטעה. ולמרבה הצער נסלו גם בקרב על הבוסר לוחמים יקרים.

אבל מאז יוני 1982 בכל שנה, ובעצם בכל הזדמנות, יש הקמים ומספרים לציבור, כאילו בגין ושרון העלימו כוונה תחילה את המידע על האבידות בקרב הבוסר. גם מי שקיבלו בשעתו הסברים אישיים לסתירה המצערת והאפשרית בין שני

מי שלא רצה אחמול להילחם בלבנון,

לא רוצה היום להילחם ביהודה ושומרון

ומחר לא יצה להילחם בגליל ובנגב

הריווחים נוהגים, כאילו אינם רוצים להיפרד מהגירסה הראשונה. כל כך מעוניינים הם להוכיח שראש-הממשלה ושר הביטחון, "שיקרו במלחמת-הלבנון" — ומה יותר תופס את הרימון את העין ואת הלב מקרב הבוסר והלוחמים, שנתנו עליו את חייהם?

מלבד העוול שיש בכך, לדעתי, לזיכרם של הנוסלים בקרב על תואר-קרקע חיוני, המהווה עד היום מישענת חשובה לאיזורהביטחון של צה"ל בדרום-לבנון החמור יותר הוא המיסחר בקורבנות.

אם קנה-המידה להתנהגות לאומית הוא הסחר-מכר הפוליטי, המתנהל ביותר מ-600 קורבנות מלחמת-הלבנון — הרי את אותם סימני-שאלה ממש ניתן להציב מההתחלה: לגבי נפילתם של יותר מ-6000 לוחמים במלחמת-העצמאות, רבים אחריים מביצע קרש, במלחמת ששת-הימים, מלחמת ההתשה וכ-2500 חללי מלחמת יום-הכיפורים.

כי מלחמת-הלבנון לא רק היתה מלחמה, שאותה קבעה ממשלה חוקית בהליכים תקינים של קבלת החלטות — אלא גם היתה צורקת, לא פחות מכמה מהאחרות, ואי לי אף יותר מכמה מהן. לאור המפוסלת הביטחונית הנוכחית, נראית כבר עתה מלחמת-הלבנון כמלחמת הצלה.

★ ★ ★

אילו היה מקום למנות ועדת-חקירה למלחמת-הלבנון היא היתה פועלת כבר מזמן. לא אחת, אולי שתיים, ולגמרי יתכן — ועדת-חקירה ללא הפסקה. כי יותר מדי בעלי עניין במינוי ועדה כזו יושבים בכנסת ובממשלה, וכמובן בתיקשורת ובשמאל.

אלא שכל אלה העלו חרס, למרות שנברו בלי רחמנות בקברי הנופלים. רבים מהם הוילו דמעות תנין, וראגו לפרסם כל מיסמך סודי ביותר. הם לא מצאו דבר וחצי דבר, שיאפשר להם הקמת ועדת-חקירה פרלמנטרית, מישפטית, ממלכתית או אחרת.

בצר להם — החלו לפנות למנחם בגין בקריאות שבהן לא מעט צביעו: "אתה חייב לנו — תשובה... מרוע אתה שותק... הגיע הזמן שתדבר..." וכמובן שקיוו שמנחם בגין יקום מריבצו ויציב על אשם אחד, שכל המקהלה המקאברית-נקרופילית הוואת קבעה מראש.

אלא שמנחם בגין שותק. אינו אומר מילה. לא משתף פעולה עם עדת הצעקנים.

בגלל עובדה אחת - בראש ובראשונה: משום שהכל כתוב בפרוטוקולים של הממשלה. לא אלה שעיתונאי זה בוחר לצטט מהם סלקטיבית ומחזר להקשר הכולל. לא אלה שנמכרו בכמה אלפי דולר לעיתונאי אחר עילידי אלוף לשעבר בצה"ל. לא הפרוטוקולים החלקיים, שלמעשה נמסרו כנגיבה עילידי כמה קצינים ושרים ליד עיתונאים שונים.

להם נגיעה אמיתית למלחמה, אבל הם "משחזרים" אותה על כל גיבעה ותחת כל עץ רענן.

כי סודות מלחמת-הלבנון — כלל לא סופרו ובמידה ש-הובאו — היו מקוטעים, מגמתיים ובאו לשרת מטרות פוליטיות אישיות ברורות. לכן קרה שכמעט כל מה שנכתב עד היום על המלחמה, הוא בעצם אותו חומר זעום ומגמתי. כי רצו להשניא את אותה מלחמה, מעל ומעבר למה שכל אחד מאיתנו מתעב וסולד ממלחמות ככלל.

לכן ורם הכוזב כנכלים שלובים בין פוליטיקאים, שרים, עיתונאים וחברייכנסת.

הפרוטוקולים של הממשלה מעידים

כי המלחמה נוהלה בצורה

סדירה ותקינה

מגמה זו של הצגת הדברים בעיוותם ובסילופם לא החלה במלחמת-הלבנון. ניתן למצוא את שורשי המלחמה כבר לפני כ-20 שנה, כאשר ישראל ניהלה מלחמת-התשה מרה לאורך תעלת סואץ ויוסיים, כמעט, נפלו חללים בחזית.

אז הופיעה על הבימה מלכת האמבטיה, ועימה מיכתבי-המחאה של תלמידיה השמיניות. אריא נבטו וזעריהפורענות של חוסר-הסבלנות הלאומי. השאלות בנוסח "מה יהיה הסוף?" "מי צריך את המלחמה?" (כאילו שאנו מתפשרים אחריה) והקריאות "הלאה הכוחנות" החלו לצוף. הסדקים בתוך העם החלו להתרחב, ובמיוחד בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים.

מלחמת-הלבנון, 10 שנים מאוחר יותר רק גילתה את עומקם של הסדקים הללו, שראשי מפלגת-העבודה הרחיבו בכוונה תחילה ובהזדמנות הראשונה. בפעם הראשונה מאז הקמת-המדינה לא רק שמיפלגה ראשית פעלה בהפגנות, בעליפה ובכתב נגד המלחמה, תוך שימוש במיספר החללים כברגל. אלא שראשיה חשבו שאם כך יצליחו להיפטר מממשלת בגין ולחזור לשלטון — יזכו בקריאות-עידוד אוטומטיות, למלחמות שלהם.

אבל הסדקים הפכו לשבר. ולפחות כיום, בר-אייה לאחור, ניתן לאמר שממשלת בגין לא היא שייצרה את הסדקים בקונסנזוס, אלא להיפך, למרות הסדקים שכבר היו, היא הצליחה לצאת למלחמה צורקת באש"ף בלבנון.

יותר מזה — לאור הקרקע הנורא כיום בתוך העם — אולי היה זה הרגע האחרון שבו היתה יכולה ממשלה בישראל לצאת לאותה מלחמה

אילו בגין היה מחליט ליטול ליד אח

עטו הנפלא — היה מגולל מיסמך

מדהים על מלחמת-הלבנון

— לשבירת תשתית אש"ף בלבנון ולגירוש המחבלים בביירות. לחיסול איום מוחשי הולך וגדל.

יכולים לבוא ולטעון מיד — שאולי דווקא בגלל אותו קרע, אסור היה לאותה ממשלה לצאת למלחמה. אלא להקרים ולתקן את הסדר או הסדקים.

אבל קצב המאורעות של השנים האחרונות מוכיח שלא הסדק קובע אותם — אלא ההדק. ההדק הערבי. התחזקות נוספת של התשתית של אש"ף בלבנון בנוסף למהומות יומיומיות ברחבי ארץ-ישראל, בהנהגת ממשלת שיתוק לאומי, כפי שקיימת היום היו הופכות את הסדק לקניון.

ומי שלא רצה אתמול להילחם בלבנון, לא רוצה היום להלחם ביו"ש, ומחר לא ירצה מאיתן סיבות של רוב ערבי — להלחם בגליל, ומחרתיים יוותר על באר-שבע.

בכל מדינה מתוקנת בעולם היו נלמדים הלקחים הקשים בראש ובראשונה ברמה של הממשלה: שבעת משבר מהמסוכני נים ביותר, כפי שחולף עליה היום, מדינה כישראל אינה יכולה להתנהל בשם אחדות של מחדל בנוסח הנוכחי — אלא בשם אחדות המעשה. בנוסח ממשלת בגין בהתיישבות, במדיניות ובמלחמה.

מרדכי הורוביץ:

תחילת סוף הברית שמיר-רבין

מועצת מרחב יש"ע של תנועת הליכוד, שהכריז בה 105 חברי מרכז התנועה, קיבלה השבוע החלטה לתמוך בתוכנית ראשיהממשלה לפיתרון הסיכסוך היהודי-ערבי בתנאים מסויימים. בין היתר הציעה המועצה את התנאים הבאים: שלא יוחל בשום שלב של ביצוע תוכנית ראשיהממשלה לפני מיגור האינתיפאדה בדרך צבאית, וכי תחורש תנופת ההתיישבות.

החלטה שקולה זו מבטאת את הלך רוחם של רוב חברי הליכוד ובוחריו. במילא יש להניח שהיא מבטאת גם את הלך-רוחם של רוב חברי-המרכז. מחר — מבטאת ההחלטה את הכמיהה לשלום ואת הנכונות לתמוך בכל תוכנית ובכל מהלך, שיש בהם סיכוי לשלום.

מאידך — יש בהחלטה קווים אדומים לנטילת סיכונים הכרוכים במהלכי-השלום. לדעת רוב חברי-המועצה יש סיכונים המובילים לחורבן כמעט ודאי. ויתור כלשהו לפלסטינים, צעד כלשהו לקראתם בלחץ האינתיפאדה, מהווה סיכון כזה. נטילת סיכון בתנאים כאלה כמוה כסרק בסכר העומד בלחץ עצום של מים ודוניים, דבר שמוכרח להביא להתמוטטות הסכר ולשיטפון.

המועצה תובעת את מיגור האינתיפאדה בדרך צבאית דווקא. המועצה אינה מוכנה להשאיר מרחב תימרון כלשהו לאלימות הפלסטינית, שיאפשר לה לחדול מהאינתיפאדה או להרשה לפי רצונה, ובהתאם לשיקולי-כראיות. המועצה דורשת את מיגור האלימות הפלסטינית, שבירת מיפקתה וחוסה-השירדה שלה, כך שבשום תנאים לא תוכך להתעורר מחדש.

בתביעתה למיגור האינתיפאדה בדרך צבאית, הביעה המועצה את נחישות החלטתה שלא להיות תלויה בצד הערבי, ולא להיות מרומה על ידו, במיקרה שיחדל ומנית מהאינתיפאדה, כדי להקל על גורמים יהודיים לקבל החלטות שהן לטובתו. היא גם לא תהיה מוכנה שיוליכוה שולל על-ידי מריחות, כגון סילוקו של האלוף עמרם מיצנע, שהרי סילוק האלוף לא ישנה דבר.

על ראשיהממשלה להבטיח למרכז-הליכוד שיתכנס בקרוב, בצורה חריג-שמעית ומחייבת, כי האינתיפאדה תמוגר בדרך צבאית, וכי תהיה תנופת-התיישבות ביש"ע. עיכוב ההתיישבות יהווה הישג לאינתיפאדה תוך כדי אלימות. אם המרכז יילך בעיקבות החלטתה הנכונה של מועצת מרחב יש"ע, יש להניח שגם הוא יתבע את חירוש תנופת ההתיישבות.

בהרכב הנוכחי של הממשלה, קשה לראות איך יוכל ראשיהממשלה להבטיח למרכז, בצורה שתעורר את אמונו, למגר את האינתיפאדה בדרך צבאית. שהרי שריהביטחון, האיש שצריך למגר את האינתיפאדה, חזר באחרונה על הצהרה שנתן כמה פעמים בעבר, שאין לאינתיפאדה פיתרון צבאי, אלא מדיני בלבד. והרי ידוע כי "פיתרון מדיני" הוא לשון נקיה לנסיגה.

לכן, כדי לעורר אמון, צריכה ההבטחה בדבר מיגור האינתיפאדה לפני התחלת הביצוע של תוכנית-השלום, להיות מלווה בהודעה על פיטוריו של יצחק רבין מתפקידו. כל עוד רבין מכהן כשר-הביטחון אי-אפשר למגר את האינתיפאדה, ואי-אפשר להבטיח את מיגורה, כי רבין אינו מעוניין בכך.

האמת היא שזה די מצמרר לגשת להגשמתה של תוכנית, שהיא הרתי-סכנות לכל הדיעות השוררות במחנה הלאומי, כאשר ארצות-הברית ואש"ף ומדינות ערב ומדינות אירופה — הכל לוחצים לזעזוע בינלאומית, שטחים תמורת שלום והגדרה עצמית פוליטית לפלסטינים. כל התביעות האלה נענות על-ידי האורב היושב בתוך העיר, מילגת-העבודה, שחררה העירה ררך הסוס הטרויאני של ממשלת האחרות.

כה אמר הנביא

ישעיהו (ליבוביץ)

לפני 35 שנה. המתנחלים יחתמו על זה.

הליבוביץ על דבריו

„מבחינה מוסרית ומצפונית התקיימו במשך דורות בחממה מלאכותית, שבה יכולנו לגרל ולטפח ערכים, שלא הועמדו במבחן המציאות. מחוקקים היינו בעיני-עצמנו, וכמי דהימסויימם אף בעיני-זולתנו, ככוכבי אחר היצרים האורבים לנפש האדם: יצר שפיכות הדמים.

נזחא מאוד — ולכן גם זולה ועלוכה מאוד — היא מוסריות המסתייגת ממעשי אלימות ושפיכות-דמים, כלי שתהא בצידה של מוסריות-זו גם האחריות לעניינים ולער-

דינאלה אשכנזי

איזון חוזר

בעד מדינה חילונית ודמוקרטית

עד שירון לונדון פירסם את עמדתו אודות טיבה של תנועת-השיחור של העם היהודי, הוויכוח ביני ובינו התמקד במידת הסיכון שכל אחד מאתנו מוכן ליטול בהסדר-שלום. לפני שבוע הוא הגדיר רבקות בעיקרון של מדינה יהודית כ„נקרופיליות“, ואת הציונות

יוסי שפיר
עוד 120

כ„פגר“. על אובדן „הנפש היהודי“ ניתן להתווכח: על פירוק הגוף השילטוני — על ביטול הישות הפוליטית היחידה בעולם כעי לריבונות יהודית — אין דיון. כאן נפרדות דרכנו, ירון. כל ריבונות מבוססת על חוק, והחוק מטיבו מבוסס על כפייה. רוב ההכרעות מתי וכיצד להשתמש בכוח כרוכות בדילמות מוסריות. עצמאות פירושה „אני אחראי, אני, ולא אחר“. בבריה מן החופש כתב אריק פרום, שעמים עלולים לוותר על החופש מדי צון, ולמסור את שיקול-הדעת לזרן יחיר, כדי להשתחרר מהנטל המכביד הטמון בשילי-טון דמוקרטי. אבל, ירון, אפשר גם לברוח

מאחריות באופן דמוקרטי לחלוטין — על-ידי ויתור על כילעדיות לשילטון הרוב היהודי וחלוקת הנטל עם הפלסטינים. אין אנו צדיקים גמורים, ירון, אבל צדיק אינו בהכרח מי שמלאכתו נעשית בידי אחרים.

להעמיד פני מל בעולם

הזה

בוקר-ערב, אנשים מקרב בעלי המצפון לא מסתפקים בתואר רודף-שלום, ומוסיפים את תואר-הכבוד רודף-שלום. באחרונה בעלי תואר פרופסור וחבר-כנסת, וכמה עיתונאים בעלי טור והומור שחור כבר לא רואים את עצמם לבעלי הטוהר בלבד. בעיני רוחם הם גם צדיקים „גמורים“ — לפחות בפוטנציה: חבורה של בעלי טור סאטירי בעיתון מערבי מתים להתכבד ב„טוהר המת“, להיות כרברי-הם „אויטרטו אמיל גרינצוויג“. ח"כ יוסי שריד, שיחיה עד 120, כבר מספיד את עצמו כהנאה רבה על רפי עיתון הבוקר. אפשר רק לאחל לח"כ שריד שמי שרודף אחרי הכבוד המפקפק הזה של כבוד המת, שהכבוד יברח ממנו.

קשר של שתיקה או שוא

קשר של השתקה?

עבור ספקנים מבית שאינם תומכים ב-קונסנזוס-קהל-הכיכרות של קואליצית הש-לום יש טיפול שורש: מצויירים באוצר מילים ומטבעות לשון ובכות הורזו האוחות בעט, מיישרים את השורות בעוצמת מכש הרפוס. אוי לסורר ואוי לסוררת, בייתור אם היא משוררת סוררת. אין בארץ קשר של שתיקה, אלא קשר של השתקה. נעמי שמר העיזה לה-רים קול, ובקול אחיד ובשיר אחד קמו להכפי-שה. מגיני הפולורלים דואגים בקנאות שיהיה יותר משיר אחד, אך רק מגנינה אחת. זכות הצעקה שמורה למועדון אקסלוטיבי של בעלי מצפון סלקטיבי.

מנין המתים

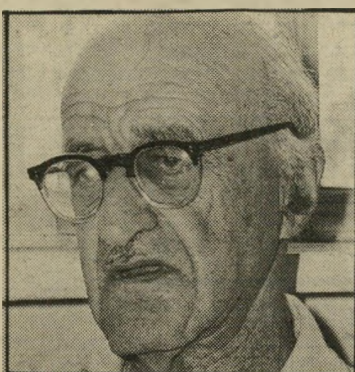
בסיו העממית, לא רק המיספר הרב של קורבנות בנפש מהחיר: סכרי שמרניות הצעי-רים ההרוגים הם בנים יחידים להוריהם.

קה היסטורית, דתית או מוסרית, את המשך חרפת הגלות, ראשי היה לסרב לקבל על עצמו את האחריות המוסרית לשימוש בחרב, שהחזירה לנו את חרותנו. לפיכך, בחשבוך הנפש המתעמוסרי שלנו אין אנו מצדיקים ואין אנו מתנצלים על שפיכות-הדמים של המילחמה כשלעצמה (שבה נשפך רמנו לא פחות משל אויבנו).

אף אנו נמצאים היום בשנה השישית של מילחמה שנכפתה עלינו, ושנהפכה סיוט מת-מיד של אימת שור ורצח, עד שנטרפה דעתם של תושבי הגבול ושל האחראים לביטחונם וחיהם והם החזירו מכת הרג ואובדן אכזרית.

„המבחן הממשי של המוסריות אינו אלא בהכרעתו של מי שסיפק בידו לעשות, והי-אחריות לעשייה או למחלל — עליו. הניסיון המוסרי שלנו הגיע כשנעשינו אנו — נושאי המוסר המתעב שפיכת דם נקי — בעלי יכר-לת ואחראים לענייני הגנה ובטחון, עניינים שבעיותיהם נראות לפעמים כניתנות לפתרון — על-ידי שפיכת דם נקי.

(לאחר קביה) מאת ישעיהו ליבוביץ, 'בטרם' פפ"ט, ב'קצ"א, 1953/4, מהדורת שוקן תשל"ו, ת"א (1976)

ליבוביץ

אינו מתנצלים על שפיכות-דמים

הערבים — כי המוסר הזה היה יקר בעיניהם — אי הרשו לעצמם לגנות את פעולתם של מוסדותינו, שהיו אחראים להעלאת יהודים וליישובם על הקרקע, כשהללו עשו את המוטל עליהם על אפם ועל חמתם של הערבים.

רק מי שהיה מוכן ומסוגל להצדיק הצד-

גיל סמסונוב:

החומה הסינית והבעייה היהודית

השבוע החולף היה השבוע שבו ניתן היה לחסל את האינתיפאדה במלוא הכוח, וגם למנוע את הגיינויים וזעקות-השבר העולמיות. פיק"ש, אבל לא סופי. זאת למה? כי

כפי שצריך לדעת איך להילחם, כך גם צריך לדעת מתי להילחם. ר"ה השבוע היה העיתוי הטוב ביותר מאז העיתוי הטיבעי, הראשון והאחרון, בפרץ האינתיפאדה. זה היה השבוע שבו כניסת אלפי חיילים ומאות טנקים לערי יהודה, שומרון ועזה היתה זוכה לשניות קצרות ברשת-הטלוויזיה האמריקאית איי ביס-טלוויזיה בינונית בעמ' ד' של הווינגטון פוסט.

בוש וגורבאצ'וב
עוסין יד אחת

היום הגורבצ'ובי לא היה ניתן להחזיר ולו גישה אחת עם יאסר ערפאת הזועם, ושגרירי ערב המוחלים. בין הדינאים הלוהטים בקונגרס העם סובייטי לבין הישיבות על ההתרחשויות באוזבקיסטאן, גרוזיה, ליטא, לטביה ואסטוניה, נאלץ גורבצ'וב עוד לטוס להרי אורל לטפל באסון הגאז הקטלני.

מי שלא נתן את הפקודה לפני שבוע פקשש. עכשיו אנו כבר בשולי הפיקשש הלאומי. אבל עדיין לא מ'אחר. את בוש, גורבאצ'וב, מיטראן ודג'יס-אופ'ינג מעניינות יותר ה'ביות-הנפט של איראן, סין, אפגניסטאן ואוזבקיסטאן. חיסול האינתיפאדה עכשיו יהיה עדיין כותרת מישנית בתיקשורת העולמית, יידחק עדיין לשולי סדר-היום של מנהיגי ארצות-הברית והעולם. והעיקר, יחסל את דור האינתיפאדה, החש ניצחון בקלקיליה וחולס על כרס-בא.

מחכים לפקודה.

הכותב משמש דובר הליכוד

תמונות האסירים הביטחוניים והמסיתים המגורשים על-יד ישראל, היו שוליות וחיוורות בעמ' די הלה מונד הצרפתי והפרבדה הסובייטי. כשכוחות צה"ל היו מחסלים סופית את אשליית דור האינתיפאדה, וקורבנים את החלום הפלסטיני לעצמאות תוך חיסול ישראלי. היו מיליוני אזרחי ארצות-הברית עסוקים בפסל החרות בכיכר טיאן-אן-מן ומיליוני אזרחי ברית המועצות עסוקים באסון-הרכבות באורל על 650 קורבנותיו. תמונות אורנו של האייטולה חומייני מוקף במיליוני איראנים מוחלבים היו דוחקות את התמונות השדופות של שכם ורמאללה. כותרות ניצחון סידירות בפולין היו מבוזות את הידיעות על אלפי המגורשים מהס' בל הישראלי לחופש הערבי בלבנון. מיגרתי השגרירים מתל-אביב ל'מישרדי-החוץ בעולם היו נדחקים מתחת מיגרתי השגרירים מוסקו, מוסקווה, איראן ופולין. הנשיא בוש עדיין מתבשם מהצלחתו באירופה,

עיתונות ערבית

עסק ביש חדש במצריים

השבועון המצרי אלה' בגיליונו האחרון (7 ביוני) מפרסם סקופ, וזאת בכותרת הראשית. לדבריו שילטונות-הביטחון של מצריים טוענים שישראלים עמדו מאחורי ההתפוצצות יות שהיו במרכזי-תכנון אנגליים ואמריקניים בקאהיר. השבועון טוען כי מחפשים שלושה ישראלים שביקרו בקאהיר, שהו בה מיספר ימים ועזבו שעות אחרי ההתפוצצות. העיתון אף יורע לספר שהשומרים האנגליים והאמריקניים העידו, שראו את שלושת הישראליים. ולמה עומדת ישראל מאחורי ההתפוצצות? כתגובה על שיפור היחסים בין מצרים לעולם הערבי ובמיוחד עם טריפולי, ורצון ישראל להדיק לה את האשמה.

קשר של כבוד

מובארכ-קדאפי

כותב השבועון אוקטובר (4 יוני): "פגישה זו בין מובארכ וקדאפי בראר-אלי-בירא היתה פגישה אישית ראשונה בין שני המנהיגים, במשך השנים אשר חלפו היו שליחים רבים שנשאו איגרות מהקולונל לנשיא, אך קיים הבדל רב עמוק וגדול בין הנחת יחסי שתי המדינות בידם של מתווכחים ושליחים לבין פגישה פנים לפנים בין שני הנשיאים... ואם לעיתונאי עין לראות ואוזן לשמוע... כל מה שאירע בימים האחרונים, מורה על קשר של כבוד בין הנשיא וקולונל... השניים נפגשו חמש פעמים במהלך הפיסגה."

הבחירות אין תחליף

לועידה בינלאומית

שליח העיתון המיזרחי-ירושלמי בוושינגטון ה"ד פוי" אל-אסמ' מדרווח (7 יוני), בהס' תמכו על מקור יורע דבר במשרד-החוץ האמריקני, "אש"ף יתמוך במהלך השלום, אשר יחל במחירות שיתקיימו בשטחים הכבושים ומיישך במשאומן שייצמד בין הנבחרים לבין אחרים ישראלים, להגיע לפתרון ב'ניים. אש"ף דורש שמהלך זה יהיה בהבטחה אמריקאית מוקדמת, שמהלך זה יסתיים ב'יתרון קבוע, שיתן לפלסטינים את זכויותיהם, וזאת באמצעות העיקרון של אדמה תמורת שלום."

סדרים צעירים ברוחם בכפרי י"ע.

ריאליסט גדול היה האיש בתיפקודו. הוא הסביר חזון והסבר לכל דיכפין שומע ערבית ועברית את מיגבלות כוחו של צה"ל, ודאג לאמינות דבריו, בהרחיק את הצבא ממוקדי-ההתרחשויות, אגב מתן הוראות מעורפות וצ'קמק פועלותיו וביצועיו.

הברט סמואל של השטחים. אלוף האינתיפאדה.

עכשיו הוא נח וזריז-הנפה לראשון. לא איש כמותו ינפוש במחמריה של ארץ ישראל. לא עטור ידע הדיבור והמעשה ילמד באוניברסיטאותיה של המדינה. הללו קטנים עליו. הוא שכל חייו אופייני בחשיבה לטווח הרחוק, בחשיבה בגדול, ראוי לטוב ביותר שיכולה מדינת ישראל להציע לו באמריקה. מגיע לאיש הנועם צ'ופר.

הוא לבטח יצטיין גם שם. יקשר קשרים עם המימסד האמריקני ואישים מכל "גווי הקשת", ישר את יכולתו להתראיין בכל רשתות השידור הזרות, כפי שעשה בהיותו כאן, ויעלה עליו את חמתם לא רק של ארובנו, אלא גם של ידידנו. אני בטוחה שיצטיין. אין לי ספק שהלובי הערבי ימליץ עליו בשבוע לכהונת סגן-הרמטכ"ל או אולי הרמטכ"ל עצמו. ככלות הכל הוא איש עם "תעודות", ויש לו "קבלות". הוא האיש המוסרי ביותר שהיה לה לתנועת התחייה הערבית בארץ ישראל. היה שלום האלוף, שלום ולא להתראות.

אילנה אדם

נאמני-ארץ-ישראל בליכוד עברו באחרונה ניתוח השתלה. "שיטת הסלאמי", שפותחה על-יד בני רודנו האיסלאמיס, הוחזרה לאונה השמאלית של ניצי הליכוד. מהתנגדות נסערת לתכנית שמדיכין זוה"ל הניצים לעבר קבלתה, תוך הסתייגויות קלות ובקשה מראש-הממשלה, שיואל ב' טובו לטפל סודי-סוף באינתיפאדה. עד לכי' נוס הקרוב של מרכז-התמחות-הגומי צפיות נסיגות טקטיות נוספות, עד לתמיכה מת' להמת' ללא תנאי בתכנית של שמיר. רק הליכוד יכול "לנטוש מאחור את כל האירי' אולוגיה, תמורת כמה ג'ובים ורישיונות לקוסקים" * * *

אנשי השמאל עדיין לא תפסו את העניין. העם פשוט לא כל-כך סובל אותם. משום מה גרמה להם, כי ככל שירוצו לשתף פעולה עם השמאלים, וידלו את ריר' הטיורף וההסתה נגד המתיישבים היהודיים, כך תגדל הסימפטיה כלפיהם. בפרעל, מת' עצמת תופעת הסלידה הציבורית ממעשי' הם ודיבוריהם. בינתיים העסק לא מאורגן, עממי כזה. אין עדיין כניס' שינאה חצי' שנתיים, נוסח שמאלני, שהובלו לכיכר מלכ-ישראל בהסעות מאורגנות. כראי ל' יפי הנפש לשמוע מה חושב עליהם הציבור. פחד אלוהים. * * *

אם מישור מוועד מהקטע שעבר, רצוי שישמע ו/או יקרא את מה שאמר עמוס עוז על אחיו המתנחלים ביהודה, שומרון ו' עזה. * * *

בינתיים ממשיכים הקיבוצים לספק הפתעות וחידושים. הראש הידוע, שנרפק אצל בלס, ממציא פטנטים משונים לשיפור רמת-החיים. בעבור חופן שקלים הציעו הקיבוצניים לכל בית ישראל, להתארח בחדרם במיסגרת תגיעת תגיה-שבועות. תמורת תשלום יכלנו להשתתף בשימחת החסידים מהקיבוצים בתג תתחורו. עם תוספת בושע קטע עז נזכה לראותם עולים ברינה על הרהבית. * * *

שלא יובן כי יש לחדל" דבר חצי רבר נגד התנועה הקיבוצית המפארת. נהפוך הוא. הם עזרו לכבוש את הארץ עבור כולנו. עובדה. כל קיבוצי השומר הצעיר (מפ"ם) יושבים לבטח על כפרים ערביים לשעבר. התושבים המקוריים, אגב, כבר מזמן לא שם. גם לא בתחומי הארץ הידוק. נוש' אמונים עוד לא התחיל ללמד מה שה' טראנספירסטים ממפ"ם כל כך משתוללים לשכות. * * *

גם ח"כ חיים רמון שכן את עצמו לדעת. בשבוע שעבר הצביע חייםקה שלנו בעד הורדת הצעה שהיא עצמה העלה. הרעיון היה ניתוק השטחים מישראל. תמיכתו של רחבעם זאבי בהצעה הביאה לקביעת קרי' שריון חדש על שם רמון. לא חשוב מה אתה באמת חושב, חשוב שלא חושבו שאתה מסוגל לחשוב כמו גנרל. * * *

ישראל קיסר, נפגש ב'ו בנובמבר. אוה' די הפועל תל-אביב * * *

החברים של אופירה

אלוף!

אלוף האלופים. לא רק שכיהן תקופה ארוכה מקודמיו, אלא שהיה המשמעותי ביותר בשטח. בימיו, צומקה ההתנחלות ונרחקו רגלי המתיישבים מהכבישים. הם שנסעו בגאווה ובביטחון החלו למעט בגסיעותיהם, חלונות ריכסם רושנו ועיניהם התרוצצו לצדדים בחשש. זהו זה שבתחבולות ובתושיה הסיגם לאחר.

תקופתו היתה תקופה של תחייה לאומית. דגלים נשלפו ממסתרם, נישאו והוצבו על כל עמוד-השמל ובראש כל תהלוכה.

גבות כפופים יושרו. אפשר היה לשאת בגאווה נאומים חוצבי-להבות ולשחרר קיטור של שינאה.

ליברל אמיתי היה מצנע. בעידונו, נשים התבטאו בחופשיות, וזכו לדימוי של "ליב" אמיתי, שעה שצערו בקבוצות, מנופפות אגרופיהן לכל עבר ומצווחות מול מיקרופונים כרויים להאזין. איש צעיר ברוח. בתקופת כהונתו עלה מישקלו של הנוער. אם לפניו נודעה המישפחה הערבית כמישפחה פטריארכלית מובהקת, שבה היה האב שליט כליכול וילדיו סרים למרותו עד יום מותו, הרי בתקופתו בא הנער ליד ביטוי ממשי באירגון החיים ובקביעת תוכנם. באמצעים פשוטים וחסכניים כמו אבן, סכין ובקבוק הושלכו סדרים חדשים,

אביביפו על "11 נקודות לאיסוף אשפה" שנקבעו בכרך. וכליבי עולה כפורחת תחינה קטנה אל צ'צ'נו, הלא הוא ראש העיר המלוכלכת ביותר במדינה, שהיא המזוהמת ביותר מכל אלה שבהן ביקרתי מעורי (לא הייתי בהודו): אולי תקבע גם נקודה אחת, רק אחת מתוך ה"11, לאיסוף אשפה מילולית ממין זו שגני מביא כאן. רק נקודה אחת, מה איכפת לך. וגם זה: כיוון שרובה מופיע על נייר עיתון — תוכל תמיד לעשות ממנה סמרטוטים.

ורווקא ברח מאי שחור כזה לשירת המחאה שלנו — השירה הצועדת, מתסבר, נגד הזמן — מתפרסמים שני שירי מחאה מאת המפורסמים בפיומנאניזמרינו. כך כותב יהורם גאון שיר מחאה על הכיפאק בשם "כיכר השוק ריקה" — השורה בת האלמוות לבית שמר — שבו הוא כותב (יפה דווקא), בפנייה לעמיתו הערבי האשם: "והיינו שנינו דוד והיינו כבר שנינו גוליית — והיינו פליט בפיג'אמה, והיינו גוויות פערות במישור, שנפשו התועה לא רוחמה." מה אומר ומה אדבר: דוקטור ברתנא ועוד כמה תנאים-טינאים לא היו מסוגלים לכתוב שורות, מחאה" כאלו, גם אילו רצו. ובעמוד הראשון של גליון אותו עיתון עצמו מתפרסם עוד שיר-מחאה מאת מי שניתן כבר להגדירה ככלת המחאה (והמחאה) העברית: נעמי שמר. כאן כבר לא ברור אם המדובר בשיר ממש, או סתם בקריאה פרודית נרגשת לנפש האומה, קריאה שאיזה יפהנפש עיתונאי הקליד אותה על דעת עצמו בשורות קצרות ויצא מלפניו שיר מחאה לכל דבר.

וכנגד מי המחאה? לא לגמרי ברור אבל נרמה לי שאף היא מופנית כנגד המפלגת האנונימית של "ענקלה": השמאל הישראלי, יימח שמו וזיכרו. אבל אם כך, נעמי שלנו עושה זאת באמת בצורה מתחכמת מאוד. מפני שעל פני השטח נראה כאילו אשפת חיציה מופנית רק כנגד "חוקריה, שוטריה ומשורריה" של המדינה. וכך נאמר שם באותו שיר-מחאה ממוסגר באדום לוהט: "מדינה שלמה עומדת על נפשה, שעה שחוקריה, שוטריה ומשורריה משגעים אותה." ומה אומר לכם, שוב, יהורם גאון לא היה כותב כך.

נעזב לרגע את החוקרים והשוטרים המשיגעים. קטונתי מלכא בקהלים. אבל לוא יהי חלקי עימכם, "משוררים משגעים", את זה הרי עוד מותר לומר אפילו בסדום שלנו. מה לעשות, הפרופסור שגור, המחוקר של ככר התיישן מאז השבוע שעבר, או לפחות זקוק להשלמה. מחברר שהפיומנאים הממורסמים כבר תוקפים את המשוררים הממוסדים התוקפים את העורכים הממוסדים שפירסמו את שירי החיילים הלא-ממוסדים שיעלמו עם הזמן, כן יהי רצון.

לפי שעה נראה כי רווקא הפיומנאים, לא המשוררים, הם המשגעים את המדינה. אך הצטרפו למוחים, וכבר הם מכלכלים לכולם את המוח. האם לא יכלו להסתפק בחרוזים הנציחיים היפים לרמתם האינטלקטואלית והמסורית של מרביתם:

עוגה, עוגה, עוגה
במעגל חנוכה
נסתובבה כל היום
עד אשר נמצא מקום
לשבת, לקום
לשבת, לקום.

ובעוד כל זה נחקר ונכתב ומוצהר ומפומן ומתוזמר, מתעלמים הכל, כמו להכעיס, ממי שוררי המחאה הממוסדים האוטנטיים היחידים של זמננו. השבוע היה זה הרב יצחק פרץ שדרש "להגלות כל מי שיפגע בחייל או באזרח ישראלי ביחד עם מישפתו ולהרוס את ביתו".

רק ה"לען אבוהו" חסר כאן להשלמת המחאה. ואסיים במחאה נאמנה —

דאם מיכאל גורבאצ'וב הוא סטאלין חדש? כך, בניגוד לכל העולם, טוען זינובייב. לא גריגורי ייבוזיוביץ זינובייב, ששמו האימיתי היה אפלבאום, המנהיג היהודי, ממחול לי המהפכה הבולשביקית, שהוצא להורג על-ידי סטאלין ב-1936. אלא אלכסנדר אלכסנדרוביץ זינובייב, הגולה הסובייטי המפורסם ביותר בעולם הדובר-רוסית, מלבד אלכסנדר סולזניצין. בקרב יוצאי ברית-המועצות ברחבי תבל מעורר השם זינובייב — סופר, פילוסוף, פרוד

דות הקומוניזם ותורתם של מרכס ולנין בכלל.

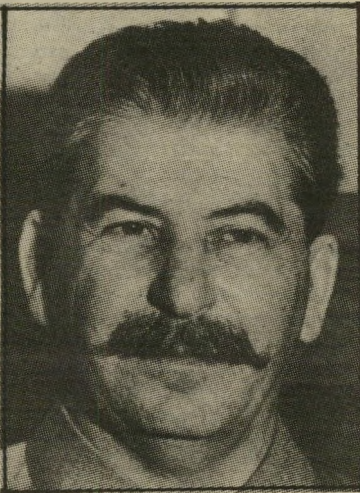
דיכוי כללי

ל עידן היסטורי מוציא את הג'ונתן סוויפט שלו. התקופה הזו בברית-המועצות מציאה את זינובייב. בניגוד לספריו של אלכסנדר סולזניצין, שכתב על מחנות-דיכוי בתקופתו של סטאלין, כתב זינובייב על חיי היומיום של האנשים הסובייטים הפשוטים. בנבחים מפקקים מתרחש הכל במדינת איבנסק — שם סימלי שהמציא זינובייב, תחת לנקוט בשמה של ברית-המועצות. תרגומו החופשי הוא "מדינת הדפוקים". אזרחיה של מדינה זו כולם דפוקים. חייהם פשוטים, הם עומדים בתור בחנויות כדי לקנות במצרכי-מזון, ועובדים בכתלי-החרושת ובמכוניים למדע. גם הגיבורים נושאים שמות סימליים —

בברית-המועצות וגם במדינות אחרות. הוא מספר על הדרגות השונות במעמד הזה, על מיכנהו ועל הרגלי האנשים המשתייכים אליו. כמו בספריו שבאו לאחר-מכן, שאף הם פורסמו במערב — העיתון המהיר, יומנים על שומר-לילה, הכניסה לנדרון, הבית הצהוב, תורה לאיוון, קומוניזם כעובדה קיימת, משוף ימי-הנעור, המוסקוביטיקוס ופארבלום — מספר זינובייב בספר זה על החיים האפורים של העם כולו, ומדבר על חוסר-היכולת אף של מתנגדיה-השילטון לשינות משהו. הוא מספר על מרדנים המתחמים ביקורת על השילטון הקומוניסטי הרקוב של ברית-המועצות, אך גם הם אינם יכולים להציע פתרונות כנגד.

הוא מותח ביקורת על יסודותיו של המרכסיזם, צוחק על העובדות התיאורטיות של פרידריך אנגלס ולנין, לפעמים מצטט אותם ומוכיח את חוסר-הרצינות וחוסר-הלוגיקה בתיאוריות שלהם. כפילוסוף וכסופר

גורבאצ'וב

ציולוג הוא מנסה להסביר כי האידיאולוגיה אינה מרע, ושמתעסקים בה אנשים בינוניים לפחות, המנצלים סיסמות יפות אך ריקניות לקידום האישי בלבד.

זינובייב: "כאשר אדם מתכנן בניין חדש, לעולם אינו מתכננו מראש כבניין מכוור, שבתוכו שורצים מקקים, פישפשים ופרערי שים".

בסיפרו הבית הצהוב (צהוב מסמל ברוסיה בית-משוגעים), הוא ממשיך לצייר יחסים בין מדענים בתוך האקדמיה-למדע במוסקווה, כשבמיקרה או שלא במיקרה ציבעו של בניין האקדמיה אף הוא צהוב. את היחסים מאי

פיינות שינאה, קינאה ומילחמות קטנוניות של קארייריסטים.

בניגוד לג'ונתן (מסעות גוליבר) סוויפט, המצייר את השולטים באנגליה כליליפוטנים, ואת העם כענק סמואל גוליבר, זינובייב מאי שים את העם הרוסי כולו בליליפוטיות. הוא טוען שהעם אינו מסוגל לשנות את השילטון, מפני שהוא התרגל במשך מאות בשנים לשילטון זה, והתרגל לשתוק. הוא טוען שהעם הרוסי לא ינתק לעולם מהשילטון הקומוניסטי, מפני ששילטון זה מתאים לאופיו.

הוא מסיים את סיפרו כניסה לנדרון במישפט הבא: "בניאדם הם קטנים וזמנים על פני האדמה, ואילו רוחות-הבלחות — ענקיות וניצחיות, והן שולטות בבנייהאדם". הוא כאילו משחק במישפט האירוני של קארל מרכס בפתח המאניפסט הקומוניסטי: "רוח

הוא סטאלין חדש!

מפספט, פחדן, סכיופרינקי, נברוסטניק, אר פוזיציונר, משמיץ, קארייריסט, עיתונאי, דירפרצופי, תיאורטיקן, בעלי-הבית, מורה, צעקן, אח, פוול, פרטנדנט (מועמד לתפקיד שליט) וכו'.

המחבר מצייר בספרו את חיי האקדמיה המדעית, את הריצה הקארייריסטית שלו ושל אחרים הוא כדי לקבל משרות בכירות, המ אפשרות רמת-חיים גבוהה יותר. הוא מותח ביקורת קטלנית ובלתי-מתפשרת על הריקנות והארישות של האינטליגנציה בברית-המועצות. ביקורת זו מהווה את הניתוח הפילוסופי והסוציולוגי של כל החברה הדיסובייטית.

זהו ספר היסטורי, שנכתב על-ידי פילר סוף, מתוך הרגשת תיסכול עמוק, ייאוש, כאיבל, מרירות וראגה לעתידה של האומה. ספר על אובדנה המוסרי של האינטליגנציה הרוסית בשנות ה-60. עדות היסטורית על אנשים שהתחילו לעשות קאריירה עוד בחורף העמוק של תקופת-סטאלין, שהמשיכו בה בתקופת-האביב של ניקיטה חרושצ'וב ושהגיי עו לשיא הקאריירה בתקופת הקיפאון הקיצני של לאוניד ברוזיניב.

רואה שחור? ריאליסט!

זינובייב מצייר בשפה מקורית מאוד, שאינה דומה לשפתם של אלכסנדר פושקין ולב טולסטוי, אך הקרובה מאוד לשפתם של אנטול פראנס, פרנסואה ראבלה, מארי ארואה, פרנסואה וולטיר, מיכאל סאלטי קובז'ירין.

לעיתים הוא מזכיר ביצירותיו את ג'ורג' אורוול. הוא מספר על שילטון של אפרטי צ'יקים בירוקרטים, על נומנקלאטורה — מעמד חדש השולט בארצות מיוזרח-אירופה,

פסור וללוגיקה), מבקר האידיאולוגיה הקומוניסטית — הערצה, ויכוחים ומחלוקות. הוא נחשב כסופר בחסד, וכאוייב מס' 1 של התורה הקומוניסטית.

השבוע, בשקט, כמעט בחשאי, בא זינובייב לארץ. מכיוון שאינו יהודי, אין שמו ידוע מחוץ לחוגי העולים מארץ-הסובייטים. בקרב אלה עורר הביקור התרגשות רבה.

הוא בא להרצות לפנייהם ביוזמת "בוטיק הספרות הרוסית" ("קניז'ניצה לבקה", שפי"רושו "פונדק ספרות"), שנפתח לפני חודשים אחרים על-ידי שני יוצאי ברית-המועצות בתל-אביב. הוא מביא ספרים מברית-המועצות, ונתמך במידה מסוימת על-ידי הסוכנות הסובייטית לעיתונות ולחידושים.

אלכסנדר זינובייב נולד ב-1922 בכפר פחטינו שליד העיר קוסטרומה, כי-600 ק"מ לומטרים צפונה ממוסקווה. הוא התגרב לצבא האדום וסיים את מילחמת-העולם השנייה בדרגת סרן. בן-האכזרים הלך ללמוד פילוסופיה באוניברסיטה של מוסקווה, תודות להמפתח-אקסטר, שנפתחה לפניו את דלתות האוניברסיטה. במשך 22 שנים עבד במכון היוקרתי ביותר — המכון לפילוסופיה של האקדמיה הסובייטית למדעים. הוא עלה מהר בסולם-הדרגות, קיבל פרופסורה ופירסם עשרות מאמרים, שהיו מבוססים על ריאליטיקה ולוגיקה. במשך 14 שנים כיהן כראש הקתדרה ללוגיקה בפקולטה לפילוסופיה של אוניברסיטת מוסקווה — תפקיד יוקרתי ביותר.

ב-1976 התפרסם בלזון שבשווייץ סיפור עבה-כרס בשפה הרוסית, נבחים מפקקים. הוא הדהים קרעם ביום בהיר. התברר שבשנים השקטות של קאריירה טיפונית של פרופסור, חבר המפלגה הקומוניסטית, ישב זינובייב וכתב ביקורת קטלנית על החברה הסובייטית, על מנהיגיה, על יסור

ציון צמיר, העולם הזה

רעה מהלכת אימים באירופה, הרוח הרעה של הקומוניזם.

רוסיה זקוקה לדיקטטור!

את הרוחות האלה מצייר זינובייב ב"העיתיד המזהיר, בצורה ספרותית בלתי רגילה. ספר זה הוא רומאן בכל המובנים. יש בו גיבור אמיתי, הרומה לזינובייב עצמו, נאמר במפורש היכן מתרחשים האירועים: במסקווא.

דיכוי הוא אבסורד. הקומוניזם בנוי על דיכוי המונים.

החברה הקומוניסטית ללא דיכוי היא כחב"ה קפיטליסטית ללא הערך המוסף. קומוניזם הוא כמו הגוש הסרטני, החי על חשבון החברה המערבית.

מי שחושב שהקומוניזם עובר משבר, ועוד מעט יתפרק — טועה. גרעון מתמיד הוא המושג הנכון, ולא משבר. הקומוניזם אינו מעוניין לכבוש את כל העולם, מפני שללא העולם החופשי הוא לא יוכל להתקיים. במובן הזה, אין למערב ממה לפחד מבחירת

סיים לא תיכננו את זה, הם פשוט יודעים לנצל את המתרחש, לעכב את האירועים ההיסטוריים ולחלוב את האנשים והקבוצות, העובדים את ברית-המועצות אף כמתנגדיה.

היהודים תרמו רבות למהפכה הרוסית, וע"ק קביעת עובדה זו בפומבי האשימו את זינובייב באנטישמיות.

"אינני אנטישמי", אומר זינובייב, "אני אוהב את העם היהודי, אני ער לתכונותיו ולדינמיקה הבלתי-רגילה שלו. העם היהודי תרם רבות לתרבות הרוסית, אך הוא גם גרם לאיבדן למה שהתרחש אחרי המהפכה."

בקאריירה שלו כחבר קומסומול בתקופתו של סטאלין, רכש ידע של אפרטצ'יק בשילטון של חרושצ'וב וברז'נייב, והיה מקובל על ראש הקג"ב ומנהיג ברית-המועצות אנדרופוב. הפוליטיקה של גורבאצ'וב יוסדה עליידי אנדרופוב, שהיה תלמידו הנאמן של סטאלין. זינובייב מכיר את כל הסוכנים את גורבאצ'וב. חלק מהם היו תלמידיו. זינובייב יסד כמעט במחתרת, כראש הקתדרה ללוגיקה באוניברסיטת מוסקווא, את האסכולה שלו, שקרא לה בשם "לוגיקה שאינה קלאסית". לדבריו הקומוניזם של היום מנוגד לתאור

אלכסנדר זינובייב, האויב הרוסי מס' 1 של המישטר הסובייטי (למעלה), מבקר בארץ בשקט ומשמיע את דיעותיו החריגות באוזני הד"ר יולי נודלמן

סיפרו הראשון מסתיים במות גיבורו. כותב המחבר: "אני יודע שהמתים אינם מרגשים כאב ואינם מרגישים בושה. אין להם דקירות מצפון, ומה שיותר חשוב — המתים לא שומרים על רואים את הקורה לנשאים בחיים." הגלות נחשבת בעיני רוסים רבים כמוות. "אני מרגיש זר במערב. לעולם לא ארגיש במערב כמו בבית", אומר זינובייב.

אך למרות שהוגלה ממולדתו, הוא ממשיך בכל המרץ לשמוע, לראות, לנתח את המצב הפוליטי, לכתוב ולהתריע נגד סכנה הצפויה לעולם כולו, סכנה הנובעת מהשילטון הקומוניסטי של ברית-המועצות. הוא מזהיר את העולם מפני כניעה סטאלית, ומפני אשליות שפני השילטון הסובייטי יכולים להשתנות.

"העולם מוקסם כיום מהחיזוק של גורב' צ'וב, אך לא יעבור הרבה זמן והוא יראה את חשיפת השיניים של חיה טרפת" — כך מסיים זינובייב את סיפרו האחרון גורבאצ'וב ביום.

במובן מסויים, אלכסנדר זינובייב, כן איכר שנולד בצפון-רוסיה, עומד מול מיכאיל גורבאצ'וב, כן איכר שנולד בדרום-רוסיה.

ריה של מרכס. בהתאם לתאוריה של מרכס, אחרי ייסודו של סוציאליזם-קומוניזם, יימחק מעל פני העולם מנגנון המדינה. הסוציאליזם והקומוניזם של ברית-המועצות עשו את ההיפך — הם חיזקו את המנגנון הזה.

בתחילת שנות ה-70 נבחר זינובייב כחבר מנהיגות של האקדמיה המדעית של פילינ' נר, אך נחל כישלון בבחירתו כחבר-האקדמיה של ברית-המועצות עצמה. הוא ביקש מהשיט לטונות הסובייטיים לצאת לסמינר פילוסופי במינכן, וקיבל אישור-יציאה יחד עם אשתו ובתו. אחרי שחצה את גבולות ברית-המועצות, שלל ממנו לאוניד ברז'נייב את האזרחות הסובייטית. מאז חי זינובייב במינכן שבגרמניה, כותב ספרים ומרצה ברחבי העולם. הוא ממשיך לכתוב ספרים, המעמיקים את תאוריותיו נגד עצם רעיון הקומוניזם.

בהופעותיו לפני קהל ישראלי, בין היתר במכון ויצמן ברחובות, טוען זינובייב שההגירה האחרונה מברית-המועצות מהווה, למעשה, את הלובי של ברית-המועצות בכל המדינות בעולם, וגם במדינת-ישראל. הרי

המועצות. במילחמות, ברית-המועצות חזקה מן המערב, אך היא אינה מעוניינת לכבוש אותו. כיום בונה גורבאצ'וב בברית-המועצות מנגנון חדש במקום השמרני הישן. הוא באמת עושה פרסטרופיקה, כדי לבסס שוב מיישטר סטאליניסטי, דיקטטורי.

גם סטאלין התחיל בבחירות חופשיות כביכול ובמילחמה בשמרנים, מתנגדי השינויים. למעשה, כראשונה לאחר מותו של סטאלין, קבוצת אנשים בברית-המועצות, שבראשם מיכאיל גורבאצ'וב, פועלת בצורה שבה פעל סטאלין בשנות ה-30, ומחזירה לאפרטצ'יקים את השליטה בעם. תוך ימים אחדים יכול הכל להפוך מפתחות הפרסטרויקה לסגירת ברית-המועצות לפני המערב. והמתרחש כיום בסין הרחוקה מוכיח.

גורבאצ'וב האמיתי

זינובייב השקיל בשנות ה-60 על קבר צ'אט האפרטצ'יקים הצעירים, שצמחו יחד עם גורבאצ'וב בעומקי המיישטר של אנדרופוב.

גורבאצ'וב לא נפל מהירות. הוא החל

ברומאן הזה הוא מספר על עצמו, על כניעותיו לשילטון, על שאיפותיו, תיקויותיו, אכזבותיו ואובדן הראייה האמיתית והריאליסטית. הוא מסיים את הספר בתיאור מעשה של חוליגנים, שהורידו כרוה ובה סיסמה: "חי הקומוניזם!" מעשה זה מסמל את הרעיון המקורי בכל יצירותיו של זינובייב.

הרומאן העתידי המזהיר הוא סיפור על טראגדיה אישית. על אדם החי בתוך חברה, שעקרונותיה ההומניסטיים נשחקו, וששול"טים בה אנשים חסרי מצפון ואידאולוגיה כלשהי. במובן הזה, כל ספריו של זינובייב והתיאוריות שלו מתאימים גם למדינות רבות אחרות, למרות השוני בחברות ובעמים. זינובייב מציג בצורה לוגית ופילוסופית סוציולוגית עמוקה לבנות מודל של התפתחות החברה בזמננו.

קומוניזם — "סרטן העולם"

בסיפרו האחרון, גורבאצ'וב, מתריע זינובייב, בניגוד לתיקויות הקיימות כיום בעולם, על חוסר-היכולת לשנות משהו עמוק בחברה הסובייטית. הוא טוען שקומוניזם ללא

● סיפורה של פריחה

לשאלה: מה נשמע? לעולם יענה הישראלי. ככה ככה... זה מהשילטון, שמשתרל לחלק לאחור את המנה שלו, גם מהטוב וגם מהרע. והדגמה המואזמה באה רווקא מהטל וחייה, שעל כל רכב טוב ומרליק חייבת לבוא, מלו, נפילה שמביאה את האורח ישר על הפנים.

האורחים מכירים את המלוקה הזאת. לכן גם לא היה מי שציפה למשה משעשע בתוכנית הבידור טוויסט. אחרי שבשבושע עבר גילגלה ריבקה מיכאלי את כל המרינה על הריצפה, ציפו סלם, שבושע אחרי, להתנמנם בשקט מול המקלט. אבל אפילו למעט הזה לא זכו הצופים, השבויים מול המקלט. תחת זאת זכו לסטיית לחי שצילצלה הידרה לאורך התוכנית כולה.

המנחה, גבי גזית, הצליח ליישב את הצור פים, כלי לספק רגע אחד של שעשוע, ואם וכאשר, הצליח משה מבין המרואיינים לגרום לרגע של תאנה, מיד נפלה על פניו של גזית הבעת עצבנות גדולה. לא לכך הוא התכוון.

המנחה והדריך לא ביזבו רגע. הרבה לפני שנגרע הקהל מבניטוט המדיחמה, תקף אותו בעזרת תבנית סכסופניסטים. אלה הצליחו לצמר את עוד הצופים ולסמור את שיערם: ביכבות שנתנו לכלי זה את המניסין שלו. מיד אחריהם החמנה לאולפן פצצה בלונדון. רית. מעבר לחוג עיניים מרהיבות וגוף תואם, היה לעלמה שם מבחיל. שני מישפטים, ומתגלה שהגברת היא נכדתו של ההיסטוריה האטלי קי — בניטוט מסולתית.

לא לקח הרבה זמן להבין כי מעבר לשם, אין לילדה מה להציע. רק המנחה התמוגג. את השיחה פתח בשאלה הזכמה האם חשבת על שינוי שמך? אחרי שעתה מוסלמיני שאין לה

הפך מישפט מטופש אחר בזכות הגבר הישראלי את הגברת הבלונדית לאהובת הקהל הישראלי. מה שנתן לגזית לחשוב שהכל ער, בר, והוא נתן לבלונדה זמן למונולוג באיטלי קית.

כך ביזבו המנחה את עיקר התוכנית על פריחה איטלקיה, שכל מה שיש לה הוא שם מפוצץ מהסבא, עיניים משגעות, מהרורה (סופיה לורן) וראש חלול, משל עצמה.

אל גליה אלבין נישג המנחה ברחילו ורחימו (לפחות בהתחלה). הוא חלף איתה, בדילוגים קלים, על ההיסטוריה שלה ושל בעלה מיקי אלבין המנות. כל אחר בנפרד ושניהם ביחד. עד ליום שבו נפרדו וריכיהם, כשמיקי קפץ לחופש; והיא נותרה עם נטל של שלושה ילדים וערימה של מיליונים.

גבי גזית נורא רצה לדעת מה גודל הערימה. אבל אלבין העמידה אותו במקומו. כשהיא מסבירה, לעני המשטוקק, שזה כינה לבין הראשויות המתאימות. ואילו הארון גיזית אינו נמנה על אלה.

גליה אלבין, בדיוק כמו שהיא נראית, היא חלקה ומשופשפת. פוליש מהיר. כשגזית מנסה להוריד כפפה ולשלוף, היא שוטחת אותו והוא נותר מתגלגל באבק רגליה... גזית רווקא לא מתיישה, חוזר ומנסה. הניסיונות החוזרים מחממים את אלבין. גזית מאבד את חוש הזהירות, ואלבין מכסחת.

קטע:

גזית: ... ואז את נשאת אלמנה עם שלוש ילדים. ולמען הריק האובייקטיבי, אלמנה עשירה עם שלושה ילדים. כמה שזה נשמע לא טוב, הביטוי הזה.

אלבין: לך הוא נשמע לא טוב? גזית (במבוכה): לא יודע, עשויה אולי להית לו איזה קונטוציה, נגיד כזאת, את יודעת ככה...

גליה אלבין
סכסופנית

אלבין (לא מרפה): המילה עשירה (!) היא קונטוציה לא טובה?

גזית: לא, לא, לא בהרבה, (מגמגמת) אבל...

אלבין: אז הנה נתתי את התשובה !!! וגזית על גזית המבולבל.

לגליה אלבין, בחברתו של גאון הקריקטורה, אורי הופמקלר, נותנים לסגור את התוכנית. הופמקלר, שהתחיל את הקריירה שלו במויטין. הפך לבינלאומי, כשקיבל את תפיס קיד העורר האמנותי הראשי בפנטהאון הנייר יורקי.

השניים הופכים את התוכנית למסע פירסום למויטין פנטהאון. ירחונה המתחרש של אלבין. גזית לא עומד במיכשול. לא מסוגל הבניאדם. ככל שהוא משתרל יותר להיראות חכם, הוא נופל עמוק יותר.

כשגזית מתקיף, למשל, ומנסה לדעת מה תהיה מירת העירום בעיתון החדש, עד איפה תציץ המצלמה אל תוך הגברת המצולמת, מתעלמת אלבין מתאווה המשתוללת ומביטחה למאצ' הישראלי מגזין יותר מאצ' מ'מאצ'ו. גם כלי הצילומים הגינקולוגיים של הפנטהאון, שכליך מדליקים את גזית.

גם כשהוא על הפנים לא מוותר גזית על המילה האחרונה, והוא מצהיר שהוא הנהג מהמקור האמריקאי, כפי שהוא, מה שחושף את שורשי התרבותיים של המנחה המלומד. באותו ערב שיש, במסיבה שעשתה ג'ודי מוזס (ידועת אחרונות) לשבוע של אורי פורת הביתה (!) מגולת רשות השדיר, המשיכו הווג אלבין והופמקלר את הופעתם המשותפת. רק שכאן היה לאלבין יותר קשה לדבר על מוויטין פנטהאון. כשאמרה שבעיתון שלה לא יראו את האינתיפאדה, היה מי שהעיר באריות מאחורי גבה, שאם לא תהיה אינתיפאדה על דפי מוויטין פנטהאון, בסח תיעלם האינתיפאדה גם מהגדרה המערבית ומרצועת-עזה.

קליינר

יול ברינר

צירלס ברונסון ב, שיבעת המופלאים
לא מרחם

ברדיפת-בצע, אך לא ניתן לומר שהוא היה צמאדם.

הוא הותיר לאנשי הכפר מזון לקיומם. הס' ביר שהוא בוזו כדי להאכיל את אנשיו הרע' כים, חס על חייהם של המופלאים כשהיה לו הזדמנות להרגם, ואף השיב להם את כלי נשקם.

אנשי הכפר נעו בין הרצון להסיר את אים השודדים, לבין הרצון להגיע איתם לפשרות כדי לקנות שקט. כדי לנצח צריך לקחת סיכונים. מסוג הס' כונים שאיכרים קשיחים לא בנקל נוטים לקחת על עצמם. העומס הכבד של מישפחה ובית, אשה וילדים הופך אותם לטיפוסים אנטיהירואיים ולא אידיאליסטים. נפחחים, ותרנים ואף בוגרנים.

לאחר שגייסו את המופלאים וזכו בנציחון מזהיר, התברר לאנשי הכפר שצפיה להם מערכה נוספת, לאיקלה, כדי להשיג את הנד צחון המלא. זה הרגע שבו צצה וגולדה תנועת

מעולם לא נמנית על קהל חובבי המער' בונים. אף פעם לא הבנתי את אבי, שאצלו כל מערבון הוא חוויה בראשיתית. לרדי, ראית מערבון אחד — ראית את כולם.

גם אני הייתי רוצה, שכמו באגדות-ילדים, הטוב תמיד ינצח, אבל הרי החיים לימדו אותנו, שלא תמיד הטוב שולף מהר יותר.

את שיבעת המופלאים ראיתי זו הפעם השנייה, כשאני כבר יודע איזה מטען הירואי נושאים עימם הסרט ושלל כוכביו. כל אחד מהם גיבור בפני עצמו. כל אחד מתקפולעם ידוע גם ברונסון וגם קובורן הספיקו לסלק מן העולם עשרות אלפי אנשים רעים, ולצאת ללא פגע. אולי מבחינה זו שיבעת המופלאים מהווה אטראקציה, בהיותו הסרט האחרון שבו העז הבימאי להמית את שני הענקים הללו. מי שתרגם לייחודו של הסרט יותר מכל שאר הכוכבים, הוא רווקא מנהיג תרבותי הפושעים. הוא היחיד בסרט שלא נצבע בשחור-לבן. המושחתות שלו התבטאה אמנם

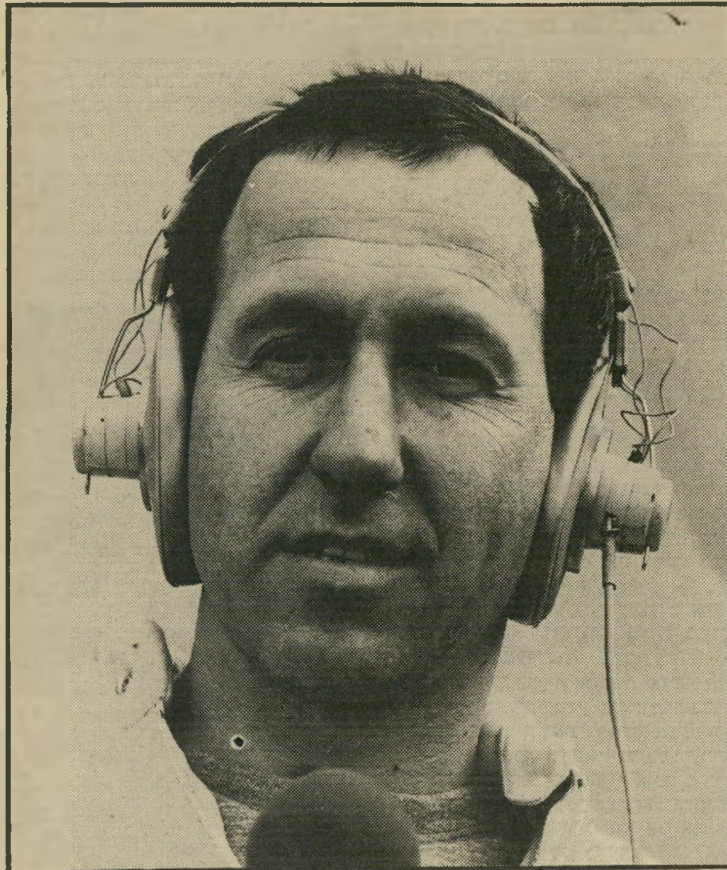
סוף

גבי והינהפיות

קליינר

חבל רק, המתוח על תהום. גבי גזית הולך על החבל הזה כמו מי שלגם קודם לכן בקבוק וודקה, כדי להתחזק.

אמנם היה זה לגליה אלבין ראיון ראשון בטלוויזיה, אבל גזית היה צריך לצאת מנקר דתהנחה, ססיפור האסון שקרה למיקי אלי ביו, כמו סיפור הפיכתה של גליה אלבין מעקרת בית לאשת עסקים, הוא סיפור שמור צה. מה גם שהיה בידיו סיפור חדש, שגלום בו פוטנציאל בידורי בלתי נדלה. גליה אלבין

גבי גזית
חוטף

תהיה המו"ל הנשי הראשון בישראל לעיתון סכס.

גזית, תחת לפתוח את הראיון בשאלה: "איך זה להיות יו הפנר ממין נקבה?" ביזבו חצי ראיון, כדי להתווכח עם גליה אלבין על ההבדל בין אלמנה סתם לאלמנה עשירה.

גליה אלבין התגלתה כמי שיודעת להשיב מילחמה שצרה. תוך כדי הריפת המהלומות המגושמות של גזית, הפתיעה אלבין בסידרת מהלומות נגד, שהשאירו את גזית חסר אונים, והראיון כולו הפך לזירת קרב.

אלבין שיכנעה שיש לה את הכישורים לעצב עיתון, שהוא יותר מאצ'ו מאצ'ו. שוב ושוב הותירה את המאצ'ו גזית פעורפה, בהתפתלו להשיב על שאלותיה הנגר שלמה כמו: "מה באמת רוצה הגבר הישראלי?" מסתבר, שצריך אשה יפה ומוכשרת כדי לחשוף את נקודות התורפה של הגבר הישראלי גזית.

יש לציין שהחלק של הפספוסים, שהוא גולת הכותרת של התוכנית סופיסופ, היה בשקט יכול להכיל את שני הראיונות המפוס פסים הללו. כמו את רוב הראיונות שלו בסופיסופ מאז ימי הרדיו.

שלא להפגין את ידיעותיה בהיסטוריה, הזכיר רה למראיינה בעדיניות שהיא נולדה 20 שנה אחר מות סבה, ולכן אין לה ידע אישי לתרום. כדי לחסוך לגזית שאלה, מיהרה להוסיף, שהטעות העיקרית של סבה, היתה הברית עם היטלר. "את יודעת על זה?" מיהר גזית להגיב במבט נזוף. "כמובן", פטרה מוסוליני בהרמת גבה, והמשיכה במישפט חיוזק, שהביי אה מהבית, אודות אמונתה בכך, שאילו היה סבה חי, לא היה משתתף בסירוף של היטלר. כל אחד הבין למה חתרה מוסוליני במישפ

כל אימת שגבי גזית נתקל בסירופו של וודי אלן, ימי רדיו, הוא חש בוודאי צביטה עצובה של נוסטאלגיה.

סופיסופ אינה תוכנית טלוויזיה גרועה, אלא שהצלחה היא גם פונקציה של ציפיות. סופיסופ נמדרת מול ריבקה מיכאלי המלוטשת בסיבה למטיבה, וגבי גזית של הטלוויזיה נמדרת מול גבי גזית של הרדיו. כמעט מיותר לומר, שבשתי השוואות אלה, גזית "על הפי נים".

במוצאי שבועות היו לגזית חומרים לתוכנית שיזכרו אותה. שתי יפהפיות, שכל אחת מהן היא גם סיפור מרתק, שדיו להפוך ראיון עימן לחוויה מדוברת. גליה אלבין ואלכסנדר רה מוסוליני הן בכלל אמת מידה סיבה למסרי בה, אלא שגזית, נוקשה ומתוח, שכר את כל החריטנות בחנות וקילקל את המסיבה.

עם מוסוליני הוא פתח בקביעה עתירת טאקט: "הקשיבי, לפני שאנחנו מתחילים כי שיחה, מחובתי לומר לך, שאני בטוח כי רבים ממאזיניו חשים אינוחות בגין שם המישפ חה שלך".

גזית השתמש בלשון המעטה, אינוחות ומיד, כמו חוקר מנוסה, שלא מניח לנחקר שהות להגיב או להתאושש, הנחית את שאלתו הראשונה: "מה את יודעת על סכר? כל

נלחם ב"שלום עכשיו"

מרד, ואנשי האויב הם בסך הכל אנשים רעים כיום וחסידיהם, שגם להם יש זכויות. כשלא נתקבלה דעתם של התבוסתנים הללו, לא היסטוריון לבגוד בבני כפרם, ולתקוע סכין בגבם של שיבעת מיטיביהם, כדי להשיג את מטרתם.

בקטע הזה, שבו השתלטו השודדים על הכפר ועל שביענת המופלאים, היה הסרט צריך להסתיים. כל מה שאירע לאחר מכן הוא בלתי יסביר, אפילו בקנה מידה של מערבון: מנהיג השודדים משלח את המופלאים לדרך, כמחזיר להם את כלי נשקם עד הכדור האחרון, ואלה מחליטים לשוב על עיקבותיהם ולכפות על בני הכפר הבוגדים את ההגנה שבה מאסו.

בחיים לא קורים ניסים כאלה. כשמיעוט תבוסתני מצליח לתמרן את הרוב לכניעה לשודדים או לטרוריסטים, אין דרך חזרה.

בהתאמה לשלום עכשיו המכסיקאית מהסרט, הרי במציאות היומיומית בארצנו, שלום עכשיו של יוסי שריר וחבריו, מחללי שים את רצון הקיום וכוח הלחימה של הכלל. גם הם מטילים ספק בסיכויי הנצחון. גם הם קשובים לצדק של הצד השני.

תופעות כמו הפגנות נגד מילחמה בעיצור מה של מילחמה, או סרבנות-שרות, חורגות מוויכוח דמוקרטי ומתקרבות לפעולתו של גייס חמישי, אם לא מבחינת הכוונה, הרי לפחות מבחינת התוצאה.

הקרב למיגור האינתיפאדה הוא קרב קיו, מי, כי כל ויתור שיתקבל, או יתפרש כפועל יוצא שלה, רק יוליד אינתיפאדה גדולה יותר וחזקה יותר בדרך לשיחרור הגליל, יפו, לוד או רמלה.

התיסכול האמיתי שלי הוא שאני עדיין משוכנע שאלה האוהדים את האויב בקרב על אפרת וקרני שומרון, יצטרפו אלינו בקרב על פתח תקווה וחולון. אולם, הואיל ולנו אין שבעת מופלאים להגן עלינו מפני סיבולתנו שלנו, אני עדיין מוצא עצמי מחפש איה מכשירי פלא, טיעון או כל פאטנט אחר, לפקוד עניים שטחו מלראות, שהקרב על מעלה אדומים ואריאל הוא הקרב על ירושלים ותל אביב.

שלום עכשיו המקומית, שניסתה להסביר לתושבי הכפר מדוע כדאי יותר להתפשר עם השודדים.

לטענתם הנצחון מוטל בספק, המחיר גבוה

יול ברינר ב"שיבעת המופלאים"
— על אכזרים

(המשך מעמוד 11)

בו? אולי זו הדרך ההיסטורית?
זה שהליכוד יעשה את זה — זו אשליה גדולה. ואם כן, הוא יעשה את זה במחיר של מילחמה חדשה.

איוז מילחמה? עם מי יש כאן להילחם?

זה אתה ואני יודעים וחושבים. אבל כשיקמים מנהיגיה הליכוד, הם באים ומפחידים שהעיראקים יבואו. וכשהפלטין תבוא עם המקלות שלה — אתה לא צריך את ראש הר, ולא את גב ההר, ולא את התחת של ההר, כדי להגן, אבל כאן מפחידים אותם בערכים שיוצרים מהגבעות.

מה את עושה חוץ מלהסתובב בארץ?

תראה את הלוח שלי. מתנ"סים. בתיספר. כמעט ואין סניפי מילגה. ועיתונות.

איזה עיתונות?

אני כותבת בידענות אחרונות, בדבר, בעל המעמד ובנרדום פוסט.

את מתפרנסת מזה?

כמעט כלום. חוץ מזה, אני מחפשת עבודה.

איוז?

אני יודעת? משהו שיתן לי את הוצאות?

הרכב שלי. עבודה.

בעיתון?

לא. אני לא רוצה לעסוק בכתיבה מונחית, וגם לא הציעו לי. עברתי בחיים שלי. עברתי בדחף. ועברתי פעם במישרי היירות, והיי

תי גם קבועה בעיתון, אבל העבודה האמיתית שלי זו ספרים.

משהו שאת עובדת עליו עכשיו?

בקיץ אני מתחילה לכתוב רומאן.

מהו הספר האחרון שלך?

על אבא שלי.

אני מתכוון לרומאן.

הוא יצא בקיץ '79.

לפני 10 שנים?

אני לא כותבת ספר בשנה, אבל ב־30 שנות ציירה כתבתי שמונה ספרים.

איך הספרות העברית החדשה?

אני מאוד אוהבת אותה.

את מי?

הכי שבלוני. עמוס עוז, א"ב יהושע, יהושע קדוש.

מה עם ספרות חדשה ממש?

דויד גרוסמן, דן בניהסרי, מאיר שלו?

שלו כתב בינתיים רק, ספר אחד. ולגבי גרוסמן יש לי בעייה. אני מאוד מעריכה אותו,

עיתונות בע"מ

דוח

לא נעים

ברנע לא יצא למיכלאות עופר כדי לחפש כותרת ראשית, ולא נכזב כאשר התברר לו שחיילי המילואים של צה"ל אינם אונסים קטינות פלסטיניות בנות 6, ושאינם חובטים בגרון על ראשיהם של קשישים. 4000 המי"לים שכתב מתקבצות לצילום מדויק, נאמן, רחבזוויות, של שיגרה יומיומית אפרורית, מדכאת, מעוררת קצב. שיגרה של זעם, תפרי לוח ודמעות; התעמרויות קטנוניות; ביורור קרטיה מטומטמת מוחין; התבהמות בשלבים; ברירות קטנות, אנושיות, הנכרות בין כובש

נחום ברנע (7 ימים) ידעו את אחרונות, ערב חג השבועות. סלל בשבוע שעבר תוואי חדש בשדה הכור והבורות של תיקשורת האיתני פארה.

רו"ח ברנע, שנדפס תחת הכותרת "הכלא

אני יודעת, העולם הזה

נחום ברנע
ראי במיכלאה

ונכש, הכלואים ביחד בין גדרות התיל ש' תחמו להם פוליטיקאים ישראלים כרסנניים וראשי כרוב פלסטיניים.

★ ★ ★

הבעיה היחידה של רו"ח ברנע נעוצה בירת הפיקסוס שלו. ידעו את אחרונות אינו דבר ואינו כותרת ראשית.

שני מיליון הקוראים שלו (או רובם, לפחות) לא היו שותפים לזעקה השקטה, העולה מתוך השורות. גם כשהביטו היטב בראי שהר צב מולם, לא תקפה אותם בחילת דיוקנם.

בעיני רבים, רבים מדי, גם מחוג מכריי, רו"ח ברנע הוא חותמת כשרות. הנה, אמרו לי בשבת, הנה, תראה, אפילו השמאלן הזה כותב שלא כל-כך נורא שם.

וזאת עוד הוכחה שלא כל-כך נעים לרדת מהעיתון שלך לעיתון של המדינה.

הטוב ביותר בשטחים", הוא מלאכת מחשבת עיתונאית, עשירה במידע ומקמצת בפרשנויות מתחכמות.

מי שחפץ לאתר את מיקומו המדויק — כיהודים, כישראלים וכבני אדם (מיל') — בתוך ביבירי השופכין של השטחים הכבושים, טוב יעשה אם יפסח על הגיגיו של מיסרר

אבירי שולחן הכתיבה, ויעיף עוד מבט בראי הרוכיוני, שהציב ברנע במיכלאות ההבקר האנושיות של כלא עופר.

★ ★ ★

עוצמתו של רו"ח ברנע טמונה רווקא בפשטות הניסוח שלו: בהימנעות המכוונת, הכמעט מופגנת, ממליצות דיו וממישחקד מילים: בחוסר העניין המחולל שהוא מגלה, לכאורה, בכל מה שחורג מגדרות הכלא ומגדר העובדות.

הערה

בתיפזורת זה לא נורא

שתיידה בו התיקשורת, היה מציע לבנות לפועלים הפלסטיניים אולמיה מתנה ממו"גים במקום מחנות איהלים.

אכל קשה לי להמר על הסיכוי שמישהו משלפניהם יסמכות, מהחורנים, מהקופירייט רים ומהעיתונאים חוצבי ההלכות, שהתנפלו על הטירון מפתח התיקוה ושכינו אותו. גיורע

לב, יהיה מוכן להוציא פלסטיני אחד מתחת לסככה ולאחר אותו בביתו הפרטי, בשעות שבהן הוא ממתין לקבלן שיקח אותו לעבודה. בחיוב, בשמש, בתיפזורת, זה לא נורא. רק

שלא ידכאו להם את החדשה מתחת לסככה.

אני מוכן להמר על כך שגזענות ודון לש' מם לא נמנו עם מניעיו של גיורא לב, ראש עיריית פתח-תיקוה, כאשר החליט לבנות סככות המתנה לפועלי השטחים הכבושים, הבאים מדי בוקר לזבל ולבנות את אם המושב בות.

אני מוכן להמר, שרק צירוף-מיקרים ובתור ליות פוליטית של טירון הובילו אותו ליוזם את "מיבצע הסככות" שלו בעייתו הלא-נכונה, במקום הלא-נכון, בסמיכות אומללה כזאת

ל"מיבצע הטלאי" של המחבל מאיראל.

אני מוכן להמר, שאילו שיער הטירון מפי

תחת התיקוה מה יהיה מישקלן של האנשים

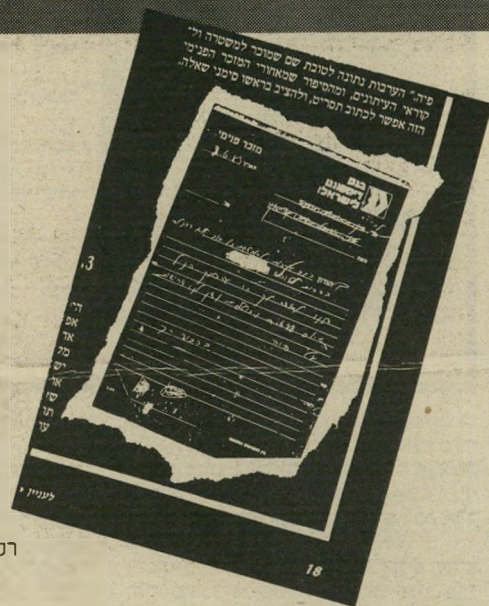
„את" בדרום-אפריקה
לבושה יש כתר, לשחורה דר"ם

דרום-אפריקה — SATOUR — ביוזמת מחלקת-הפירסום של את. הצילומים נעשו באתרים שונים, על רקע נופי דרום-אפריקה המרהיבים ביותר. אם את ימשיך בקצב הזה, הוא עוד ישתף פעולה עם ממשלת-ישראל. את באינת'פארה, למשל. אולי בחודש הבא.

בספארי, וכן הלאה, עד הסוף. המוסף מכונה „את באפריקה". רק בעמוד 3, במסגרת קטנה ומצומצמת, פורע את שטר-החוב, וכותב באותיות צנועות את המישׁ פט הבא: „את בדרום-אפריקה, חוברת האופנה המיוחדת, הופקה בדרום-אפריקה — בשר תוף-פעולה עם ממשלת דרום-אפריקה, חבי רת-העופה SAA, לישכת-התיירות של

מקומון

הבל הזבל

לעניין
רק פיגור קטן

ובתוכן פתקים, מיכתבים, קירעיספרים מפחידה-אשפה.

רעיון דומה, הרבה יותר טוב, יותר מתוחכם, יותר מסוכן, שומש ונוצל בהעיר, שבוע לפני לעניין.

שבוע, לא כמה שנים.
ופיגור קטן עוד אפשר להדביק.

מי אמר שלעניין, מקומון-הימין המבולבל, מפגר שנות-דור אחרי העיר? סתם השמצה. הנה, עובדה: בגליון מס' 28 של לעניין (8.6.89) מופיעים שני עמודים של עמיקם רוטמן, תחת הכותרת „לא הבל הזבל". הפתח לסיפור של רוטמן מסביר: „סיור בעי רימות-הזבל, יום או יומיים לפני הפינוי. מבט חוקר בערימות".

חדש

לכושיות אין הורים בארץ

דרום-אפריקה משמשים, כידוע, להשכנת סדר בהתקדלות בלתי-חוקיות של ארנבים וזכרות.

נוסף, בעמודים 9-8, מסתפקת בצילום בגדיים סולרי, בתכלית-סגול מטאלי. הכי טוב מספר שהנוף שייך לה. חוף-ים בקייפטאון, על רקע הריה-שולחן.

עמודים 11-10 מחזירים את הקוראות למקורות, עם „נעלי מנה, נשים וילד משבט נדבלה" — אבל זה רק תרגיל-חימום לקראת שיאה של מסכת האחוזה והדריקום. שלי וגלית, בביגדיים לבנים של אוברון, צועדות בסך בין חמש כושיות צעירות, „בנות שבט זולו" (וכך הכיתוב). שלי וגלית לבושות טיפ-טופ ועונדות כתר מוזהבים על הראש. הכושיות לבושות קצת פחות טופ, ודריהן מקפצים ללא מחסה. בכלל, לכל אורך היציאה הזאת, הישראליות לבושות והכושיות מעורטלות. אולי מפני ששיקסא כושית בלי בגדיים לא מעצבנת קוראים דתיים. איך שלא יהיה, על גבה של שלי (או גלית) רכובה ילדה כושית בת 3, קצת צמוקה אבל במצב משביע-רצון.

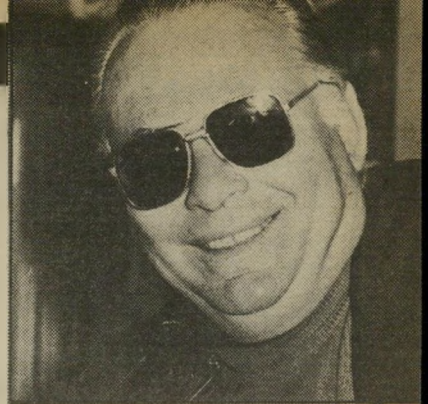
אחר-כך הסיפור גווע. „אופנת ויבה" בי „גולף-רייסיטי, עיר-כורים משוחזרת": שלי וגלית עם „סמאש ולוחמי שבט-זולו" טופר

קוראות את אחד ממפעלי-הבנות, המשגים של מעריב, וכו, בשבוע שעבר, בחוויה מגאוינית יוצאת-דופן. מוסף-אופנה ציבעוני, מיקצועי, מרהיב-עין, מורפס על גבי כרמו משובח, בפורמאט-ענק, צורף חינם-אינסוף לירחון שלהן.

שער המוסף נושא את הלוגו „את באפריקה". צילום-השער מציג אשה כושית, הבושה במיסקפיי-שמש, ענודה בשרשרת פולקלור ריסטית, מגוננת בזרועותיה על מחצית-פיט-מתיה. עמוד 3 של המוסף מבהיר לקוראות שזו „יפהיה בת שולו מציגה את מיס-קפי FOSTER-GRANT".

בעמודים 5-4 מוצאות קוראות את אופנת ראש אינדיאן. עטייה על עורן הצחור של שלי וגלית מוס, דוגמניות מארץ הקודש. שלי וגלית, לפי כיתוב בתחתית העמוד, מציאות בשישכנה הצנוע של מיספחה משבט נדבלה. חוץ מילד אחד בעל בטן קצת נפוחה, המיפסחה באמת נראית מכוסית-חאלס.

עמודים 7-6 במוסף „אופנת בוטון", צולי-מו בשמורת מאלה-מאלה. שלי וגלית, שעור נות אל חזהו המוצק של ג'יפסיור מרגם נודרוב, נושאים-מקלע, מוגן בשיבכת פלדה. מאחורי המיקלע מישיר פקח לבן מבט נוקב. המיקלעים הרכונים על הג'יפים בשמורות

זהירות, זרים!

חל בעונה הבאה החליטה התאחדות הכדורגל להביא שחקנים זרים ארצה. עד היום זה היה אסור. ההחלטה התקבלה למען הגברת מכירת הכרטיסים, כדי שיבוא קהל רב יותר למגרשים.

על הנייר, זה נראה לגמרי לא רע. אבל אני רוצה להזכיר שהיה לנו ניסיון רע וזמר לגבי שני זרים (יהודיים): הראשון היה דניאל ברילובסקי — שחקן מהליגה הבכירה בארץ גנטינה, ששיחק במכבי חיפה ובנבחרת ישראל. השני היה בארי סילקמן, שהובא ממג' צ'סטרסטי למכבי תל-אביב בשנות ה-70.

בשיתוך עם דפנה ברק

יש לו עסק, והתחיל לזלזל, נו מה? הוא היה מגיע לאימונים כשבכיסו מישת"שיוף. כש" היו נוסעים למשחקיחוץ, הוא היה מוציא את הראש מהאוטובוס, כדי שלא יפסיד, חלילה וחם, טיפטיפה של שמש.

גם הטיפול ברניאל ברילובסקי, שלכל הדיעות היה שחקן מעולה ומוכשר, היה שערורייתי. ההתחלה היתה מבטיחה. העסקן שהביא אותו למכבי חיפה, צבי וייצנר, נבחר עליידי מעורב כעסקן השנה. הבאת ברילובסקי אכן היתה הצלחה, אבל התנאים שניתנו לו היו שערוריה שלא היתה אז כדוגמתה. הוא קיבל, על פי פירסומים שונים, 11 אלף דולר נטו לחודש, פלוס וילה, פלוס מכונת, פלוס כמה כרטיסיטיסה הלוך ושוב לארגנטינה, עבורו ועבור מישפחתו — כל זאת ללא שום קשר להישגיו. לא היה שום קשר בין הישגיו במיגרש לבין הסכומים ששילש לכיסו.

אני מצפה שכאשר מחתימים שחקנים על סכומים ותנאים כאלה, יקציכו חלק למענקי אליפות, למענקים על פי ניצחונות. הרי הניצחונות הם המביאים אודרים למיגרשים. מה איכפת היה, למשל, לברילובסקי, אם קבר צתו הפסידה 10:0 או ניצחה 20:1? הוא קיבל את הסכום השערורייתי הזה בכל מיקרה. זוהי חופפה שאין לה אח ורע בכל רחבי תבל.

אינני מתנגד כלל וכלל להבאת זרים ארצה, אבל יש לדעת כיצד לטפל בהם.

המקומות היחידים שמהם ניתן להביא זרים הם, על פי הערכתי:

● **הגרז' הקומוניסטי:** אני מתכוון בעיקר לבולגריה. גם שם אין להניח שיש חרור שחקנים מהדרג הראשון. אלה יגיעו לאירופה, שם ישלמו בעדם הרבה הרבה יותר כסף מאשר הסכומים שישלמו בישראל. בגוש הקומוניסטי רצים, באחרונה, אחרי הדולאר רים.

שחקן מצטיין ממש יהיה מעוניין להשתלב בליגה הבכירה באירופה, המקנה אפשרות של השתתפות במפעלים השונים של ההתאחדות האירופית לכדורגל. כך, באורח טיבעי, הוא יעפיל לכותרות.

אלי אותנה, שיתחיל לשחק בקרוב בליגה האיטלקית, הוא דוגמה טובה לכך.

הניתוח הזה מוביל למסקנה שקיימת סכנה שהשחקנים שיגיעו הנה לא יהיו די אטרקטיביים ולא ימשכו קהל למיגרשים.

● **דרום-אמריקה:** בריקה שערכתי לעלתה שהמקור המתאים לייבוא שחקנים לישראל הוא דרום-אמריקה. באחרונה פורסם שהתאחדות הברזילית לכדורגל התלוננה שמשתובבים שם מתווכים אירופיים, המנסים להעביר את כוכבי הכדורגל מברזיל לאירופה. ההתפתחות הזאת נובעת מהבדלי התנ-

אריה קטור

ברילובסקי תואים מפליים

אם שהקבוצות האירופיות יכולות להציע. המצב קיצוני יותר בארגנטינה, שם יש אינפלציה של 80%.

בימים אלה ממש אני יושב עם סוכן ארגנטיני, שהוא ידיד קרוב ביותר של ביי לאדרו, מאמן הנבחרת הלאומית של ארגנטינה. בילאדרו הוא-הוא שהמליץ על שחקנים ארגנטינים, העשויים להתאים לישראל, אחרי שרשימת המועמדים הובאה לידיעתו. יש 900

הימור השבוע:

מלמיליאן יישאר בבית"ר!

מלמיליאן
רק חקיעת יד

אומרים שמישחקי הגמר בגביע המדינה בכדורגל הוא מישחקו ה" אחרון של אורי מלמיליאן בבית"ר ירושלים? אז אחרי הפירסומים הנרחבים סביב מעברו של מלמיליאן למכבי תל-אביב, היתה לי שיחה עם דדש, המקבל על עצמו את ניהול בית"ר ירושלים. לאור השיחה הזאת, אינני כל-כך בטוח שזהו מישחקו האחרון של אורי בבית"ר. אני חושב דווקא שרבים הסיכויים שיישאר בבית"ר. דדש יעשה כל מאמץ כדי להשאיר אותו אצלו.

אני רוצה להזכיר, בהזדמנות זאת, שמלמיליאן אינו חתום עדיין אצל מכבי תל-אביב. המעבר כלול סוכס (במלון "פלאזה", בין מלמיליאן לבין דני לאופר, ממכבי תל-אביב) בלחיצת יד...

קריסטיאן גואטה. המועמדים לקבוצתי, ה" פועל ירושלים, הם ג'ורדרו מנואל-גונזלס (ה" משחק כיום באסטוריאנטס דה לה פלאטה, בתפקיד חלוץ) וגסטור אנריקה קטלרו (ה" משחק כיום בארגנטינה ג'וניורס, בתפקיד חלוץ).

אני בעד זה ששכרם של השחקנים הזרים יהיה מורכב ממשכורת בסיסית, פלוס מע"גים, פלוס דמי חתימה (כשחוזמים חוזה עם שחקן, יש לשלם לו סכום מסוים) — כל אלה אמורים להיות פועלייצוא של הישגים. אינני חושב שמשכורות השחקנים הזרים צריכות לעלות על משכורותיהם של שחקני הצמרת בישראל.

בני יש לו מיכנסיים

השבוע הסתיימה עונת הכדורגל לשנה זאת. לקראת כל סוף עונה, כשעולה המתח סביב השאלה איזה קבוצות יירדו לליגה נמוכה ואיזה יעלו, מתחילים הכל להתלחש על מכירת מישחקים.

בדרך-כלל קשה להוכיח שמישחקים מסוימים לא התנהלו כשורה, אלא אם יקום עסקן ויודה בקול רם: "נתתי כסף!" או שיקום שחקן ויכריז: "קיבלתי כסף..."

בשנות ה-60 אימנתי את הפועל מחנה יהודה. אז היתה זאת הקבוצה הווי-רטואונית בה-הידיעה. אימנתי אותה במשך שלוש שנים.

לקראת סופה של אחת העונות, היינו צריכים לשחק נגד מכבי רמלה, שהיתה מועמדת לירידה, ביחד עם מכבי חדרה. אילו היינו מנצחים — היתה חדרה נשארת בליגה הלאומית. אילו היינו מפסידים — היתה חדרה יורדת לליגה הנמוכה.

ערב המישחק המותח התחילו לחשושים שונים על מכירת המישחק. הגיעו אלי שחקנים והודיעו לי שכמה מהשחקנים עומדים למכור את המישחק למכבי רמלה.

פניתי להנהלה ודרשתי להרכיב נבחרת ממישחק מרשימה שתוכתב על-ידם. מה יכולתי עוד לעשות?

ביום השישי, יום לפני המישחק, נסעתי במיקרה לטבריה. עצרתי בדרך בחדרה, כדי לאכול ארוחת-בוקר. לפתע-פתאום, מה ראיתי! את בני רצון, שהיה אז כוכב מחנה יהודה. הוא צעד לו בכביש עם ידיד שלו.

התפלאתי. לא הבנתי מה היה לו לחפש שם יום לפני מישחק כזה מותח. התחלתי ללכת אחריה. הוא לא הבחין בי. פתאום סטה למיטפרה. נכנסתי אחריה. הוא הסתובב ונדהם: "מה אתה עושה פה?"

עניתי: "מה זאת אומרת! באתי להסתפר..."

למחרת התקיים המישחק. לחלוצים שלי לא היתה כל בעייה נגד היריבים. כבר בתחילת המישחק הם הבקיעו שער. אלא מה? מייד אחרי-כן חדלו להבי קיע, אלא רצו לשמור על השער, כדי שרמלה לא תבקיע שער תיקו או אפילו תנצח.

זה נראה מאוד מוזר.

מה הסתבר לי אחרי המישחק? ההגנה שלי מכרה את המישחק לרמלה, ולכן לא תיפקדה, ואילו החלוצים מכרו את המישחק לחדרה!

ביום השני הגעתי, כרגיל, לאימון. פתאום ראיתי את בני רצון במיכנסיים חדשים, מה זה מבריקים!

אמרתי לו: "אהו, אני מבין שיש לך מתאום כסף לקנות מיכנסיים חדשים..." רצון לא התרגש. הוא הכניס יד לכיס, הוציא 10 לירות ואמר לי: "קה, דויד, זה מה שנשאר לי מהשבת."

עונדים ומודים!

השנה זכתה כפרים בתואר תיירן מצטיין בכיר היחיד בתחומו.
אנחנו עונדים את התואר בגאווה. גאווה על התרומה ליצוא
הישראלי. גאווה על קידום התיירות לישראל ובתוכה.
עונדים ומודים ללקוחות ולעובדים. הזוהר כולו שלכם!

כפרים עולם הזוהר

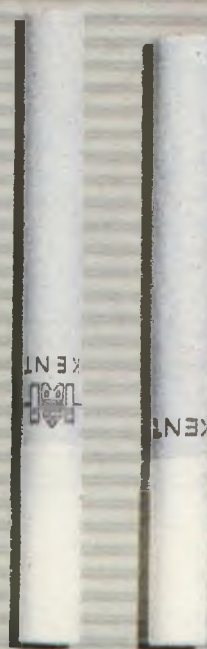
4 אטרקציות תחת גג אחד.

מוזיאון ■ מופע אור קולי ■ מפעל ליטוש יהלומים
וצורפות ■ אולם תצוגה.

יהלומי כפרים בע"מ, הבורסה ליהלומים. רח' ז'בוטינסקי 1, רמת-גן, טל' 267654, 03-261995. תכשיטי כפרים (1885) בע"מ, יהלומי הגליל. רח' התבור שכונת אחוזה,
טבריה, טל' 06-792616. מרכז תצוגה וסחר חיפה בע"מ. שד' ההסתדרות 63 מפרץ חיפה, טל' 04-723211-7.

הוספנו 3½ מילימטר של תענוג

קנט. אותו הטעם. אותה האיכות
ועכשיו - הנאה ארוכה יותר.

בקנט, ארה"ב מאמינים שמפעם לפעם
מגיע לך יותר.
הפעם החליטו להוסיף לך עוד קצת תענוג.
לכן, מעכשיו אתה מקבל קנט קינג סייז -
סיגריה קצת יותר ארוכה - 3½ מ"מ
נוספים של תענוג.
הטעם המיוחד, האיכות של קנט ופילטר
המיקרונייט המפורסם - נשארו.

KENT